Catalunya



Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Juny 2006 • número 76 • 0,50 euros

www.cgtcatalunya.org

Ja no ens alimenten molles que volem el pa sencer

Ovidi Montllor

Foto: **Anselmo Llorenç**; Text: **Ovidi Montllor**

Editorial

Del paper a l'espai de la xarxa de xarxes

La revista "Catalunya" que esteu llegint és l'òrgan d'expressió de la CGT de Catalu nya. Per aquesta publicació han passat centenars de lluites socials, centenars de conflictes sindicals, centenars de propostes emancipadores en tots els àmbits que aquesta paraula pot fer incloure: feminisme, laïcisme, antiracisme, okupació, ecologisme, pagesia, moviment llibertari, defensa de les llengües, opció sexual, memòria histÚrica, antifeixisme...

El "Catalunya" és al carrer amb el compromís ferm d'ajudar a construir l'espai contrainformatiu. Som només una part d'aquest entramat que vol obrir l'espai d'explicació de la realitat als qui la volem transformar de forma radical; és a dir, des de la base, de baix cap a dalt, sense mitjancers, sense professionals; amb el món del treball com a centre però coincidint amb els sectors de la societat que aposten per lluitar enlloc de callar, per construir un futur enlloc d'assumir la realitat present.



Foto: Mireia Bordonada

Des del Col·lectiu Catalunya, el col·lectiu editor del Catalunya, ens reconeixem continuadors de la tasca de convertir en lletres de tinta o digital els pensaments, les accions, les discussions i els avenços que contribueixen a construir la societat llibertària. Volem expressar el nostre reconeixement a publicacions com "La Tramuntana", de Josep Llunas i Pujals, o "L'Avenir", de Pere Cortiella; "La Revista Blanca" de Federico Urales i la mateixa "Solidaridad Obrera", l'òrgan de la CNT de Catalunya durant anys i panys. D'"Estudios" o "Generación consciente" al primer "Integral" o "Alfalfa", de l'"Ajoblanco" o "El Viejo Topo" dels setanta, de "La Bicicleta" al "Contra-infos", del "Diagonal" a "L'Accent", "Estel Negre", "L'Avenç" o el "Directa", de "El Triangle" a l'"Illacrua", de "La Lletra A" o "Polémica"... a les desenes de butlletins que els militants de la nostra mateixa organització s'han dedicat a repartir per tants centres de treball com hi tenim presència... i a molts més que no anomenem però que sí llegim.

Des d'aquest mes de juny, la revista "Catalunya", a més, ja compta amb el seu espai web (http://usuaris.tinet.org/cgt-cat/index.htm). Un lloc en el qual hi podreu trobar tots els números actuals en format ìpdfî. Els números actuals i, amb el temps, volem que també els anteriors, perquè volem recuperar la història de la nostra publicació i ferla més accessible. Res més que això, però tampoc res de menys. És una exigència que es va fer l'any passat al darrer congrés de la CGT de Catalunya a Sant Joan Despí i que avui tenim el plaer de presentar-vos com una realitat.

La millor imatge del mes

Losantos, ves-te'n a la merda



Ens l'heu enviat de fa temps però només ha fet cap aquí després de patir una de les diarrees mentals del personatge en forma d'insult, vòmit o directament merda en forma d'opinió l'altre dia, quan no se li va acórrer res més que, després de cridar contra tot el que no li plau del tot o no li ve de gust -"ABC" inclòs- el personatge en qüestió es va despatxar de gust contra els obrers i obreres de la Seat que continuen donant guerra per tal de no perdre els seus llocs de treball després dels darrers acomiadaments massius perpetrats per la direcció de la multinacional alemanya.

El Jiménez Losantos, fent-se passar per economista, va etzibar que estaven fora de la història els qui no acceptaven els efectes del neoliberalisme, entre els quals es compten els acomiadaments massius quan les empreses volen guanyar més diners.

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS
- Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Olesa de Montserrat
Jacint Verdaguer, 23, 08640 Olesa
Tel. 93 778 04 93

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Patrícia Carles, Xavi Roijals, Vicent Canet, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Depana, Alerta Solidària, Karin Konkle, Ecologistes en Acció, Repsol Mata, Entropia Activa, Tomb Antirepressiu, Cedall, Vicent Boix, Antonio Pérez Collado, Carme Álvarez, Araceli Prieto, Isa Garnika, Joan-Tomàs Sabaté i Torrents, Pep Juárez, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Anselmo Llorenç (portada). Mireia Bordonada, Gabriel Serra. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dissabte 20 de maig del 2006.

"Invenciblement s'ha d'anar aixecant el so de la teva caiguda, / el violat pes jove de la teva llibertat ha de brotar dels cims, / sota els arcs de l'alba nova."
Agustí Bartra dins "Oda a Catalunya des dels tròpics" (1940)



Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/



La CGT de tot l'Estat es manifesta a Madrid el dia 10 de juny per fer visibles totes les lluites en què està posat l'anarcosindicat

La lluita contra la Refoma Laboral i contra la Directiva Bolkenstein centren la convocatòria

SE'NS PIXEN A SOBRE I DIUEN QUE PLOU

Reforma Laboral 2006: el pacte ja és un fet

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT



Foto: **Anselmo Llorenç**

El document final per a la Reforma Laboral, que va ser subscrit el 9 de maig, pel Govern PSOE, Empresaris, CC.OO i UGT, a pesar de les declaracions retòriques de les parts firmants, no resoldrà el problema de milions i milions de persones, que viuen, sobreviuen, consenten i han de patir un sistema de relacions laborals sustentat en la desregulació, l'atur, la subocupació, la sinistralitat i la precarietat.

Aquesta Reforma Laboral resulta vergonyosa, tant en les seves formes de negociació, amagada als treballadors i treballadores, com en els seus continguts, en els que consolida el model de relacions laborals precari i subvenciona, encara més, als empresaris.

L'exercici d'il·lusió i engany ("ara sí, acabarem amb la precarietat laboral…(???)", dissimula les relacions laborals reals sota formes jurídiques que s'allunyen dels drets laborals: contractes i subcontractes, franquícies, contractes d'agència, falsos autònoms, becariat, teletreball, interinitat, descentralització productiva, exteriorització de l'ocupació...

Totes aquestes formes de desregulació legalitzada són institucionalitzades com a model consolidat, sent l'única intervenció realitzada en aquesta reforma l'establiment de llibres de registre burocràtics de les contractes. La coartada del binomi seguretat i flexibilitat –filosofia mediàtica que ha presidit l'any i escaig de "diàleg social"– els ha permès tancar un marc jurídic-laboral que ignora la realitat dels problemes, repressió i mortalitat de milers de persones assalariades.

Continguts del Pacte

-Reducció de quotes empresarial. S'ha pactant la reducció de les quotes empresarials per dues vies, l'atur (Un quart de punt menys en el 2006 i un altre quart de punt menys en el 2008) i el Fogasa (cotitzaran un 0,2 menys).

-Bonificacions en cotitzacions empresarials al foment de l'ocupació. Es legisla (Decret Llei primer i després Llei) un increment dels Incentius en les contractacions: de 2 anys a quatre anys de contractes subvencionats, amb quantitats fixes per contracte i any.

-Contractes Temporals. Es mantenen totes les modalitats de contractació temporal a la carta, a excepció del contracte d'inserció que es deroga, i es regula com a presumpta mesura limitadora dels encadenaments contractuals que tots aquells treballadors/es que durant un període de 30 mesos, hagueren tingut dues o més contractes temporals en els últims 24 mesos, per al mateix Lloc de treball amb la mateixa empresa, a partir de la reforma, adquiriran la condició de treballadors fixos.

-Contracte de formació. Els contractes de formació pateixen unes correccions, quedant sense límits d'edat sempre que els treballadors/es provinguin de programes de polítiques d'ocupació o persones amb discapacitat.

-Contracte de foment de la contractació indefinida. Es mantenen totes les bonificacions als empresaris ampliant-les a quatre anys i amb quantitats fixes per a majors de 45 anys, demandants d'ocupació amb inscripció continuada a l'oficina d'ocupació del menys sis mesos, totes les dones i totes les persones amb discapacitat, treballadors/es en situació d'exclusió social i víctimes de violència de gènere. La mesura s'universalitza en la pràctica, en afegir a aquests supòsits un nou, que consisteix a incloure els homes joves de 16 a 30 anys.

-Tots aquells empresaris que converteixin els seus contractes temporals en Indefinits de foment de l'ocupació, obtindran 800 _ per contracte i any durant tres anys.

-Cessió il·lícita. S'afegeix un nou apartat, el 2, a l'article 43 (cessió Il·lícita de treballadors/es) i es defineix la mateixa basant-se en els supòsits que ja estan recollits en la doctrina del Tribunal Suprem:

- Posada a disposició de treballadors/es sense ser ETT.
- Carència d'organització, activi-

continua a la pàgina 4 >

Valoració del Contingut de la Reforma

Comitè Confederal de la CGT



1. Es manté en les qüestions fonamentals l'actual estat de coses, respecte de la subcontractació i la Temporalitat, renunciant al principal objectiu, que presumptament inspirava la present reforma

2. S'avança en el model de subvencionar als empresaris la contractació, reduint d'esta manera els seus costs i continuant la transferència de rendes del treball al capital. A més, en aquesta ocasió se li redueixen les cotitzacions al FOGASA i a l'atur. Aquestes bonificacions, que van de 500 a 3.200 euros anuals, s'atorguen en funció del col·lectiu de treballadors a qui està destinat la contractació, sense condicionar-ho en cap cas a la permanència en l'ocupació. Se subvenciona als empresaris sense cap tipus de condició a l'estabilitat, i una posterior justificació de la mateixa com ocorre en qualsevol altra subvenció. Així s'injecta diners públics a les empreses sense cap requisit i sense cap justificació posterior.

3. El cost que suposarà la transferència de fons públics a les mans privades empresarials arran d'aquesta reforma està estimat entre els 2.164,9 i els 2600 milions d'euros entre el 2006 i el 2007. Aquesta quantitat se suma als quasi 3.000 milions anuals que suposen ara els incentius a l'ocupació.

4. S'amplien algunes prestacions per desocupació i es milloren algunes quanties del FOGASA com a mínima contraprestació que permeti defensar aquesta reforma als sindicats que han renunciat a una lluita real en defensa dels interessos dels treballadors i treballadores.

5. Es tornen a potenciar les Empreses de Treball Temporal, la qual cosa mostra el model de precarietat a què se'ns sotmet.

6. Com massa bé sabem el manteniment dels nivells de precarietat comporta l'increment dels nivells de repressió i sinistralitat

7. Quedem a l'espera de veure el text del Reial Decret que matisarà i concretarà la reforma per a posar-la en marxa.

> ve de la pàgina 3

tat i/o patrimoni propi.

- No córrer risc i ventura inherent a un empresari.

-Subcontractació. Es crea un llibre de registre on figurarà la informació establerta en l'article 42.4 relativa a raó social de la contracta, temps de durada, nombre de treballadors, etc., quan concórreguen a l'empresa principal contractista o sotscontractista i comparteixen de forma continuada un mateix centre de treball. Llibre que podrà ser vist pels representants dels treballadors; als que s'amplien els seus drets d'informació sobre contractes i subcontractes, tant de les contractes com de la principal. (S'atorga la possibilitat de formular qüestions als treballadors/es d'una contracta i/o subcontracta davant els Representants de la principal, sempre que la contracta manqués de Representants i es trobi en el mateix centre de treball de forma continuada i sense que puguem de moment conèixer l'abast real de les referides consultes).

Prestacions per atur

S'estén el subsidi per atur de 6 mesos als majors de 45 anys sense responsabilitats familiars i als fixos discontinus quan hagin esgotat una prestació de qualsevol durada, sempre que hagin cotitzat un mínim de nou anys. El sistema de subsidi agrari s'equipara al general i s'amplien les prestacions per desocupació a les "dues classes" de "fixos-discontinus" (si repeteix o no, activitat en data certa).

Prestacions del FOGASA

S'amplien els límits que abona el FOGASA així com determinats elements de càlcul. Respecte dels salaris deguts, la quantia màxima de salari a abonar passa del doble del salari mínim interprofessional al triple del dit salari. S'eleva el nombre de dies a abonar de 120 a 150 dies. S'inclourà en l'abonament del FOGASA la part proporcional de les pagues extraordinàries.

Respecte de les indemnitzacions s'amplia igualment al triple del SMI la base de càlcul, l'import de la indemnització serà de 30 dies per any de servei davant dels 25 actuals mantenint el límit d'una anualitat, s'inclouen les indemnitzacions de l'art. 52. a), b) i e), s'inclouen les indemnitzacions per finalització de contractes temporals, per conciliacions judicials i per extinció amb base en processos concursa'ls.

Reducció de la cotització a les ETT

Finalment , a les ETT se'ls elimina les sobrecotitzacions pels seus contractes de posada a disposició, tractant, d'aquesta manera, de fomentar la seva utilització.


Foto: **Anselmo Llorenç**

Els empresaris hauran de pagar menys a costa de nosaltres

Algú hi guanya, però qui?

Comitè Confederal de la CGT

Des de 1997, data de l'última Reforma Laboral pactada entre els mateixos actors, en el qual es crea el contracte de foment d'ocupació amb una disminució de drets en origen (33 dies en cas d'acomiadament improcedent quan s'han al·legat causes objectives) i una subvenció a l'empresari durant dos anys, lligada a la reducció percentual de quotes a la seguretat social, fins aquesta nova reforma pactada en el 2006, el pacte social s'ha mostrat com una eina de flexibilització i desregulació de drets laborals, i les retòriques salvadores només són certes per al capital.

Ja anteriorment, la reforma del 94 va imposar les condicions als treballadors de la disponibilitat per part d'empresaris sobre les seves condicions de treball relatives a la jornada, a la mobilitat funcional i geogràfica i sistemes de remuneració. La regulació aquest mateix any de les ETT, comporta la implantació d'un model de relacions laborals basat en la inseguretat jurídica del contracte per a milions de treballadors i treballadores i el blindatge dels drets del capital.

En 1997, amb una alta temporalitat i rotativitat en les ocupacions, Govern, Empresaris, CCOO i UGT, pacten el nou contracte estable (el de foment d'ocupació dels 33 dies), com La suposada solució al treball precari. En aquest temps i responent a les necessitats de desregulació requerides pels empresaris, el Tribunal Suprem canvia el seu criteri jurisprudencial i legalitza el contracte d'obra o servei, lligat a les contractes i subcontractes entre empreses.

A partir d'aquests moments i fins a l'actualitat, milions de persones es veuen atrapades en el trampós i injust sistema de relacions laborals: les empreses externalitzen les seves activitats, es desprenen de treballadors i treballadores directes per mecanismes com a acomiadaments individuals, ERO i prejubilacions, i aquests mateixos treballadors i treballadores, o el seu relleu per milions de joves, tornen a ingressar al mercat de treball, amb contractes temporals i immersos en la relació laboral basada en el model de contractes i/o subcontractes.

Aquesta Reforma Laboral pactada en el 2006, no dóna cap resposta a la Subcontractació, i manté l'"ilegalisme" institucional i empresarial. Es configura el contracte "indefinidament interí" en temps i precari en condicions i drets, legalitzant la major crueltat del sistema de relacions salarials: la mort en el treball, la sinistralitat i la mala salut laboral i social. Els empresaris, podran continuar realitzant tots els contractes que desitgin per mitjà de contractes i subcontractes, podran recórrer a la "quasi universalització" del contracte de foment d'ocupació (el de 33 dies), perquè se'ls subvenciona durant 4 anys per a més tard acomiadar lliurement i molt barat, reduint a més les seves quotes a l'atur i al FOGASA.

La mesura de convertir en fixos quan es porten més de dos contractes temporals en un mateix lloc de treball i en una mateixa empresa, durant 24 mesos en un període de 30, per als contractes que se subscriguin a partir de l'entrada en vigor de la reforma, no suposa cap fre real a la temporalitat, perquè a més de la seva incidència parcial, els empresaris continuaran disposant d'un acomiadament que és lliure i únicament hauran de costejar un preu ínfim. N'hi hauria prou, també, de modificar el lloc de treball a l'empleat per a no concórrer en aquesta situació.

Es renuncia a intervenir sobre la realitat que tenim, tancant un pacte que beneficia a la patronal amb noves transferències de rendes sense cap contraprestació i amb un lleuger augment en algunes prestacions per desocupació i del FOGASA , Govern, Empresaris, CC.OO i UGT, consoliden el seu model, flexible i precari, de relacions laborals: ocupació temporal (interinitat permanent), subcontractació, vulnerabilitat, indefensió i es continua la tendència de subvencionar les contractacions, més i en major quantia, als empresaris, quan al mateix temps, es redueixen substancialment els seus costos rebaixant les seves quotes empresarials.

En definitiva "es pixen sobre nosaltres i, a sobre, hem de dir que plou", per tot això la Confederació General del Treball fa un crida a la unitat i la mobilització de tots i totes les treballadores i els treballadors: Contra la Reforma Laboral i la Directiva Bolkestein, pel repartiment de la riquesa i els drets socials.

Directiva Bolkestein: en quina situació es troba

CGT-Secretariat Permanent del Comitè Confederal

El Parlament Europeu va adoptar en primera lectura i votació la proposta de Directiva relativa als serveis en el mercat interior. El text modificat i acceptat -insistim, en primera instància- respon a un pacte polític entre el Partit Popular Europeu i el Partit Socialista Europeu. El text, que es va veure en la reunió del Consell celebrada sota la presidència de torn (Àustria) els dies 23 i 24 de març de 2006 (resulta d'interès què opinaran els francesos quan Chirac va mantenir que aquesta directiva en cap concepte tiraria endavant mentre mantingués algun "dubte" sobre el tractament dels serveis públics i les deslocalitzacions), estava previst que tornés al Parlament durant el mes d'abril, per a una segona lectura i votació.

No coneixem el text final i la seva articulació, i en conseqüència hem de mantenir que l'actual proposta (amb les seves modificacions) segueix sent la proposta més desreguladora de tots els serveis, inclosos els públics, amb excepció d'aquells que ja es trobaven liberalitzats com els serveis postals, els transports, les telecomunicacions i l'energia: electricitat i gas.

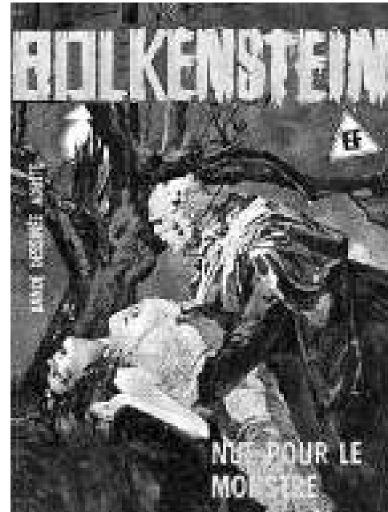
La nostra posició és i serà: Fora Directiva Bolkestein. És l'única manera de ser conseqüents contra la lògica de la competitivitat establerta per la Comissió i concretada en l'estratègia de Lisboa.

Quant a les modificacions concretes que tant s'airegen: retirada del Principi del País d'Origen (PPO), l'eliminació dels Serveis Públics de l'àmbit de la Directiva i el respecte pels drets laborals, fiscals i mediambientals, des de la lectura complexa i no inserida en l'articulat de la Directiva primària, hem de dir:

1.- Sobre el Principi del País d'Origen: Desapareix l'expressió i es remodela l'article pel de "Lliure prestació de serveis". Així es garanteix que els "Estats membres respecten el dret dels prestadors de serveis de proporcionar un servei en un Estat membre distint d'aquell on estan establerts. L'estat membre en el qual es proporciona el servei garanteix el lliure accés a l'activitat del servei, així com el lliure exercici en el seu territori".

El problema és seriós, ja que l'article 43 del Tractat de la Unió Europea assenyala que la llibertat d'establiment s'efectua en "condicions definides per la legislació del país d'establiment per als seus propis residents" i en el seu article 50 assenyala que "el prestatari pot, per a realitzar la seva prestació, exercir, a títol temporal, la seva activitat en el país on es fa la prestació en les mateixes condicions que les que el país imposa als seus propis residents".





Com veiem, això és una pura contradicció i al final qui resol és el Tribunal d'Estrasburg, que la pròpia directiva torna a assenyalar en el seu article 3.2 que s'aplica "sense perjudici del dret internacional privat, especialment el dret internacional privat que regeix els llaços d'obligació contractuals i no contractuals (Roma I i Roma II)".

Això no és només un exercici retòric de regles de joc, sinó l'essència del capitalisme mercantil, doncs el dret internacional privat s'aplica en les relacions entre empreses i entre aquestes i els consumidors. En aquest cas concret, la directiva (l'actual proposta, després de la modificació) assenyala que és el dret del país del consumidor el que s'aplica. Ara bé, en el cas de contractes entre empreses, el dret internacional privat deixa la lliure opció del dret a les parts contractants. I succeeix -i aquí es troba l'essència de la lliure prestació de serveis- que, En absència d'opció explícita s'aplica el dret del país d'origen entre l'empresa prestadora i el seu client. Això es denomina inseguretat jurídica, la qual propicia centenars de conflictes davant el Tribunal de Justícia i aquest Tribunal sentencia en un sol sentit: el de la lliure competència.

Quant als drets laborals (convenis, reglamentacions, etc.) dels treballadors/es desplaçats, l'Estat d'origen dels desplaçats pot prendre mesures per a garantir el compliment de les condicions d'ocupació i de treball en virtut de la Directiva 96/71/CE de desplaçament de treballadors. El realment curiós i complicat -en conseqüència origen de litigis- és que sigui l'estat on es troba la raó social el que controli que es respecti la legislació en el país on exerceixi la seva activitat.

2.- Els Serveis Públics: Aquí la conya és majúscula, doncs separen o defineixen el que són Serveis d'Interès General (SIG), que no són definits sinó que deixen la llibertat de definir a cada estat membre quins són (imaginem llistes contraposades en funció d'interessos d'estat... i no fa falta tenir molta imaginació, doncs si els polonesos o austríacs consideren que la sanitat ha de ser privada no constarà com a SIG, etc.) i els Serveis d'Interès Econòmic General (SIEG), és a dir aquells serveis "que corresponen a una activitat econòmica i que estan oberts a la competència".



El Tribunal de Justícia en sentència en els assumptes C-180-184/98 va definir que constitueix una activitat econòmica: "qualsevol activitat que ofereix béns i serveis en un mercat determinat". Aquesta interpretació considera que totes les activitats -amb excepció de les activitats estatals- poden i han d'estar sotmeses a les regles de la competència. Després, quins serveis públics estem dient que s'exclouen?!!!

Algunes conclusions provisionals

a) Si és veritat que s'eliminen del text els aspectes menys presentables, la possibilitat que el dret del treball sigui burlat és un fet no solament cert, sinó que queda subjectat a les regles de la competència[1].

b) No es garanteix el control de les empreses i el dret que s'apliqui a la prestació de serveis no es troba definit amb claredat, amb la qual cosa, inseguretat jurídica, embolic, Tribunal...

c) Garantir els Serveis Públics depèn del que cada estat digui sobre que són SIG, després el mercat mana.

d) Hi ha una consideració nova que ha introduït la Directiva que és perillosíssima -encara més-, el 21 bis, que diu que "les disposicions en matèria de procediments administratius no apunten a l'harmonització d'aquestes últimes, sinó que tenen com a objectiu suprimir els règims d'autorització, els procediments i les formalitats". Conclusió d'harmonització de normes laborals, fiscals i mediambientals: res de res, després les deslocalitzacions seran la gran xacra d'aquesta nova dècada, doncs les empreses ara realitzen les productivitats arreu del planeta.

Les idees centrals no només se sustenten si no que, a més, surten reforçades davant les posicions "públiques" de Partit Popular Europeu, Partit Socialista Europeu i la Conferència Europea de Sindicats amb la qual cosa, la denúncia es torna encara més difícil de ser assumida per les persones.

* Es "constitucionalitza" la llibertat absoluta o quasi absoluta del capital tant per a localitzar-se, reubicar-se o establir-se, sobre la base de les regles de la competència, no de les necessitats socials, culturals, fiscals i mediambientals, com de la llibertat absoluta en la contractació-prestació de qualsevol servei que no afecti "l'interès general" d'un EM.
* Els conflictes d'interpretació quant a les legislacions del país d'origen o d'acollida, no només introdueixen una ambigüitat quant al respecte dels drets laborals, sinó que clarament fomenten el dúmping social en definir que qualsevol persona física pot ser prestadora de servei, sempre que no presti aquest servei de forma subordinada (parlem de la proliferació de "falsos autònoms" a escala europea?).
* Els poders públics, els controls democràtics -bé via parlaments, bé via governs-, es retallen i soscaven, deixant a la ciutadania com mers consumidors per al millor desenvolupament competitiu. Les polítiques europees en funció del seu posicionament en la ronda de negociacions de l'OMC quant a l'Acord General de Comerç de Serveis, surten reforçades amb aquesta Directiva Bolkestein.

[1] La regla de la competència estableix -per exemple- que la VW (amb seu central a Alemanya) pot produir els seus vehicles allí on el mercat li sigui més favorable en termes de costos de producció (laborals, mediambientals, fiscals, entre d'altres), després, cap directiva l'obliga a produir a Martorell més unitats, i és absolutament "legal" que deslocalitzi part de la seva activitat a qualsevol país membre de la UE. Conseqüència real: 1.000 treballadors/es al carrer i el dret laboral del país de destinació "queda respectat".



Estendre les lluites puntuals d'empresa pel seu voltant i esdevenir multitud, persones crítiques capaces de fer la transformació social

Si ens prohibeixen fer assemblees, què ens haurem d'inventar?

SAS Abrera sanciona CGT per fer assemblees

El passat 21 d'abril, l'empresa SAS Autosystemtechnik va sancionar amb 21 dies de treball i sou Emiliano Jiménez, secretari general de la Secció Sindical de CGT i secretari general del Metall del Baix Llobregat de CGT. El 24 de març, la direcció de SAS va lliurar al company l'obertura d'un expedient disciplinari pel sorprenent motiu de realitzar assemblees informatives als treballadors.

Aquesta és una prova més de l'assetjament a què estan sotmesos els membres de la Secció Sindical de la CGT per negar-se a acceptar les ofertes de diners i alliberaments fets per SAS a canvi de retirar totes les accions legals i sindicals interposades contra l'empresa; a més, aquesta nova sanció coincideix amb l'inici del procés electoral convocat per CCOO a l'empresa, amb tres membres de la CGT acomiadats, a hores d'ara readmesos segons sentència judicial (vegeu "Catalunya" 75).

És curiós que l'empresa sancioni un treballador per fer assemblees informatives i que Inspecció de Treball sancioni (com a sanció molt greu que pot arribar fins als 90.000 euros de multa) la mateixa empresa per negar-los la participació en assemblees a altres tres membres de la CGT expulsant-los de les instal·lacions de l'empresa mitjançant seguretat privada.

Absolts els dos companys del Bus jutjats a Sevilla

Tal com informàvem en l'anterior "Catalunya", el 21 d'abril es va celebrar a Sevilla el judici als dos membres de la Secció Sindical de CGT d'Autobusos de Barcelona acusats pel fiscal d'haver realitzat pintades a l'estació d'autobusos de Sevilla. El company Mellado va acceptar l'oferta del fiscal, amb el resultat de tres dies de localització permanent. Per la seva banda, el company Campillo no va acceptar l'oferta, resultant absolt.

Els companys de Barcelona s'havien solidaritzat amb els treballadors de Damas i van ser acusats de fer unes pintades a Sevilla.

Paral·lelament al judici i per demostrar el suport als acusats, la CGT va convocar una manifestació des de l'estació d'autobusos per acompanyar-los al jutjat. L'acte va reunir unes 150 persones.

La plantilla de Ficotriad de Rubí, en lluita

Text: Col·lectiu Catalunya; fotos: Gabriel Serra

Els treballadors de Ficotriad SA, empresa de la multinacional catalana Ficosa Internacional, situada a Rubí, van convocar en aquesta ciutat una manifestació el passat 13 de maig contra els plans de l'empresa, plans que passarien per la deslocalització de maquinària i producció als països de l'est, trasllat obligatori de treballadors i treballadores abusius i discriminatoris cap a una altra empresa del grup, incompliment del pacte de primes, i pressions a la plantilla perquè abandonin l'empresa indemnitzant per sota d'allò que estableix la llei.

El Comitè d'Empresa, on té la majoria la CGT, davant d'aquesta situació va convocar la manifestació amb el suport d'altres empreses en crisi de la localitat (Dupont, Cosmohogar, Ficotranspar, Alu Perfil), manifestació amb una important presència de la Confederació General del Treball que va aplegar més de 1.000 persones, les quals van recórrer els carrers del centre de Rubí.

Al final de la manifestació, un treballador de Ficotriad i membre del Comitè d'Empresa, va llegir un manifest en què els treballadors i les treballadores volien deixar clar que defensaran els seus llocs de treball i no deixaran que es continuïn perdent llocs de treball a la comarca. Els treballadors i les treballadores de Ficotriad no descarten realitzar més mobilitzacions.



La manifestació va mostrar al carrer les reivindicacions de la plantilla.



El grup Ficosa és una multinacional catalana de l'Automoció, que ha iniciat un procés de deslocalització, primer tancant l'empresa Fico ITM de Sant Guim de Freixenet (Lleida) i després reduint la plantilla de Ficotriad, amb un trasllat forçós de 25 treballadors a una altra empresa del grup situada a Mollet, amb l'excusa que no hi ha treball, argument que des de la Secció Sindical de CGT és rebutjat, perquè al mateix temps estan traient maquinària de l'empresa per emportar-se-la a altres països, amb la qual cosa la capacitat productiva de la fàbrica es redueix. La CGT creu que les veritables intencions de l'empresa són deslocalitzar la producció i que el que avui implica 25 treballadors, demà pot implicar els 400 restants.

En un protocol secret, l'empresa regala cinc delegats a cada sindicat

CCOO, STC i UGT van acordar l'ERO d'ONO a canvi de beneficis

Secció sindical CGT-ONO

L'operadora de telefonia ONO va pactar a finals de març un ERO amb els sindicats CCOO, UGT i STC que suposava l'acomiadament de 785 treballadors (un 17% del total de 4.600 del grup). L'ERO es desenvoluparà en tres fases, la primera de les quals, que englobarà el 65% d'aquests empleats, finalitzarà a finals de juny. En la segona etapa l'operadora reduirà fins a cap d'any 157 llocs de treball, el 20% del total de l'ERO. L'última fase culminarà al setembre del 2007, amb la sortida de l'empresa d'altres 118 treballadors.

Si ja va ser greu el suport dels tres sindicats a l'ERO, contra el qual CGT va mostrar una clara oposició, ara l'empresa ho arrodoneix: ONO els regala 5 delegats sindicals.

L'ombra de la sospita s'estén cada dia més sobre els sindicats CCOO, UGT i STC amb representació en la nostra empresa. L'ERO ens ha portat la gran tristesa de veure com s'ha manipulat la informació i sobretot com es va arribar a una signatura que donava un xec en blanc a l'empresa, tal com estem veient. Si greu va ser aquell teatre al que vam haver d'assistir amb aquests sindicats, les notícies a les quals CGT ha tingut accés de diverses fonts de confiança ens semblen escandaloses i lamentables. Ja anem veient el preu que van cobrant els sindicats signants de l'ERO, fa uns dies els van regalar ordinadors portàtils i mòbils perquè truquin a càrrec de l'empresa, viatgets... I això és només el que es va veient. En lloc de disculpar-se per la seva signatura sense raons a favor de l'ERO, segueixen intentant convèncer-se que no es podia fer una altra cosa. No sabem quin ús li donaran al portàtil o al mòbil, però de ben segur que alguns treballadors que aniran al carrer amb la seva signatura els ho expliquen. Total, per a signar el que els posin, amb un bolígraf els sobra. L'empresa ens va confirmar el lliurament d'aquests equips, al·legant que tenen alliberats. Doncs sí, tenen alliberats. A pesar de la propaganda que ens estan enviant, aquests sindicats es preocupen realment poc pels treballadors, el seu interès és únicament propi i per a treure'n el seu benefici. Aquesta és la conclusió a la qual podem arribar després de l'última notícia que ens sembla lamentable.

CCOO, STC i UGT han acordat un protocol secret del qual no se n'ha fet cap publicitat, a esquena dels treballadors, de la CGT, i estem segurs que d'alguns delegats d'aquests mateixos sindicats. L'empresa els regala 5 delegats a cada sindicat, delegats que no han estat triats pels treballadors. A canvi sabem que es comprometen a no convocar eleccions sindicals en molt de temps, i altres compromisos que limiten els drets dels treballadors d'ONO.

Això va "més enllà del mal gust" i ofèn profundament els qui des de sempre hem lluitat per la defensa dels interessos dels treballadors/es. Això trenca les regles del joc, posant en perill els propis pilars de l'anomenada "pau social". Ens venen com a simple mercaderia a la patronal. Ja anem tenint clares moltes coses, i més que n'aniran apareixent. La nostra força és la unitat dels i les afiliades, la unitat de les i els treballadors enfront d'aquestes actituds i fets totalment reprovables.

Més informació: http://www.cgt-ono.com/

Entrevista a José Ángel Luque, de la Secció Sindical de CGT a Fico Triad (Rubí) i secretari del Comitè d'Empresa

'Estem esperant la resolució i l'actuació de la Generalitat'

Josep Garganté



-Quants anys fa que funciona Fico Triad?

-Fico Triad es va fundar l'any 1992, segons el registre mercantil, i va néixer dintre de la mateixa Fico Cables, d'aquí que per crear una doble escala salarial es van inventar un sistema de "primes" que topava el cobrament en el 120 com a màxim dintre d'una escala del 100 al 133. Vam estar més de dos anys en els tribunals i al final van dir que no hi havia discriminació entre els treballadors.

Nosaltres vam acceptar la decisió del TSJC amb la seva sentència, però l'empresa va caure en la seva pròpia avarícia, que no és altra que després de tant temps defensant el seu sistema de "primes" voler-lo canviar ara i nosaltres no estem disposats a treballar més del 120 per caritat, és un tema molt complicat que veurem com acaba.

-Sabem que existeix l'amenaça de la deslocalització dels llocs de treball. Com està en el dia d'avui aquest conflicte?

-Està denunciat davant les autoritats laborals i estem esperant la resolució i l'actuació de la Generalitat.

-A quins altres problemes laborals us enfronteu com a treballadors?

-Tenim molts accidents laborals, l'empresa inverteix molt poc en salut laboral, solament actua quan hi ha mà dura, molt trist, encara que estem esperançats que canviïn amb el temps.

-Quin és la situació sindical a l'empresa? Hi ha hagut canvis significatius? En què consisteix el vostre treball sindical com a Secció Sindical de CGT?

-És molt bona per a la part jove i conservadora per a la part adulta. Abans, la majoria era de CCOO i ara és de CGT, però el mes trist és que no s'adonen que el dia que l'empresa no funcioni ells també aniran al carrer i l'única sortida és treballar junts i fer-ho en equip.

La Secció Sindical de la CGT la vam crear fa poc més d'uns 8 mesos, però estem fent un treball excepcional.

-Fico Triad és una empresa catalana. Què significa això a l'hora de defensar els drets laborals?

-Que és molt mes difícil tot, ja que és una companyia de capital català i tenen moltes influències polítiques i d'altres àmbits, les institucions els ho posen molt fàcil. Ho hem viscut en els últims quatre anys.

-Afegiu el que vulgueu afegir...

-Amb el canvi a CGT estem vivint una de les majors alegries com a sindicalistes.

Ja que a la CGT, fins a la data, ningú no ens ha posat límits, ni graons en la nostra forma de treballar. Ens sentim identificats i amb el suport dels companys del sindicat. Veiem que el sindicat està a la disposició dels afiliats per al que es necessiti, una cosa que no havíem viscut mai a CCOO, ja que tot eren limitacions i frens a l'hora de treballar pels companys. El més gran és la unió i la complexitat de tots els que estem treballant en la Secció Sindical. M'ha sorprès la gent que hi ha, capaç d'ajudar els altres en aquest sindicat sense esperar res a canvi, quelcom que buscava fa anys i que vaig trobar quan vaig arribar a CGT.

La multinacional Braun comunica el tancament total de la planta d'Esplugues i acomiada 640 treballadors i treballadores

Col·lectiu Catalunya

En el moment de tancar aquesta edició del "Catalunya", ens assabentem que un nou tancament agreuja la situació del panorama industrial i laboral català. La Direcció de Braun va comunicar, el 19 de maig, al Comitè d'Empresa i als sindicats el tancament "total" de la factoria d'Esplugues de Llobregat, en la qual treballen uns 700 treballadors i treballadores. L'empresa ha ofert a uns 40 membres de la plantilla vinculats a la investigació i el desenvolupament la possibilitat de traslladar-se a treballar a Alemanya, mentre que la resta de la plantilla, unes 640 persones, aniria a l'atur. L'empresa va indicar als sindicats la seva intenció de negociar de forma immediata el tancament, que segons l'empresa no es basa en raons econòmiques ni productives sinó de cost. La producció que actualment es fabrica en Esplugues es traslladaria a la Xina o a algun país asiàtic.

Una vegada coneguda la notícia, la plantilla de la fàbrica d'Esplugues de Llobregat va anar aturant la producció per reunir-se en assemblea. El Comitè d'Empresa va celebrar assemblees també en els torns de tarda i nit, per a donar a conèixer la notícia, que planejava sobre el cap dels treballadors des que el passat any la Direcció de Braun va elaborar un estudi sobre la viabilitat de la factoria. No obstant això, a la fi del passat any, després de la redacció de l'estudi, la multinacional va comunicar la determinació de mantenir operativa la planta.

A pesar d'aquest anunci de manteniment de la planta, els sindicats UGT, CCOO i CGT, amb representació a la factoria de Braun, van organitzar un gabinet de crisi després de conèixer-se que la multinacional tenia la intenció de reduir els costos fent fora la plantilla per guanyar competitivitat in guanys per a uns pocs. A la fi del passat mes de març, el vicepresident de Manufactura de Braun, Christian Leonhard, va visitar Barcelona però no va desvetllar els seus plans de futur sobre la fàbrica barcelonina. Els treballadors havien portat a terme aturades de diverses hores per torn a final d'abril, amb manifestacions en les quals es reclamava al govern català que s'impliqués en la negociació.

Braun és propietat de la multinacional nord-americana Gillette que, al seu torn, forma part de la també nord-americana Procter & Gamble.

En la seva fàbrica d'Esplugues, l'única que posseeix a l'Estat espanyol, produeix prop de nou milions d'unitats de planxes de vapor i batedores per a tot el món.

LA MIRADA INDISCRETA

La Carta d'Amiens ja té 100 anys

Emili Cortavitarte Carral

En 1889, dos congressos obrers es reunien per separat a París. L'intent de recuperació d'una nova internacional obrera va fracassar i novament dues branques van escenificar la divisió. Una va formar la II Internacional i l'altra va anar construint una Internacional Sindical.

Al 1906, a la ciutat d'Amiens, el congrés de la CGT francesa posarà les bases teòriques i pràctiques fonamentals del sindicalisme revolucionari i de l'anarcosindicalisme.

Els sindicalistes revolucionaris van entendre el conflicte de classe com a inevitable i els seus interessos irreconciliables. Els sindicats havien de combinar les millores de les condicions dels treballadors, a curt termini i en el sistema vigent, i organitzar, a llarg termini, el derrocament del capitalisme i la construcció d'un sistema col·lectiu de propietat productiva controlat pels treballadors. Reivindicació laboral, lluita de classes i transformació social estretament relacionades i vinculades.

Aquesta estratègia tenia un instrument fonamental que era el sindicalisme. Dinou anys més tard, Peiró escrivia: "el sindicalisme és un mitjà per a la lluita de classes... serà la força que derrueixi la societat capitalista i el mitjà pel qual s'articularà el mecanisme de producció".

La tàctica a aplicar l'acció directa i col·lectiva dels treballadors. Per a Griffuelhes "per l'acció directa l'obrer crea la seva pròpia lluita, és ell qui la condueix, decidit a no deixar a d'altres sinó a ell mateix la tasca d'emancipar-se".

L'altre senyal d'identitat fou l'autonomia sindical. Els afiliats tenien absoluta llibertat fora del sindicat per participar en les formes de lluita que es corresponguessin amb la seva concepció política o filosòfica amb el compromís de no introduir en l'organització les opinions que professaven fora. Les organitzacions confederals no havien de preocupar-se, en la seva lluita contra les patronals, dels partits o sectes que en paral·lel poguessin perseguir, amb tota llibertat, la transformació social. Segons Dolléans, la referència a les sectes en el segon aspecte de l'autonomia sindical estava adreçada als anarquistes. És a dir, autonomia sindical total. El cert és que, amb la distància que dóna el temps, no estaria malament parar-se a reflexionar sobre tots aquests elements capitals de la Carta d'Amiens.

L'ALTRA REALITAT

'Assembleïtis'

Pepe Berlanga (Timanfaya)

Després de la determinació adoptada pels afiliats i afiliades de ERC de votar en contra del Estatut de Catalunya s'han alçat veus "en contra del sistema arcaic" que aquest partit polític ha utilitzat per arribar a aquesta conclusió. Tot arrenca del fet que aquesta formació política continua utilitzant el sistema assembleari entre la seva afiliació per a l'adopció d'un punt de vista: en aquest cas li ha correspost a la posició davant el Referèndum de l'esmentat Estatut, però estem parlant del procediment que quotidianament apliquen per debatre i arribar a resolucions definitives que representin el parer de la seva organització. Alguns els han acusat d'estar ancorats en el segle XIX, altres d'infantils, uns altres de mancats de responsabilitat, altres de..., en definitiva, que consultar la base social que integra les organitzacions no està ben vist actualment.

La pressió mediàtica i de tot tipus ha estat i serà cruel. Creadors d'opinió, mitjans de comunicació i, com no, polítics de tota mena s'han llençat a la jugular d'aquesta força, segurament si la decisió adoptada hagués estat la que ells defensen no hagués importat gens el mètode utilitzat, però com que no va ser així, doncs,... dur i endavant. No seré jo qui defensi les decisions acordades per aquest partit, d'altra banda legítimes en l'exercici de la seva sobirania i que no necessàriament cal compartir, el que sí causa indignació és el qüestionament del "mètode". Quan s'està en desacord amb l'ús que es realitza de la representació delegada, resulta si més no trist que algú faci sermons per mantenir sistemes de decisió directa on els mateixos afectats són qui decideix les línies d'intervenció, conseqüentment, són protagonistes del seu propi futur. D'aquesta metodologia els anarcosindicalistes en som un referent viu que perdura, fins i tot podem omplir volums i volums d'històries quotidianes en defensa d'aquesta articulació que dignifica la nostra màxima que ningú decideixi per tu. No obstant això, alhora hem de romandre atents, ni els nostres nous acompanyants provinents d'altres sensibilitats són tan perversos ni els vells companys de viatge són de fiar a ulls clucs, en ambdós casos podríem trobar persones que intenten aprofitar-se dels nostres senyals d'identitat per prostituir-los o tergiversar-los en benefici propi o d'interessos no tan nobles, cap d'ells quedarà lliure de culpa i innegablement, ni el pur ho és tant ni l'heretge possiblement sigui tan diabòlic. La història i el temps col·loca cadascú on li correspon.

Les sentències dels judicis a Seat, contra l'empresa

Seccions Sindicals de CGT a Seat

La majoria dels jutges estan donant la raó als acomiadats i acomiadades de Seat que han denunciat la seva situació (més de 120 demandes). La majoria de les sentències han declarat els acomiadaments com a improcedents i nuls, així a mitjans de maig hi havia 10 sentències d'improcedents i quatre de nuls, alhora que quatre demandes desestimades. En el cas dels acomiadaments nuls, impliquen la immediata readmissió dels demandants en els respectius llocs i amb les mateixes condicions de treball, així com també l'obligació d'abonar-los els salaris de tramitació des de la data de l'acomiadament, el 31 de desembre del 2005, tot i que Seat pot presentar recurs al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC).

Al mateix temps, estan en marxa dues vies de reclamació judicial: un recurs d'alçada interposat per CGT que cerca la impugnació total de l'expedient i les més d'un centenar de demandes individuals o de grup, que pretenen aconseguir l'anul·lació del procés.

Aquesta és la realitat d'un Expedient de Regulació d'Ocupació injust i fraudulent, tot i que els signants pretenen mantenir la "bondat" de l'ERO intentant negar aquesta evidència i acusant CGT per justificar-se. La plantilla, però, no accepta justificacions de qui van signar els acomiadaments, no obstant això, la CGT ha fet les següents puntualitzacions:





La lluita no s'han aturat. A dalt, participació a la manifestació per la readmissió; a baix, acció de Països Catalans Insubmisos contra CCOO pels 660.

"1-La CGT està complint l'obligació que té qualsevol sindicat que s'norgulleixi de ser-ho d'ajudar els treballadors i treballadores que requereixen el nostre suport com va quedar palès en les multitudinàries assemblees d'acomiadats i acomiadades.

2-S'ha assessorat i posat a la disposició dels treballadors i les treballadores, incloses afiliades als sindicats signants de l'ERO, el nostre gabinet jurídic i altres aliens a la CGT. Ningú no ha estat obligat ni induït a fer el que no cregués oportú.

3-La CGT espera que es respecti el dret constitucional de la tutela judicial efectiva (denunciar davant un fet que considerem injust) i que els companys i companyes que han denunciat no siguin castigats doblement per exercir aquest dret. Tots els sindicats s'han d'enfrontar a l'empresa davant possibles actituds antidemocràtiques de represàlia per acudir a la justícia.

4-Rebudes les notícies de la possible implicació en l'elaboració de les llistes d'acomiadats i acomiadades, la CGT va proposar a UGT i CCOO un Ple del Comitè de Martorell per aclarir i sortir al pas de rumors. No obstant això, no van voler donar la cara.

5-La CGT i tota la plantilla sabem que hi va haver influència sindical en les llistes d'acomiadaments, així com altres irregularitats anteriors a l'ERO. El mateix president del Comitè ho ha reconegut davant el jutge per mitjà de documents i escrits.

6-Els màxims responsables del deteriorament de l'actual situació són qui ostenta la majoria sindical. No hi caben excuses, ni intents d'aparèixer com a víctimes ja que el procés de l'ERO el van dirigir ells, els acomiadaments d'estiu els van permetre ells, els d'octubre els van consentir ells i els 660 acomiadaments també els van signar ells, no la CGT.

7-De totes maneres, si el que es vol és recuperar el bon fer sindical, enhorabona, en aquest camí estarem tots junts. CGT recordem que a l'inici de l'ERO vam presentar un protocol d'actuació sindical que els altres no van voler discutir. Dit això i amb el resultat de les sentències com a dada més important, el president del Comitè i el seu sindicat haurien de deixar-se de ximpleries i excuses banals, convocar un Ple de tot el Comitè d'Empresa, (UGT, CCOO, CGT i SPC) per a exigir la immediata reincorporació als seus llocs de treball d'aquests companys acomiadats.

Per altra banda, les informacions de les últimes setmanes sobre l'increment de la producció a Seat també serveixen per confirmar la nostra denúncia que els acomiadaments i l'ERO són fraudulents, i que el seu veritable objectiu era "la neteja sindical" dels treballadors i les treballadores més ferms en la defensa dels drets laborals, i de passada atemorir la plantilla una vegada més i obtenir més productivitat "gratis".

Hem d'exigir al Govern de Catalunya que respongui positivament al Recurs d'Alçada i en conseqüència anul·li l'ERO.

Hem d'exigir a la direcció de Seat que readmeti immediatament els i les qui han sol·licitat tornar en les mateixes condicions laborals que disposaven abans de ser acomiadats. Reiterem que el mateix dia en què es va fer públic l'ERO, el 22 de desembre, es va contractar gent i també al gener, mentre que a la factoria de Martorell s'ha treballat diversos dissabtes seguits per complir amb la producció, la qual cosa demostra que a Seat no hi sobra ningú, perquè s'han fet 200 o 300 contractes nous, de 600 euros al mes, des de l'anunci dels acomiadaments".

28 d'abril: Dia de la seguretat i la salut en el treball

Fina Esteve, Secretaria de Salut Laboral de la CGT Catalunya

Segons les darreres estadístiques que arriben dels organismes oficials, els accidents laborals han disminuït en el que va d'any. Malgrat això, la realitat per a nosaltres és molt diferent, sabem que moltes baixes no es comptabilitzen com a causades o derivades del treball.



Estadístiques d'accidents de treball

Any	Lleus	Greus	Mortals	Total
2000	181.755	1.487	151	183.393
2001	187.045	1.700	155	188.900
2002	181.958	1.658	186	183.829
2003	168.293	1.601	151	170.045
2004	155.852	1.620	149	157.621
2005	151.149	1.423	102	152.674

Els treballadors i les treballadores des dels nostres llocs de treball sabem els riscos que hi ha i el perill que representa per a la seguretat i la salut.

Des de la Secretaria de Salut Laboral del Comitè Confederal de Catalunya i coincidint amb el 28 d'abril, el dia de la seguretat i la salut en el treball, s'ha recordat als i les delegades de la Confederació General del Treball que s'ha iniciat una campanya de recollida de signatures per denunciar la manca d'interès d'aplicació envers la Llei de prevenció de riscos laborals i de la defensa de la salut dels treballadors i les treballadores.

Mobilitzacions en defensa de la Funció Pública

Col·lectiu Catalunya

El 25 d'abril van tenir lloc noves mobilitzacions a nivell estatal convocades per la CGT, arran de la situació actual de les negociacions de l'Estatut de la Funció Pública (EFP). Aquestes concentracions de 15 minuts (d'onze a un quart de dotze) davant dels centres de treball, com les del passat 28 de març i les previstes pel 30 de maig, són un primer pas i portaran, si tot continua igual, a unes mobilitzacions més contundents de cara el quart trimestre del 2006.

Des de la CGT es veu amb preocupació que el PSOE, lluny d'allunyar-se de les tesis neoliberals de PP de liberalitzar, privatitzar, externalitzar o eliminar els serveis públics, segueixen en la mateixa línia amb la voluntat de introduir criteris laborals d'empresa privada en un sector que toca molt de prop als ciutadans: la seva relació amb l'Estat.



Al mateix temps, i malauradament pels treballadors, els sindicats col·laboracionistes que negocien l'EFP no oposen la més mínima objecció esperant que l'Administració de l'Estat faci la seva proposta per signar-la.

A Catalunya, les concentracions de treballadors i treballadores públiques es van fer a les diferents portes d'entrada del organismes de l'AGE. A Tarragona, a excepció d'algun centre on la participació va ser baixa (10-15%) sigui per falta d'informació sigui per les maniobres de boicot d'algun centre de treball –per exemple l'Agència Tributària-, la tònica general va ser del 40-50%. Les concentracions es van fer a les portes del Ministeri d'Economia i Hisenda, l'Agència Tributària, els dos centres de treball de Seguretat Social i de Tresoreria General, l'Instituto Nacional de Empleo i la Gerència Provincial de Cadastre. A la demarcació de Barcelona van tenir lloc concentracions a la direcció provincial TGSS, Administració 1 Ciutat Vella (75% participació), Administració 14 Granollers (80%), Administració 8 Eixample-Esquerra (50%), Cornellà...

Oposició davant el nou projecte de Llei d'educació permanent

Col·lectiu Catalunya i Federació d'Ensenyament CGT

La Federació d'Ensenyament de la CGT està participat en una campanya conjuntament amb la USTEC i CCOO per fer front al projecte de Llei d'Educació Permanent que vol portar a terme el govern de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, la Mesa de l'Educació d'Adults, un organisme unitari d'escoles de persones adultes, també ha mostrat el seu rebuig al projecte de llei al mateix temps que reclama a la Generalitat més recursos econòmics per tal de poder garantir una formació de qualitat als alumnes.

Davant el projecte de Llei d'Educació Permanent de la Generalitat, la Mesa del'Educació d'Adults demana:

-que la nova llei planifiqui una política educativa per a l'educació general de les persones adultes que permeti elaborar un mapa on es concreti on es poden dirigir aquelles persones que vulguin aprendre i formar-se;

-que es reguli l'oferta per evitar que hi hagi escoles de primera i de segona categoria;

-que no es limiti a 65 anys l'edat per poder assistir a aquestes escoles sinó que sigui per a tots els residents a Catalunya majors de 16 anys;

-que s'incrementi substancialment la inversió pública per tal d'augmentar el nombre de professors, de centres públics i aules de formació a tot el territori català;

-que es reconegui com a interlocutora a la Mesa d'Educació d'Adults de Catalunya i s'obri un debat profund sobre el futur de l'educació permanent.

La Federació d'Ensenyament de la CGT va elaborar el següent document sobre el tema:

Entretenir per privatitzar

CiU ens va passar a Benestar Social per fer de les escoles d'adults públiques un sector marginal i assistencial. Per això pensava aprofitar la posada en marxa del Graduat d'ESO amb la LOGSE i despenjar els centres d'adults de l'ensenyament reglat. Van perdre i els centres d'adults van donar aquesta titulació. La següent batalla va venir amb el Mapa de l'Educació d'Adults quan el Govern volia reduir al mínim els centres, aixecant la bandera de l'ensenyament no presencial. Però amb la lluita, van haver de passar dels 20 centres que volien crear a 80... En tot aquest procés l'oposició parlamentària "d'esquerres" col·laborava sovint amb la Mesa d'Adults. Però quan va ser al govern, el tripartit ha reproduït les tendències privatitzadores dels governs convergents.

Entretenir...

El nou govern, en lloc de fer realitat els compromisos, els paralitza, ara amb l'excusa que cal una nova Llei d'adults i un nou mapa escolar, que segons diu la mateixa llei "s'ha de construir en els propers anys...". Hom podia esperar un gir radical en el text envers l'escola pública, però no trobarem cap compromís seriós per impulsar-la.

... i privatitzar

1. La llei està plena de grans afirmacions però concreta poc o gens sobre qui n'és el responsable ni quins compromisos assigna a l'administració pública.

2. La llei no obliga el Departament a impulsar l'educació d'adults sinó que, com abans CiU, el Tripartit considera l'educació d'adults pública com una càrrega.

3. La llei no integra l'oferta d'ensenyament reglat amb els altres interessos (professionals i socials) que facilitarien l'accés de la persona adulta. Els cursos de formació que tants ingressos aporten a les empreses i també a les centrals sindicals majoritàries, es mantenen al marge d'aquesta integració.

4. La llei no es defineix per a l'escola pública, com a principal impulsora de l'acció educativa dels adults. De fet, a l'apartat 4, només cita una vegada els centres d'adults, quan parla del GES; a la resta deixa la porta oberta per tal que el "programa" es desenvolupi amb entitats privades. Així, quan parla dels processos d'integració dels immigrants exclou les escoles públiques en els anomenats "ensenyaments inicials". El clientelisme de CiU el veiem reproduït en el tripartit. La paraula xarxa pública ni apareix en el document.

5. La llei no cerca la integració dels recursos públics al servei de l'educació d'adults tot reconeixent la seva especificitat, com ara entre les xarxes municipal i la de la Generalitat, ni la utilització dels IES amb el seu professorat i en horaris lectius per completar les assignatures específiques, però no per fer ni dels IES un substitut dels centres d'adults, ni menys per retornar a les "classes per adults" que feia el franquisme com a sobresous del professorat i com permet la llei.

6. La llei no avança en un compromís amb una ampliació de plantilles ni en assegurar la unitat d'aquesta en condicions de treball, un horari lectiu comú de 18 hores com fan tant els professors de secundària com els mestres assignats a aquesta etapa educativa, així com a complements que permeten si no igualar, com a mínim minimitzar les diferències entre els sous del grup A i el B, tot en el camí d'un únic cos d'ensenyants.

Organització i mobilització

Si hi ha alguna diferència entre el sector d'escoles d'adults i la resta de sectors de l'ensenyament públic és l'existència d'un ampli moviment que es reuneix entorn de la Mesa de l'Educació d'Adults. És per això que des de la CGT, creiem que cal potenciar aquest instrument de participació i mantenir el caràcter de les assemblees decisòries que, juntament amb la disposició a la mobilització, són la clau per seguir endavant.

Concentració solidària contra els acomiadaments a Snop Estampaciones



El divendres 19 de maig, treballadors i treballadores, junt amb militants de la CGT es van concentrar davant de les portes de Snop Estampaciones a la Pobla de Claramunt per denunciar la política d'acomiadaments que està duent a terme l'empresa. L'últim acomiadat ha estat un dels membres de la candidatura de la CGT a les Eleccions Sindicals del pròxim mes. Els treballadors i les treballadores van repartir fulls informatius als seus companys i van demanar la solidaritat amb els acomiadats.

Denúncia a Foment dels 'despropòsits' del servei de Correus de Terrassa

La Secció Sindical de Correus de la CGT va denunciar a mitjans de maig davant el Ministeri de Foment el funcionament del repartiment de correu a Terrassa (Vallès Occidental), que qualifica de "despropòsit", després de constatar durant diverses visites a les instal·lacions de Correus de la ciutat que algun dels seus barris no rep correspondència cada dia laborable, tal com estableix la llei.

Segons la denúncia de la CGT, els barris més afectats per una situació que es repeteix, periòdicament, des de fa anys són Sant Pere Nord, Ca n'Aurell i Can Roca, que en les últimes setmanes no havien rebut regularment el correu.

El sindicat sosté que Correus no fa la cobertura adequada de les baixes mèdiques i dels permisos per vacances o assumptes propis a causa de la falta de personal. Per això, CGT considera que hi ha barris de Terrassa on la càrrega de treball està sobredimensionada respecte a la plantilla disponible.

La CGT va donar suport a la vaga europea d'estudiants

La Federació d'Ensenyament de la CGT va donar suport a la vaga europea d'estudiants realitzada l'11 de maig, ja que comparteix essencialment els plantejaments i objectius que han dut a diverses organitzacions d'estudiants a la convocatòria d'aquesta vaga i mobilització europea en defensa de l'ensenyament públic i contra l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior.

Per a la Federació d'Ensenyament de CGT l'educació pública és un dret universal que ha d'abastar totes les edats i tot l'alumnat amb independència del seu origen social, econòmic, cultural, ètnic, sexe, creença o país.

L'onada de neoliberalisme social i econòmic que ens envaeix està privatitzant i desmantellant tots els serveis públics per convertir-los en un negoci, en un privilegi per als que posseeixen més poder adquisitiu. L'Educació Infantil, Primària, Secundària i també la Universitària no està sent aliena a aquest procés privatitzador.

Per això des de la Federació d'Ensenyament de CGT es va fer una crida a tot l'alumnat, professorat i societat perquè participés i donés suport a aquesta jornada de lluita en defensa d'una universitat pública de qualitat, gratuïta, al servei de l'interès general i la transformació social.

Renfe eliminarà el personal d'informació de 26 estacions

Col·lectiu Catalunya

El Sindicat Federal Ferroviari de la Confederació General del Treball (CGT) va denunciar el passat 18 d'abril en roda de premsa que Renfe té previst eliminar el seu personal d'informació al públic en vint-i-sis estacions catalanes de Rodalies.

La mesura s'emmarca en el procés de liberalització dels serveis a les estacions de Renfe, segons el sindicat, que denuncia que la instal·lació de màquines de venda de bitllets es traduirà en una menor qualitat de servei a l'usuari i la usuària.

Des del SFF-CGT també es té por que la informació al client o clienta sigui contractada o subcontractada a altres empreses durant un temps i després pugui desaparèixer, tal com passa actualment en estacions com Cunit o Segur de Calafell, on qui et ven un cafè també et ven el diari i el bitllet.

Clos i Mayol, esbroncats per privatitzar Parcs i Jardins

Comitè d'Empresa Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona i Col·lectiu Catalunya

Prop de 100 treballadors i treballadores de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona, junt amb membres de la plantilla dels cementiris municipals també en procés de privatització, es van concentrar el 30 d'abril del 2006 al matí al Parc de la Ciutadella de Barcelona.

Una vegada concentrats, van esperar l'arribada de la presidenta de l'Institut, Imma Mayol, i els jardiners i les jardineres van oferir-li una gran recepció a base de càntics, xiulades i diferents artefactes de soroll. Les protestes laborals de Parcs i Jardins de Barcelona van compartir protagonisme amb la Festa de la Primavera, que l'Ajuntament havia organitzat al Parc de la Ciutadella. La regidora d'ICV-EUiA, Imma Mayol, veient com anava la protesta, caminava a pas ràpid per tot el Parc cap a la sortida del passeig Picasso, per on va marxar.

Els treballadors i treballadores, després de la fugida de la presidenta de l'Institut, van continuar esperant l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, que quan va saber com estaven les coses va renunciar a passejar enmig d'un "bany de multituds" en la inauguració de la remodelació del Parc de la Ciutadella


Foto: Gabriel Serra

Els motius de la manifestació i la concentració al Parc de la Ciutadella eren el rebuig dels treballadors/es de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins amb l'acte d'inauguració del Parc de la Ciutadella, amb el qual l'Ajuntament de Barcelona i l'Institut Municipal de Parcs i Jardins donaven la bandera de sortida a una sèrie d'actes que tindran la seva continuïtat fins a la primavera del 2007, curiosament la data prevista per a les pròximes eleccions municipals.

Sota la denominació de Pla d'Actuació Municipal (PAM 2004-2007), l'Ajuntament ha pressuposat 16 milions d'euros per a la rehabilitació integral d'11 parcs de la ciutat i 5.6 milions més per a altres actuacions en 25 parcs.

L'Ajuntament justifica aquestes actuacions pel deteriorament dels espais verds a causa de l'ús massiu a què estan sotmesos (incivisme?). Sense esbiaixar aquest aspecte, el Comitè d'Empresa i els treballadors i treballadores de Parcs i Jardins denuncien l'abandonament al qual estan sotmeses totes les zones verdes de la ciutat, sense consignació pressupostària adequada, sense personal suficient i sense unes directrius clares de manteniment. S'ha arribat a una situació de deteriorament que qualsevol veí pot constatar en cadascuna de les zones verdes de la ciutat, no solament les de més ús.

L'argument del deteriorament dels parcs per l'ús, cosa d'altra banda molt normal, prepara el terreny a un futur d'ús limitat de certs parcs i el cobrament d'entrada a alguns d'ells, com ja passa amb el Parc del Laberint i com va anunciar en el seu moment en la presentació de les obres de remodelació del Parc Güell, o més encara, acabades les obres amb diners públics es repetirà el que passa en espais com la Font del Gat o l'Hivernacle, que es lloguen per a festes i esdeveniments privats.

La característica principal que es dóna en la gestió del pressupost extraordinari atorgat a través del PAM a Parcs i Jardins és que el cent per cent és executat per empreses privades, contradient la presidenta de l'Institut, Imma Mayol, que assegurava que els treballs de jardineria previstos en els projectes de remodelació s'executarien amb recursos propis de l'Institut Municipal.

El grau de contractació i subcontractació que es permet en els projectes del PAM, i a la Ciutadella en particular, fa possible que les grans empreses privades del sector es permetin licitar obra pública a la baixa a costa de la precarietat de les condicions laborals dels seus treballadors, escatimant al màxim en temes de seguretat i salut, a part dels sous, en principi pressupostats i cobrats per l'empresa adjudicatària per sobre del Conveni de Parcs i Jardins.

Tancament de dues empreses de l'automoció a Valls

Col·lectiu Catalunya

Ecomold, empresa de Valls de prop de 90 treballadors i treballadores (el 90% de la plantilla eren dones que tenien pocs anys d'antiguitat en l'empresa), antigament denominada Limpac, va decidir tancar la fàbrica. Davant d'això, els sindicats presents a l'empresa, CGT i UGT, van convocar els dies 4 i 5 de maig unes jornades de mobilitzacions i aturades parcials de l'empresa, amb seguiments del 100% de plantilla. Diversos piquets van concentrar-se en les entrades de la fàbrica, acompanyats per un nombrós grup de militants de CGT, aconseguint que cap camió pogués carregar material.

Cal esmentar també el valor dels 30 treballadors d'ETT contractats il·legalment per Ecomold Valls per cobrir la producció que vaguistes no feien en negar-se a fer hores i dissabtes extra des de feia setmanes, a més d'afegir-se a la vaga.

Per tot això, l'empresa, que pensava "tancar la barraca" sense



massa mals de cap, va haver de maniobrar ràpidament. Així, malgrat la proposta de CGT de continuar amb les mobilitzacions, la UGT es va reunir amb l'empresa i va arribar a uns acords que exposats a l'assemblea de treballadors, malauradament, van ser majoritàriament aprovats per la plantilla. La CGT, que defensava des del primer moment la continuïtat de l'empresa, per considerar-la totalment viable, no va signar l'acord.

Tot i que des de la CGT es continuava defensant la viabilitat i continuïtat de l'empresa, aquesta va aconseguir portar endavant els seus plans de deslocalitzar la producció i tancar el centre de Valls. La CGT, tal com queda clar als seus estatuts i acords de congressos, no signa cap expedient de tancament. Però al mateix temps, lluita pels interessos dels nostres afiliats i, en el cas dels treballadors d'Ecomold, es va haver de de respectar la seva decisió, exigint el màxim a una empresa que mai no ha estat a l'alçada humana i professional de la gent que integrava la seva plantilla. Per això, també es va exigir a les institucions locals i autonòmiques -que varen subvencionar amb diners públics la instal·lació d'Ecomold- i al Departament de Treball, l'aplicació d'un veritable "pla social" per recol·locar el 100% de la plantilla, treballadors d'ETT inclosos. La CGT denunciava que era una empresa amb beneficis, que a canvi d'estar-se un any a Valls havia rebut 1,5 milions en ajuts de la Generalitat i excepcions d'impostos municipals. Des de la CGT, es tenia la sospita que l'empresa la van comprar per aconseguir el mercat de Ford, el sòl i després tancar-la. Ecomold aturarà la producció al juliol.

Finalment, l'acord aconseguit implica que la plantilla rebrà una indemnització de 41 dies per any treballat, molt a prop dels 45 que demanava la plantilla, i un pla social, valorat en 200.000 euros per als 90 membres de la plantilla vallenca. L'esmentat pla també establia una garantia de recol·locació per al 70 per cent de la plantilla, majoritàriament en empreses del mateix sector de l'automoció i en l'àmbit territorial de l'Alt Camp.

Al mateix temps, GDX Automotive, una altra empresa del polígon de Valls amb 160 treballadors i treballadores, també decidia tancar les seves portes malgrat les protestes de la plantilla. Els tancaments d'aquestes dues empreses ha suposat un fort cop a l'ocupació i al teixit industrial a l'Alt Camp.

La mentida de la Reforma Laboral

Pep Juárez, secretari general de la CGT de les Balears

Com firaires de bestiar en plaça de segona, Fidalgo, Méndez, Cuevas i Zapatero s'obstinen en vendre'ns el mul borni pel costat de l'ull sà. Cert és que la nova Reforma Laboral, signada el passat dia 9 de maig, conté algunes millores, com l'extensió del subsidi d'atur als majors de 45 anys sense càrregues familiars, la pujada de prestacions del Fons de Garantia Salarial, o l'increment de les partides en matèria d'inspecció i Servei Públic d'Ocupació. Però aquests avanços parcials (que només intenten maquillar el resultat final) es revelen totalment insuficients per aturar l'actual epidèmia de precarietat, i empal·lideixen al costat de la importància estratègica de la columna vertebral del Pacte, i veritable objectiu del mateix: l'abaratiment general de l'acomiadament.

En virtut d'aquesta nova Reforma, el contracte ordinari indefinit utilitzat fins a ara, que estableix una compensació per acomiadament de 45 dies per any treballat, queda en situació residual, perquè en el seu lloc es generalitza la modalitat de contractació de foment "de l'ocupació", que fixa la indemnització per acomiadament en 33 dies/any. Si tenim en compte que el contracte de 33 dies ve funcionant des de fa nou anys, i no ha aconseguit reduir la temporalitat, actualment en el 34%, no ens cap el menor dubte que l'acomiadament s'abaratirà, però la temporalitat seguirà sense reduir-se de manera substancial. Aquest pacte, a més, ha estat ordit sense informar, ni de bon tros consultar, a ningú, ni tan sols als propis afiliats dels sindicats signants. Amb el sigil que requereixen els grans negocis, els signants legalitzen, donant nous terminis, l'enorme frau empresarial en matèria de contractació, i no entren (seria massa insolència?) a establir mesures de control sobre les contractes i subcontractes, autèntiques fonts de precarietat i sinistralitat. I segueixen consentint la pràctica de tràfic de mà d'obra, les ETT.


Foto: Mireia Bordonada

I els patrons? En un any d'una mitjana de beneficis per sobre del 20% (48,3% en el cas de la Banca), se'ls injecta altra enorme dosi de doblers públics, a força de bonificacions i subvencions. Valgui com exemple la previsió, per a 2006, de 2500 milions d'euros addicionals en bonificacions empresarials a la Seguretat Social que, si els afegim als 17.453 milions d'euros que ja se'ls han bonificat des de 1998, suposen, des de llavors, un total de més de 3,3 bilions (amb B) de les antigues pessetes. A canvi d'aquests extraordinaris regals, quins compromisos adquireixen les patronals amb aquesta nova Reforma? Cap ni un. Ni compromisos, ni obligacions que posin límit als abusos, a les il·legalitats, a l'explotació. Llavors, per què ara hem de tenir fe en una sobtada conversió, de l'instint depredador de molts empresaris, a favor de l'estabilitat laboral dels seus treballadors, i del respecte dels drets laborals? Ens volen explicar, els directius de CCOO. i UGT, com s'impedirà que molts empresaris cobrin les subvencions i continuïn tractant als treballadors com articles d'usar i llençar?

Però el desastre de la precarietat no ha vingut caigut del cel. És el resultat lògic de dècades de pau social enganyosa, negociada en cercles de poder on, amb la complicitat de la burocràcia de CCOO. i UGT, s'ha anat despullant als treballadors de la seva condició de subjectes socials portadors de drets i, contra la necessària justícia distributiva, se'ls ha convertit, cada vegada més, en simples objectes d'explotació. Inicialment va ser a través dels "pactes de rendes" (Pactes de la Moncloa, vigència 1977-1978; Acord Marc Interconfederal, AMI, 1980-81; Acord Nacional d'Ocupació, ANE, 1981-82; Acord Interconfederal, AI, 1983, i Acord Econòmic i Social, AES, 1984-85-86). En conjunt, entre 1977 i 1986, va haver un descens dels salaris reals en no menys del 9% (dades de les pròpies CC.OO., 1989). Mentrestant, les grans empreses, amb la banca al capdavant, batien any rere any els seus propis rècords de beneficis.

Després van venir les reformes "laborals", pactades o consentides, com instruments de saqueig progressiu de drets laborals, especialment a través de successives modificacions de l'Estatut dels Treballadors. En la primera reforma, de 1984, es va legalitzar la contractació temporal massiva; en la segona (1994), els contractes-escombraries, els de temps parcial, les ETT's, els acomiadaments arbitraris, l'extensió de la mobilitat funcional i geogràfica, etc.; en la tercera (1997) es van pactar acomiadaments barats (l'al·ludit contracte amb indemnització de 33 dies/any), i en "el decretazo" (2001-2002) se li va regalar a la patronal la seva antiga pretensió d'eliminar els "salaris de tramitació" en els casos d'acomiadament. Mentrestant i paral·lelament, des de 2002 està vigent l'anomenat Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva (AINC) on el G-4 (CC.OO., UGT, CEOE i CEPYME) ens fica la mà dins la butxaca, any rere any, mitjançant pujades salarials en els convenis inferiors a l'IPC, i augments de la productivitat.

Qui es demani per la causa de l'activa col·laboració de Méndez, Fidalgo i les seves colles, amb el sistema neoliberal, té molt a mà la resposta: aquests no combaten l'engranatge capitalista actual, per la senzilla raó que formen part del mateix. Darrerament van ampliar el seu full de serveis amb el suport entusiasta a un Tractat constitucional europeu, on els drets laborals i socials brillaven per la seva absència, i també van pactar el Reglament de la vigent Llei d'Estrangeria, racista i discriminatòria cap als treballadors immigrants. I amb semblant historial, que ja dura gairebé trenta anys, què podem esperar d'ells? Què fan comptes de vendre en pròxims acords? Per ventura el retard de l'edat de jubilació? Potser anul·lar, o emmanillar, la negociació col·lectiva?

Front aquest model de sindicalisme elitista i col·laborador amb el poder, entre tots i totes tenim la imperiosa necessitat de recuperar les nostres pròpies arrels.

La plantilla del Sanatori Villablanca de Reus i Vila-seca celebra el quinzè aniversari de Marinada amb concentracions de protesta

Secció Sindical CGT Villablanca-Marinada

Immersos com estaven en el procés de negociació el nou Conveni Col·lectiu d'aquest centre de salut mental situat entre els termes de Reus i Vila-seca, el Sanatori Villablanca, i per pressionar l'empresa per tal que acceptés les propostes dels tres sindicats presents en el Comitè d'Empresa (CGT, CCOO i UGT), es va convocar el 13 de maig una concentració de protesta aprofitant els actes de celebració del 15è aniversari de Marinada, un centre del grup Pere Mata que té el mateix conveni que el Sanatori Villablanca.

Uns seixanta treballadors i treballadores del Sanatori Villablanca-Marinada van participar en la concentració per reivindicar l'equiparació salarial amb la resta de personal del grup Pere Mata i per denunciar la precarietat laboral i salarial que pateixen els treballadors i les treballadores de Villablanca-Marinada en comparació amb les condicions que tenen els seus companys i companyes de la resta del grup Pere Mata.

Des de la Confederació General del Treball es demana un conveni just que repercuteixi positivament en la qualitat assistencial als usuaris, que no contempli només increments salarials sinó també una millora de les condicions de treball, i es denuncia que l'augment de la temporalitat i la manca de recursos repercuteixen negativament en els usuaris.

Dins del grup Pere Mata sembla que hi hagi centres de primera i centres de segona, i treballadors i treballadores de primera i treballadors de segona, i ara s'està perquè això s'acabi.

Darrere de les aparences falses que ven l'empresa, s'amaga una altra realitat per a la plantilla. I de pas s'aprofita per demanar als polítics que augmentin d'una vegada les inversions que destinen a salut mental.

Nous webs de la CGT

La Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas de la CGT ha remodelat totalment el seu web, que amb un format nou, inclou diverses seccions i preveu una major actualització de noticies, documents i imatges. www.cgtchiapas.org

D'altra banda, dues seccions sindicals de la CGT de Catalunya han creat noves pàgines web:
-Secció Sindical de Tarragona del Sindicat Federal Ferroviari de CGT, www.cgt.es/sffcgttgn
-Secció Sindical CGT Ramel-Seat, http://www.enxarxa.com/CGT/

Vaga de la neteja viària i recollida de residus a Manresa

Col·lectiu Catalunya

Després de cinc mesos de reunions per a la negociació del Conveni Col·lectiu amb l'empresa FCC SA, davant el bloqueig en què es troba la negociació, els treballadors i les treballadores del servei de neteja viaria i recollida de Residus Sòlids Urbans acordaren en assemblea unitària convocar vaga indefinida a partir del 23 de maig, convocatòria realitzada tant pel Comitè d'Empresa com per les Seccions Sindicals de CGT i CCOO.

El Comitè i els sindicats van manifestar que davant el bloqueig en què es trobaven immersos, es veien obligats a prendre aquesta mesura, no desitjada per la seva part d'ells i elles conscients de les molèsties que pot generar en la ciutadania, pel que estaven disposats a paralitzar la vaga tan aviat tinguessin un acord amb l'empresa.

La CGT continua endavant la campanay per l'objecció fiscal

Col·lectiu Catalunya

La confederació General del Treball continua endavant la campanya per l'objecció fiscal, és a dir la campanay per tal de deixar de pagar l'exèrcit i destinar els diners que hi dediquen els qui menen a altres temes molt més interessants i eficaços per al lliure desenvolupament de la nostra societat: educacó, sanitat, etc. Poedeu aconseguir més informació sobre el tema al web de la CGT de Catalunya (www.cgtcatalunya.org).

La lluita per uns serveis socials públics i eficaços

Federació de l'Àrea Pública de la CGT del País Valencià

Des de la constitució, a principis dels anys 90, de la primera Secció Sindical de CGT en la què llavors era la Conselleria de Treball i Serveis Socials de la Generalitat Valenciana, la lluita per unes condicions de treball dignes en el sector ha anat íntimament unida a enfrontar-se als processos privatitzadors.

Aquest enfrontament ha sigut completament desigual, i podríem dir que la batalla està gairebé perduda. En els quinze últims anys els governs tant del PSOE com del PP han creat un conjunt de lleis i normes per a la progressiva privatització del sector. Un sector que, igual que el de l'educació, és d'especial interès per a les organitzacions catòliques, encara que també s'ha estès com a negoci al xicotet empresariat afí al govern de torn. El procés privatitzador s'ha accelerat durant el mandat Popular -que se'ns està fent etern-; recordem tan sols com li les gastava l'anterior conseller Rafael Blasco, els habituals escàndols públics per la seua estreta relació amb els empresaris alcoians als qui anaven a arribar les adjudicacions; o el gir que es va donar en l'atenció als immigrants, amb l'entrada a sac dels Jesuïtes, i l'exclusió de moltes altres organitzacions - entre elles la pròpia CGT.

L'actual consellera Alicia de Miguel no ha significat cap canvi per al sector. La política continua sent la mateixa: incrementar la subvenció i contractació a determinades empreses privades; augmentar les actuacions propagandistes que exageren els èxits i esforços, quan no els inventen descaradament; i tot això a costa de la despesa pública, reduint els costos i les inversions en els recursos propis ja existents. Amb tot a la Sra. Consellera se li compliquen les coses perquè hi ha un increment acusat de les necessitats socials que porta anys sense atendre's, i perquè els pocs recursos existents no han tingut el manteniment regular que necessiten. Açò és: els centres d'atenció directa són pocs i estan vells, alhora que el personal és escàs i també necessita refrescar-se, ja que el seu treball és un què habitualment acaba produint 'burn-out' (síndrome d'"estar cremat"). La Conselleria evita prendre consciència del problema eludint les seues responsabilitats en matèria de Prevenció de Riscs Laborals. De forma que ni fa controls regulars de salut al seu personal ni l'Avaluació Inicial de Riscs obligatòria que necessita cada centre i cada lloc de treball.



Foto: **Dídac Salau**

El deteriorament s'accelera

Sembla que tot s'està precipitant. En l'últim any, es descobreix un zulo en una residència per a la tercera edat a La Cañada, un incendi a la residència de la tercera edat de Carlet -dos morts-, un incendi a la residència il·legal per a discapacitats de Massamagrell -cinc morts-, la infecció de tuberculosi en menors i treballadors del Centre de Recepció de Godella, agressions i motins al centre de menors d'Alacant i en el d'Alboraia,...

Per a nosaltres és el símptoma de la prolongada malaltia que pateixen els serveis socials: capitalisme extrem i deshumanitzat.

Per això hem realitzat una sèrie de denúncies, i seguiran altres als mesos venidors, sobre desatencions concretes a menors, a les condicions dels centres de treball i a la vigilància de la salut i la prevenció de riscs laborals. Al Costat d'aquestes denúncies també vam denunciar la presumpta corrupció que sembla impregnar sobretot l'àmbit alacantí, amb la presència de contractacions i nomenaments irregulars entre els qui dirigeixen la intervenció social. Per tot açò hem demanat ja la dimissió de la Consellera.

De moment l'única cosa que estem obtenint de la Conselleria és l'intent de repressió dels nostres representants.

Repressió sindical a Alacant

A Alacant, novament s'han obert processos sancionadors contra dos dels nostres representants. Un dels processos, que afecta el company J. S. es compon de tres expedients i segueix el seu lent camí. No obstant s'ha paralitzat l'expedient que es pretenia realitzar a la companya S. G. Està clar que no poden forçar per més temps la sanció; a pesar de tot, Alberto Martínez Díaz, director territorial de Benestar Social a Alacant, va ordenar deliberadament la nostra representant a deixar el seu actual lloc de treball i tornar al seu antic lloc a pesar de comptar amb un requeriment de la Inspecció que va ordenar el canvi de lloc a causa de greus problemes de salut.

L'ordre d'Alberto Martínez ha sigut executada per la cap de Gestió d'aquesta direcció territorial María Jesús Álvarez García, ambdós denunciats ant la Inspecció de Treball per CGT. Des de CGT, hem forçat el pronunciament de l'administració central a favor de la nostra delegada. Així, la Secretaria General de la Conselleria i la Direcció General de la Funció Pública Valenciana, superiors jeràrquics d'Alberto Martínez, han ordenat que es complisca el requeriment de la Inspecció on es demanava el canvi de lloc de manera immediata, fent-se referència a l'existència de sentència ferma del Tribunal Superior de Justícia reconeixent el dret a un canvi de lloc per motius de salut. A pesar de tot això, Alberto Martínez continua obligant la nostra companya a exercir l'activitat laboral com a forma de fustigació i acaçament per haver participat en les últimes denúncies.

La nostra companya presta serveis com a Educadora de Menors conflictius al Centre de Recepció de Menors d'Alacant, conegut pels continus conflictes i agressions a Educadors i per la falta de mitjans de tota classe. Per aquestes raons actualment el centre ha sigut denunciat per CGT i està sent investigat pel Jutjat d'Instrucció Penal núm.8 d'Alacant. La nostra representant ha sofert agressions en diverses ocasions amb resultat de lesions, és per això que el passat any el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana va condemnar a la Conselleria a una indemnització a la nostra companya de 1.200 euros. Com a seqüela de tanta tensió la companya ha desenvolupat una patologia que ara per ara li impedeix realitzar les funcions d'atenció directa a aquest tipus de menors. L'àmplia capacitació professional dels qui, com la nostra delegada, són tècnics de menors els permet realitzar funcions en un altre tipus de centres, per la qual cosa es va sol·licitar repetides vegades que se li canviés de lloc de treball per motius de salut. Va haver de ser una sentència judicial la que forcés que el canvi de lloc es portés a terme. I és ara, un any després, quan el director territorial i el seu equip tornen a carregar contra la representant de CGT en vore com la premsa es feia eco de les nostres denúncies.

Des de CGT hem interposat denúncia davant del fiscal de Sinistralitat Laboral, el qual ha remès la causa al Jutjat en observar indicis de delicte contra els drets dels treballadors suposant aquesta situació un atemptat contra la salut i una falta molt greu en matèria de prevenció de riscs laborals que podria comportar responsabilitats penals. No obstant, la nostra companya suporta sobre si un gran pes en aquesta lluita desigual: Actualment ha presentat un notable empitjorament de la seua salut, duplicant-se la necessitat de medicació i necessitant atenció mèdica i psicològica.

Negació de la realitat

Al Centre de Recepció de Menors de València, les nostres denúncies de casos de Tuberculosi sense control han sigut contestades per comunicats oficials de la Conselleria negant la realitat i fent-se els sords al fet tan preocupant que ni ells mateixos coneixen l'abast del contagi, al no haver seguit de forma sistemàtica cap protocol de salut. Bravo! pels treballadors que van confiar al sindicat per a forçar la presa de mesures preventives, però quina pena pels qui saben que s'han contagiat i han preferit callar i plegar-se a les pressions de la Direcció del Centre. En qualsevol cas, la batalla no està perduda, ni de bon tros, encara que s'allarga innecessàriament per l'actitud criminal de la Conselleria.

Igualment greu és el comportament que estan tenint amb la crisi d'incendis i de seguretat que presenten els Centres de la Tercera Edat. Quants més caldrà patir perquè s'inicien d'una vegada per sempre els Plans de Prevenció Laboral que exigia la Llei de Prevenció de Riscs de 1995? I què podem dir de la resposta que li han donat a l'escàndol de tenir malalts mentals en centres per a la tercera edat? En comptes de reconèixer que és una situació perillosa i que la inspecció de centres no està funcionant, modifiquen l'ordre que els impedia funcionar al seu antull. Així, el 9 de maig van treure una nova ordre que des de la secció sindical de CGT en Eulen de seguida vam denunciar públicament. Una ordre que retalla les plantilles mínimes d'atenció directa dels centres. Una ordre poc exigent amb les condicions mínimes d'habitabilitat. I, per si no fóra poc, autoritza expressament els centres que atenen a persones de la tercera edat al costat de malalts mentals. Finalment, per a curar-se en salut, recullen en la seua última disposició que els centres podran saltar-se l'ordre en situacions excepcionals -que acaben sent més freqüents del normal- (Ordre de 9 de maig. de 2006, modifica l'Ordre de 9 abril de 1990, sobre registre, Autorització i Acreditació dels Servicis Socials de la Comunitat Valenciana).

Tema del mes

Mobilització i solidaritat



Tarragona



Barcelona




València



Barcelona



Barcelona



Palma de Mallorca



Lleida

Col·lectiu Catalunya

Barcelona

Un miler de persones participaren a la manifestació organitzada el matí de l'1 de maig per la CGT a Barcelona, manifestació amb inici a Ronda de Sant Antoni amb c/ Hospital, i final a la Rambla del Raval, amb participació destacada d'acomiadats de la Seat. En acabar la manifestació van tenir lloc diversos intervencions i es va fer una botifarrada popular i un concert.

En els dies previs a l'1 de maig, la CGT va organitzar diverses xerrades en el local de Barcelona: el 25 d'abril contra la reforma laboral, el 27 contra la precarietat i la directiva Bolkestein, i el 28 cine fòrum amb la projecció de "La suerte dormida".

Per la tarda de l'1 de maig, unes 3000 persones van participar en la manifestació del May Day 206, convocada sota el lema "Precarietat zero, ni a la vida ni a la feina", una convocatòria que en un ambient bastant combatiu va aplegar persones i col·lectius de l'esquerra anticapitalista i alternativa, amb un ampli bloc negre que agrupava les llibertaris i anarquistes.

A més, el Col·lectiu Ariadna Pi va commemorarel primer de maig recordant els setanta anys de la revolució del 36 i de l'ocupació de l'Hotel Ritz, amb un picnic en el mateix indret (http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/254775/index.php)

Cornellà

Diumenge 30 d'abril, va tenir lloc una manifestació a Cornellà sota el lema "Contra una altra reforma laboral, Canya a la patronal i al govern neoliberal"convocada per la Campanya contra la Reforma Laboral del Baix Llobregat, que va recórrer els principals carrers de Cornellà en un ambient combatiu..

La manifestació formava part d'una jornada d'accions.

Girona

A la manifestació alternativa de l'1 de maig de Girona van participar unes 200 persones pertanyents a diversos col·lectius socials i a la CGT. Prèviament, el 27 de juny, la CGT havia organitzat una xerrada contra la reforma laboral al local de l'Ateneu 24 de juny.

Lleida

150 persones van recórrer els carrers de Lleida l'1 de maig en contra de reforma laboral que han pactat el Govern, la Patronal i CCOO i UGT. La manifestació anticapitalista estava convocada per Alternativa Estel, Maulets, PCPC, CGT, Endavant-OSAN, L'Ocell Negre, La Maixanta, Suport Ponent, CSC-Intersindical, PCPC i La Gàbia.

En finalitzar la manifestació a la plaça Sant Joan es va llegir el manifest unitari i es cantaren "Els Segadors", "La Internacional" i "A les barricades".

Igualada

A Igualada, es va desenvolupar una jornada de reivindicació i commemoració del dia dels i les treballadores organitzada per l'Assemblea d'Amics/gues dels Màrtirs de Xicago de 1886.

Santa Coloma de Gramenet

El 28 d'abril, convocats per la Comissió del Primer de Maig de Gramenet, al voltant de 150 persones van sortir al carrer sota el lema: "Recuperem el Primer de Maig Reivindicatiu" cridant consignes contra les polítiques urbanístiques especulatives del consistori i per la solidaritat obrera.

Tarragona

Unes 250 persones van participar a la manifestació alternativa de Tarragona, convocada per CGT, IAC, Cobas, Casal Popular, Xarxa del Camp i altres col·lectius socials del Camp de Tarragona. La manifestació va recórrer els carrers del centre de la ciutat acompanyada d'una furgoneta amb música i consignes, i va acabar a la plaça de la Font amb diverses intervencions i el cant de "La Internacional" i "A les barricades".

Sabadell

Unes 150 persones van participar a la manifestació anticapitalista realitzada a Sabadell el 30 d'abril, CGT no convocava però va participar en la manifestació representant el seu bloc quasi bé la meitat de la mateixa.

Per altra banda, l'1 de maig la CGT va organitzar un dinar popular al col·legi públic Joanot Alisanda.

València

Unes 1.200 persones van participar a la manifestació convocada per la CGT. S'hi van veure banderes roges i negres, roges i independentistes.

Palma de Mallorca

Unes 300 persones van participar a la manifestació de la CGT, que va acabar amb diversos parlaments en què es va parlar bàsicament de la lluita contra la precarietat i contra la nova Reforma Laboral.

> OPINIÓ

CONTRA ELS ACOMIADAMENTS, LA COMPETITIVITAT, LA FLEXIBILITAT I ELS ACOMIADAMENTS

1r maig, solidaritat i mobilització

Confederació General del Treball (CGT)



(...) En aquesta data commemorem als Màrtirs de Chicago, cinc obrers anarquistes que van ser penjats injustament per la seva participació en la manifestació per la jornada de vuit hores que es va celebrar a Chicago 1'1 de maig de 1886. (...)

La precarietat es converteix en l'única manera de supervivència per a tota una generació de joves, independentment de la seva preparació professional o acadèmica; per a gairebé totes les persones immigrants que pateixen l'assetjament policial i patronal, la possibilitat de perdre els seus permisos de residència i treball, de ser expulsades o de morir en tanques i pasteres; per a una immensa majoria de dones, que a més de treballar en una ocupació mal pagada segueixen ocupades en les cures quotidianes de la vida. ..i per a milers i milers de persones treballadores de qualsevol edat i professió que es veuen acomiadades, accidentades, aturades, convertides en els nous esclaus de les noves tecnologies al servei del capital.

(...)

No podem oblidar-nos dels vergonyosos esdeveniments ocorreguts en les fronteres de Ceuta i Melilla, o delis centenars de morts en les costes de Mauritània i de les Canàries, resultat de les polítiques migratòries d'aquest govern i de la UE. Aquesta és una de les cares més brutals del capital: la llibertat absoluta de moviment de capitals i mercaderies i la restricció més feroç a la llibertat del moviment de les persones.

Davant tots aquests esdeveniments la CGT defensa, ara més que mai, la vigència de la lluita pels drets de les persones i de les treballadores i treballadors. La CGT defensa que, fins que no hagi un repartiment del treball i de la riquesa, no se superaran els drames, misèries i injustícies que el capitalisme ens imposa a través del xantatge, les deslocalitzacions, la competitivitat i la universalització de la misèria.

> EL MOVIMENT

Una llera de ciment –il·legal- per al riu Llobregat



DEPANA

Després de desviar il·legalment el riu Llobregat, continua la política de fets consumats. Les autoritats no compleixen ni les seves pròpies lleis.

A començaments d'abril, van començar a cimentar l'antiga llera del Llobregat. El riu Llobregat va ser desviat de forma il·legal el setembre del 2004, en aquest temps l'antiga llera s'ha convertit en una llacuna de gran riquesa natural en recarregar-se a través de les aigües no contaminades de l'aqüífer. A efectes legals, l'antiga llera continua sent el riu Llobregat i encara no ha passat els tràmits de desafectació que permetrien "legalment" les obres, per tant, són obres il·legals en terrenys de domini públic hidràulic. El greuge afegit és que s'estan realitzant sense cap mena d'Estudi d'Impacte Ambiental com també obliga la legislació vigent. Les denúncies de les entitats ecologistes a les institucions europees i estatals han estat la causa que han aturat durant tot aquest temps el projecte de cimentació de la llera per construir una estació ferroviària de mercaderies.

La pressió de les diferents administracions, consorcis i multinacionals han fet que, de nou, es tiri pel dret sense complir ni la seva pròpia legislació, com ja va succeir amb el desviament del riu. D'acord amb les declaracions realitzades i publicades a la Premsa, per Josep Oriol i Ramon Luque, director del Port de Barcelona i director general de Medi Natural de la Generalitat respectivament, un cop expulsada la fauna aquàtica de la llacuna, fase que es va realitzar les darreres setmanes de març, s'està procedint a l'immediat enterrament de la zona humida.

Aquestes obres consisteixen en l'abocament de milers de tones de terra durant la nit. Amb nocturnitat, han aprofitat els moviments de terra per abocar matèries de rebuig, que no se sap de forma certa d'on provenen, i amb alevosia, en tant que se suposa que es van realitzar durant les festes de Setmana Santa aprofitant el període de vacances. Alguns propietaris dels voltants van veure envaïdes les seves terres sense que se'ls donés cap solució.

Més informació a http://www.depana.org i a http://www.kasalprat.org

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.org www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 DE MAIG

DIJOUS 13 D'ABRIL

EL GEPEC del Camp de Tarragona denuncia la possibilitat que l'incendi de Vandellòs fos causat pels bombers del GRAF en una crema controlada. (CI)

DILLUNS 17 D'ABRIL

FINALITZA LA BICICLETADA contra la línia de Molt Alta Tensió, amb que resseguí el recorregut de la línia, amb uns 25 participants. (CI)

MANIFESTACIÓ a Barcelona contra l'assetjament laboral de Mercadona als seus treballadors. (CI)

DESALLOTJADA I TAPIADA sense cap mena d'ordre judicial la casa ocupada El Tibet, situada al barri del Carmel. Els ocupants denuncien laimpassibilitat de la Guàrdia Urbana. (CI)

DIVENDRES 18 D'ABRIL

NOVA OCUPACIÓ a Castelldefels. Es tracta del Rabart, darrere l'estació de tren. (CI)

JUDICI per falta de calúmnies contra un jove de Manresa acusat de posar una enganxina on sortia la imatge d'un conegut polític de la vila envoltat de lemes contra l'especulació.

DIJOUS 20 D'ABRIL

CONCENTRACIÓ per la readmissió del company Carles Icart, a Correus Tarragona, davant de l'edifici de l'empresa.

XERRADA: "Qui és qui al negoci immobiliari?" a càrrec d'Albert Recio. Dintre de les activitats de l'assemblea per l'habitatge digne a Nou Barris. A l'Ateneu Popular de Nou Barris de Barcelona.



PRESENTACIÓ del llibre "El Raval, un espai al marge", al bar Horiginal de Barcelona, amb la presència dels autors.

PRESENTACIÓ del llibre "Contra Franco. Testimonios y reflexiones" a la Biblioteca Can Casacuberta de Badalona, en un acte organitzat pel CEDALL.

DIVENDRES 21 D'ABRIL

JUTJATS A SEVILLA dos companys del Sindicat de Transports de Barcelona, acusats de realitzar unes pintades reivindicatives a l'estació de busos de Sevilla. Un restà absolt i l'altre va ser condemnat a una pena molt baixa. (CI)

MEMBRES de la plataforma popular contra el Pla Caufec s'emmanillaren al saló de plens de l'Ajuntament d'Esplugues després del ple municipal. Gairebé 40 persones van ser identificades i unes quantes van patir contusions.

FESTA-PRESENTACIÓ de la "Rosa dels Vents" (revista de debat llibertari dels Països Catalans) al Centre Social Can Vies de Sants (Barcelona).

"EL FINAL DE L'ERA DEL PETROLI BARAT". Jornada convocada pel Centre de Treball i Documentació al Pati Manning de Barcelona, amb diversos ponents.

TEATRE "PROU TEATRE" a càrrec de PM Sense Companyia al Centre Social Ocupat la Gàbia de Lleida.

DISSABTE 22 D'ABRIL

TALLER D'AUTODEFENSA per a dones des d'una perspectiva feminista. Al CEIP Saavedra de Tarragona, organitzat per la CGT, durada de quatre setmanes.

VIII ASSEMBLEA de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, a la Cambra de Comerç de Tortosa.

CONCERT "TXERNÒBIL MAI MÉS! Tanquem les nuclears!" a Barcelona, en el marc de la Fira per la Terra.

DINTRE DE LES JORNADES sobre l'MST i Via Campesina, concert a La Torna de Gràcia (Barcelona).

INAUGURACIÓ de l'Ateneu Popular dels Barris del Sud Malcolm X de Sabadell.

FINALITZEN les Festes de la Terra al Kasal Okupat Alta Tensió del Prat de Llobregat.

SALVEM L'EMPORDÀ simula l'enterrament del Pla Director de la comarca, pla que si no és aprovat aviat no impedirà creixements urbanístics abusius planejats. (CI)

DIUMENGE 23 D'ABRIL

AMB MOTIU de la presència del destructor nord-americà USS Arleigh Burke al port de Tarragona, la Coordinadora Tarragona patrimoni de la pau muntà un parell de taules informatives a la rambla vella de la ciutat.

CONCENTRACIÓ a la plaça de la Vila del Prat de Llobregat en una jornada reivindicativa a favor de la conservació de la riera vella i contra les estructures del pla Delta. Aplegà un centenar de persones.



AMB MOTIU de la Diada de Sant Jordi, la CGT del Camp muntà parades de Sant Jordi tant a Reus com a Tarragona. A Barcelona, la Federació Local organitzà una taula amb llibres i signatura d'autors.

FINALITZEN les jornades "Globalització, migracions i ciutadania", celebrades des del dia 20, organitzades per l'Ateneu Candela de Terrassa.

DILLUNS 24 D'ABRIL

L'AUDIÈNCIA NACIONAL arxivà el cas contra els Tres de Gràcia a petició de la fiscalia.

JORNADES sobre el MST i Via Campesina a la UPC de Barcelona. Presentació i xerrada a càrrec d'Egídeo Brunetto: "La situació actual de l'MST en el desè aniversari de la massacre d'Eldorado Carajás".

DIMARTS 25 D'ABRIL

ACTES PRIMER DE MAIG de la CGT: xerrada, "la reforma laboral" amb Angel Luís García, Kim Vila i Joan Carles. A CGT de Barcelona.

INAUGURACIÓ de l'exposició "Dones sindicalistes" a l'Arxiu Històric de Reus, organitzada per la CGT del Baix Camp-Priorat. Amb la participació de Marisa Cañón, sindicalista de CGT a l'hospital Pius de Valls, entre d'altres.

ERO a l'empresa Dupont de Barcelona, acomiadant 320 persones. Manifestació a la porta de l'empresa, amb llançament d'ous contra la façana. (CI)

XERRADA "CIUTAT I GÈNERE", Mònica Cevedio, al Centre Cívic Can Basté, activitats de l'Assemblea per l'Habitatge Digne a Nou Barris.

JORNADES sobre el MST i Via Campesina a la UPC de Barcelona, xerrada "L'educació i la formació dins el MST", amb Geraldo Gasparín.

DESALLOTJAMENT de la casa ocupada coneguda com L'Artefacte del barri de Sants de Barcelona. (IU)

DIMECRES 26 D'ABRIL

CONTRA LA IMPOSICIÓ de la sisena hora a l'ensenyament i l'aplicació del Pacte Nacional d'Educació: assemblea a les Cotxeres de Sants de Barcelona, organitzada per la CGT.

VETLLA PÚBLICA per la mort del riu Llobregat, a la vella riera del riu.

COMENÇA EL JUDICI per la mort del jove de Berga Josep Maria Isanta durant la Patum.(CI)

JORNADES sobre el MST i Via Campesina a la UPC de Barcelona: vídeo-fòrum reportatge "Raíz Forte".

TRIBUNAL POPULAR contra el monocultiu de la soja a la sala d'actes de la facultat de ciències de l'educació de la UAB, organitzat per Veterinaris sense Fronteres. (CI)

DIJOUS 27 D'ABRIL

ACTES PRIMER de Maig de la CGT: xerrada "La precarietat / Directiva Bolkestein", amb la participació de Carlos Ruíz, Juan García, Bernardo Rodríguez. Als locals de la CGT de Barcelona. A l'ateneu de Girona: xerrada sobre la reforma laboral i posteriorment projecció de "Temps Moderns".



CONCENTRACIÓ DE REBUIG a la presència dels Ducs de Palma a Tortosa, a la plaça de l'Ajuntament.

"TALLER PRÀCTIC contra l'assetjament immobiliari" i presentació de la "Carta contra la Violència Immobiliària"; al Centre Cívic Zona Nord, organitzat per l'Assemblea per l'Habitatge Digne a Nou Barris.

JORNADES sobre el MST i Via Campesina: xerrada a càrrec de Frei Sergio Görgen "L'agronegoci", i clausura de la reunió de dirigents de Via Campesina a Barcelona.

ACCIÓ DESOBEDIENT durant l'Open Seat Godó de Barcelona. Un activista salta al camp durant el partit de tennis que enfrontava R. Nadal contra I. Navarro i desplega una pancarta on es podia llegir "Readmissió 660 acomiadades de Seat".

XERRADA I PEL·LÍCULA contra la reforma laboral a l'Ateneu 24 de juny de Girona.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "Pinturas de guerra. Dibujantes antifascistas en la guerra civil española" a la Biblioteca Pública Arús de Barcelona, amb la presència de Miguel Sarró "Mutis" (autor) i d'Eduard Pons Prades. Organitzat per l'Ateneu Enciclopèdic.

DES DEL DIA 24 han estat citats a declarar els 46 estudiants detinguts en la manifestació contra el projecte Bolonya del passat 17 de novembre a Barcelona. Se'ls acusa de diferents delictes.

DIVENDRES 28 D'ABRIL

ACTES PRIMER DE MAIG de la CGT: cine-fòrum "La suerte dormida". Als locals de la CGT de Barcelona.

TAULA RODONA sobre la participació de la dóna al món sindical a la Biblioteca Central d'Igualada, amb ponents de diversos sindicats. Per part de la CGT hi assistí Núria Poch. Amb motiu de la inauguració de l'exposició "Dones sindicalistes".

"MAYDAY" a Santa Coloma de Gramenet per protestar, entre d'altres coses, contra la precarietat i contra els 660 acomiadaments de Seat.

CONCENTRACIÓ contra els desallotjaments al barri de Badal (Barcelona). (IU)

JORNADA de reflexió i solidaritat sobre Euskal Herria al Centre Social Ocupat la Gàbia de Lleida.

DISSABTE 29 D'ABRIL

ACTES PRIMER de Maig de la CGT: reunió d'acció social de la CGT de Catalunya al Centre Social la Màquia de Girona.

FOOTING contra el mòbbing immobiliari pel raval de Barcelona, amb la participació d'un centenar de persones. Durant tot el dia també es celebrà la jornada "Abolim l'ordenança cívica" a la Rambla del Raval de Barcelona.(CI)

DIUMENGE 30 D'ABRIL

PROTESTA d'uns 100 treballadors de Parcs i Jardins de Barcelona contra la privatització de Parcs i Jardins. La regidora Mayol fugí esbroncada, mentre que l'alcalde Clos renuncià a passejarse.

DESALLOTJAMENT d'una casa al carrer Verges de Barcelona. Els ocupants varen ser detinguts i acusats de "robatori amb força", nova estratègia policíaca per justificar desallotjaments sense ordre judicial.

DILLUNS 1 DE MAIG

ACTES PRIMER de Maig de la CGT: manifestació al matí pel Raval de Barcelona. Posteriorment es celebrà una botifarrada popular a la Rambla del Raval. A Tarragona: dins la manifestació alternativa que va sortir de la plaça Imperial Tarraco. A Lleida: manifestació amb sortida a la plaça del Treball, que finalitzà amb un dinar popular al centre social ocupat La Gàbia. A Girona: manifestació amb sortida a la plaça de la Independència.

AL VESPRE es realitzà la tercera EuroMayday pels carrers de Barcelona, aplegant alguns milers de persones. (CI)

EL COL·LECTIU d'antropòlegs Ariadna Pi celebra un pícnic ocupant temporalment l'Hotel Ritz de Barcelona, aplegant un centenar de persones. (CI)

DIJOUS 4 DE MAIG

XERRADA "La precarietat laboral en el sector de la construcció", a càrrec de representants sindicals i treballadors, al Casal de Barri de Prosperitat, dintre de les activitats de l'assemblea per l'habitatge digne a Nou Barris.

DIVENDRES 5 DE MAIG



JORNADA DE DEBAT sobre la reforma laboral a l'Ateneu de Barberà del Vallès, organitzada per la CGT de Sabadell.

PRESENTACIÓ del llibre gratuït "El cielo está enladrillado" (contra la violència immobiliària i urbanística). Al Col·legi d'Arquitectes de Catalunya a Barcelona. Amb la presència de Jaume Assens, Manuel Delgado, Pere Pujol i Vanessa Valiño.



CONCENTRACIÓ URGENT davant les portes del consolat mexicà a Barcelona en protesta per la violenta repressió patida a Atenco. Aplegà unes 15 persones. (CI)

DISSABTE 6 DE MAIG

FÒRUM SOCIAL d'Osona a Roda de Ter, amb diverses activitats de reflexió.

MANIFESTACIÓ pels carrers de Mataró contra el desallotjament del Centre Social Ocupat la Drogueria. Aplegà unes 150 persones. (CI)

FESTES ALTERNATIVES de Lleida. Dinar popular solidari amb el centre social ocupat La Gàbia.

DIUMENGE 7 DE MAIG

"PAPERS, TREBALL I VIVENDA PER A TOTS". Aquest era el lema de la manifestació que recorregué Badalona i que aplegà més d'un centenar d'immigrants de diversos orígens. (CI)

CONCENTRACIÓ a Tarragona contra la presència de vaixells de guerra al port, organitzada per la Coordinadora Patrimoni de la Pau.

MASSA CRÍTICA de ciclistes per Barcelona. Coincidint amb la campanya "Repsol mata", es va precintar una gasolinera a Alegre de Dalt de Barcelona.

CONCENTRACIÓ PAGESA contra el Congrés del Món Rural, davant del Palau de Congressos de Barcelona, organitzat per l'Assemblea Pagesa.

DILLUNS 8 DE MAIG

ESMORZAR-APERITIU-ESPECTACLE contra el desallotjament de Kan Kadena, masia ocupada a Esplugues de Llobregat. (CI)

DETINGUTS DOS NEONAZIS a Castellar del Vallès per l'apallissament d'un jove d'estètica punk. Es tracta de les mateixes persones que van apallissar una persona d'orígen guineà. (CI)

DIMARTS 9 DE MAIG

CONCENTRACIONS contra la reforma laboral organitzades per la Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat davant les seus d'UGT i CCOO de Sabadell i Cornellà.

"CHILAVERT O LA REVOLUCIÓ PERD TINTA": xerrada sobre el moviment de fàbriques recuperades a l'Argentina amb un membre de la impremta recuperada Chilavert a l'Ateneu de l'Eixample de Barcelona.

DIMECRES 10 DE MAIG

CONCENTRACIÓ en solidaritat per uns presumptes fets ocorreguts durant una altra concentració llibertària davant del Consolat Francès, als jutjats d'Arc de Triomf de Barcelona. (IU)

EN SOLIDARITAT amb els encausats del KORK III de Terrassa: roda de premsa i acció contra l'especulació.

JORNADA DE LLUITA a les universitats contra el Pla Bolonya.

DIJOUS 11 DE MAIG

XERRADA amb motiu del 25è aniversari de la revista "Polémica" al Nou Espai Obert de Barcelona: "És possible actualment una premsa llibertària?", amb la participació de Pepe Ribas, Paco Madrid i Carles Sanz.

ACCIÓ CONTRA LA SOJA al port de Barcelona: es va precintar i bloquejar simbòlicament la porta de la multinacional Bunge. (CI)

SÓN POSATS EN LLIBERTAT els quatre joves llibertaris empresonats en una ràtzia contra grups anarquistes de la ciutat de Barcelona. Es van concentrar una cinquantena de persones davant dels jutjats.(I-U)

JORNADA DE VAGA a les universitats contra la privatització de l'ensenyament. Concentració contra el Pla Bolonya davant del Departament d'Universitats de Barcelona.

DESALLOTJADA LA CASA ocupada Uait Jaus de Vilanova i la Geltrú. (CI)

DIVENDRES 12 DE MAIG

ACTE INFORMATIU i de denúncia de la repressió patida a Atenco (Mèxic) al Casinet d'Hostafrancs (Barcelona), organitzat pel Col·lectiu Zapatista, amb una assistència d'unes 200 persones.

S'INICIEN DIVERSOS actes organitzats amb motiu del IX aniversari del CSOA Can Vies de Barcelona, que s'allargaran fins el 20 de maig. El mateix dia reben citació per anar a judici.

DISSABTE 13 DE MAIG

MANIFESTACIÓ dels treballadors de Ficotriad a Rubí, aplegà un miler de persones.

"TOMB ANTIREPRESSIU": jornada d'accions descentralitzades per iniciar el nou tomb, i mobilitzacions contra la tortura i per l'absolució del jove de Torà a Lleida, contra el Guantánamo global a Vilanova, per l'absolució dels detinguts a l'operació estany a Girona,

EN SOLIDARITAT amb els encausats del KORK III de Terrassa: manifestació per la despenalització de l'ocupació i festa al CSO La Impremta. (CI)

SEMINARI a la Universitat de Barcelona: "Impactes socials i ambientals de Repsol YPF al Nord i al Sud", amb acció-teatre de denúncia.

FESTA TECNO a Lo Pati de Lleida en solidaritat amb els detinguts de la Gàbia.

DIUMENGE 14 DE MAIG

MARXA CONTRA REPSOL, en suport a la campanya "Repsol Mata" des de Tarragona fins les instal·lacions de Repsol. Amb dinar posterior al Morell. Participaren unes 50 persones.

P.I.C. Punt d'Interacció Collserola: ruta per la masia, dinar, presentació dels col·lectius que treballen el tema de l'habitatge i passi de vídeos sobre l'especulació. A Can Masdeu, Barcelona.

Dintre de les activitats de l'assemblea per l'habitatge digne a Nou Barris.

CONCENTRACIONS-ASSEGUDES per un habitatge digne a les places de Barcelona, Tarragona, i més de 60 ciutats d'arreu de l'estat. (CI)

L'ALCALDE Joan Clos es escridassat amb lemes contra l'especulació per veïns de Nou Barris durant la inauguració d'uns equipaments. (CI)

> DELS MOVIMENTS

Nova edició del Tomb Antirepressiu

La campanya antirepressiva Tomb Antirepressiu s'ha portat a terme de nou amb un seguit d'actes entre els dies 13 i 27 de maig. El programa d'activitats s'iniciava el dia 13 amb diverses accions descentralitzades, entre les quals s'incloïen diverses xerrades a Cerdanyola, Barcelona, Alcàsser i Lleida, el dia 20 unes 200 persones es van manifestar a Barcelona i el tancament de la campanya estava previst el dia 27 amb una manifestació a Lleida.

El Tomb és una campanya antirepressiva organitzada conjuntament per diversos col·lectius per fer front a la repressió que l'Estat exerceix contra els diversos col·lectius i moviments socials.

Més informació al web: www.moviments.net/tombantirepressiu

Manifest 2006

"La repressió és el darrer recurs de l'estat capitalista per doblegar les resistències de les persones a formar part del seu engranatge, a obeir les seves consignes. L'amenaça, la coacció són presents en gairebé la totalitat de les relacions socials, però és sense dubte contra els moviments antagonistes on aquestes es manifesten d'una manera més clara i evident (però no necessàriament més crua). Ens colpegen perquè els desafiem, els desafiem perquè no estem disposats a ser els braços que construeixin el seu món, perquè volem construir noves formes de relació i organització social on no tenen cabuda les seves pràctiques.

D'un temps ençà s'inicia l'ofensiva securitària arreu del món amb eufemismes com llibertat duradora, o les missions humanitàries dels exèrcits. A la Unió Europea es comencen a implementar lleis que consideren un delicte la intenció (que l'ha de valorar un jutge) de subvertir l'ordre establert, mentre a l'Estat espanyol es manté -i a ple rendiment- la legislació antiterrorista i l'Audiència Nacional alhora que s'endureixen les de penes recollides dins el Codi Penal. No és d'estranyar, doncs, que augmentin el nombre de centres penitenciaris al llarg de la nostra geografia. Paral·lelament a aquest increment de la repressió es despleguen arreu de les nostres ciutats, tot seguint l'estela de Barcelona, ordenances cíviques que criminalitzen la dissensió, la cultura del carrer i la pobresa.

En els darrers anys els cops repressius han estat una constant sobre persones actives, militants i lluitadores en els nostres espais. Malgrat que no sempre hem sabut respondre ni teixir xarxes de solidaritat suficientment fortes i estretes, hem estat capaços de començar a caminar, de no quedar-nos immòbils davant d'aquests. El bagatge d'aquests anys es tan intens com ric.

(...) Però la lluita antirepressiva no és tan sols la solidaritat amb les persones i col·lectius represssaliats, és un eix bàsic de la lluita anticapitalista, un element fonamental en la construcció d'alternatives i possibilitats de vida fora i més enllà de les relacions capitalistes".

> CONVOCATÒRIES

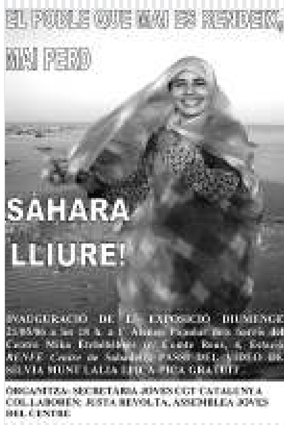


Exposició 'No et mengis el món' a Reus

Realitzada per la Xarxa de Consum Solidari. Del dilluns 22 de maig al divendres 2 de juny, Facultat de Medicina de Reus (c/Sant Llorenç, 21).

L'exposició "No et mengis el món" té com a objectiu donar a conèixer les desigualtats del comerç internacional, denunciar quins són els actors de la globalització neoliberal (OMC, FMI, BM...) i informar de quines són les alternatives al respecte (cooperatives de consumidors, consum responsable, comerç just,...). A través de nou plafons s'explica quines són les amenaces que pateix el planeta i quins són els grans depredadors econòmics, i què podem fer per canviar les coses.

Més informació sobre l'exposició i la Xarxa de Consum Solidari al web: www.xarxaconsum.net



PER TERCER ANY CONSECUTIU, LES MUNTANYES DEL PIRINEU PALLARÈS ACOLLIRAN LES LLUITES DELS MOCIMENTS SOCIALS, ENGUANY A L'ENTORN DE LA LLUITA CONTRA L'ESPECULACIÓ

L'Acció Social es trobarà a Montcortès



ES TROBA AL CARRER SOCORS, 7, 08028 DE BARCELONA

Obre el local d'Entropiactiva i la distribuïdora anàrquica Acció Cultural

Entropiactiva

Ha obert a Barcelona el nou local de l'Associació Cultural Anarquista Entropiactiva i la Distribuïdora Anàrquica Acció Cultural. El seu horari d'obertura és de dilluns a divendres de 17 a 21 hores i els caps de setmana, al carrer dels Socors, 7, 08028 Barcelona, al barri de Sants, metro L5 Badal.

La Biblioteca Entropiactiva és un projecte recent emmarcat en un àmbit de diverses lluites (distribuïdora, estudis de gènere...) que pretén crear un espai de consulta i difusió lliure que mitjançant préstec pugui arribar a aquelles persones que per situacions diverses (repressió, etc.) no poden tenir fàcil accés a aquests materials. A més, pretén convertir-se en un centre d'anàlisi i reflexió, així com en un centre de trobada de ments lliures que, confluint en un mateix espai, generin l'engegada de lluites concretes. En aquest espai, a més, es



realitzaran xerrades, conferències, tallers, cinema-fòrums, tertúlies literàries...

El local disposa d'una biblioteca de consulta de materials relacionats amb temes com: feminisme, repressió, presó, memòria històrica, lluites, teoria crítica, poesia social... La biblioteca té diversos materials:

- Arxiu històric de publicacions. "La lletra A", "Jake Libertario", "Ekintza Zuzena"... i moltes altres.

- Fanzines: gran nombre de fanzines sobre diversos temes, tant monogràfics com altres de publicació representativa de grups llibertaris de diversos punts d'Ibèria i Llatinoamèrica.

- Dossier: Dossiers diversos sobre treballs teòrics monogràfics. Recopilació de textos i monografies sobre teoria sociològica, projectes llibertaris, feminisme, queer...

- Llibres: aquest apartat inclou llibres de nova adquisició, així com donatius. És per aquesta raó que si tens llibres repetits que vulguis fer-nos arribar pots col·laborar amb materials que segurament resultaran interessants per a poder establir un intercanvi cultural i la possibilitat de compartir-los amb aquells que no hi tenen tan fàcil accés.

És per això que si disposes de material (vídeos, dvd, llibres, fanzines, dossiers...) que puguin resultar interessants pots fer un donatiu que de ben segur agrairem, amb la finalitat de lluitar contra la privatització de coneixements i per la difusió lliure de materials. Aquesta biblioteca pretén especialitzar-se en qüestions de gènere i sexualitat, però agraïm qualsevol donatiu sobre qualsevol temàtica.

L'Entropiactiva com a projecte comú en procés, en canvi, en desenvolupament, pretén desaprendre, combatre aquest ordre creant possibilitats, esquerdes de resistència des d'on desprogramar les conductes establertes a les nostres ments, en els nostres fets. Crear un espai en el qual individus ansiosos de llibertat experimentin, actuïn, intercanviïn amb la finalitat de convergir en la continuïtat de lluites concretes, de projectes futurs i presents i, en definitiva trobar, entre aquesta amalgama aquelles ments lliures que ens salven d'una percepció de solitud atònita.

Més informació a www.entropiactiva.com, entropiactiva@nodo50.org i http://www.entropiactiva.com/accioculltural

Trobada sobre exclusió social, atur i immigració a Rabat



Els dies 13 i 14 de maig, la CGT va organitzar a Rabat (Marroc) conjuntament amb les associacions de diplomats en atur del Marroc i de Tunísia, ANDCM i LTDC respectivament, una trobada internacional sobre exclusió social, atur i immigració, en la línia que està portant a terme la CGT d'incrementar les relacions i el treball conjunt amb organitzacions i col·lectius dels països del Magrib, i d'impulsar xarxes de resistències entre les dues ribes de la Mediterrània.

En aquesta trobada havien de participar-hi sindicats, col·lectius i associacions d'aturats del Marroc, Tunísia, Algèria, Itàlia, l'Estat francès i l'espanyol, però la falta de recursos econòmics va impedir que molts d'ells poguessin finalment desplaçar-se a Rabat.

L'altra nota negativa la va posar el govern marroquí, que en una mostra més del seu caràcter repressiu, va prohibir que la trobada es realitzés en el local on estava inicialment prevista, l'Escola Nacional de la Indústria Mineral, i per això va haver de ser traslladada als locals del sindicat UMT a Rabat.

Comunicat final de la Trobada

ANDCM i CGT

(...) Volem assenyalar els escassos recursos econòmics amb els quals vam comptar, que han fet impossible la participació de diferents moviments de lluita de diversos països que havien mostrat el seu interès a prendre-hi part (de Tunísia i Algèria, però també dels estats espanyol i francès).

Els objectius que ens hem marcat en aquesta trobada són molt clars:

- Impulsar la creació de xarxes de lluita comuna entre diferents moviments locals, magrebís, mediterranis i internacionals.
- Buscar alternatives de lluita comuna per plantar cara a la lògica dominant del capital.
- Compartir experiències i sabers a diferents nivells: organitzatius, formació militant, comunicació, formes de lluita…)
- Realitzar propostes de lluita comunes, concreant eines, objectius, reivindicacions i iniciatives.
- Elaborar un programa de lluita i de formació, concretant dates.

Partim de la consciència que plantar cara als avenços del capital requereix una lluita comuna com a entitats organitzadores d'aquesta trobada. Per això, fem una crida a tots els moviments que hi han participat i als que no han pogut participar-hi per reforçar la coordinació de lluita que ja existeix, utilitzant els mitjans disponibles (Internet, llistes de correus…) i que s'incorporin a aquesta dinàmica oberta per desenvolupar-la i ampliar-la a través d'una coordinació cada vegada més real de lluita contra l'atur i l'exclusió social.

Fem una crida per realitzar una lluita comuna, per celebrar al Marroc, a final de juliol del 2006.

També cridem tots els moviments de lluita internacionals per tal que el 16 de maig sigui declarat Dia de Lluita Internacional contra l'Atur, dia que coincideix amb l'assassinat del màrtir de l'ANDCM Mustafa El Hamzaoui.

El VIII Congrés de l'ANDCM, que se celebrarà a l'octubre de 2006, serà l'ocasió per tenir una nova trobada que continuï treballant en els objectius marcats, a través d'un taller obert a totes les organitzacions a nivell nacional i internacional. Volem expressar el nostre compromís a reforçar els llaços de solidaritat, suport mutu i de lluita comuna entre els moviments de lluita d'ambdues ribes, nord i sud, per plantar cara a les agressions de la globalització capitalista i a les barreres que s'alcen contra la lliure circulació de la persones i dels pobles, lluitant contra totes les lleis que violen els drets dels i les immigrants.

Del 9 al 12 d'abril amb la intenció de consolidar les relacions establerte des de fa dos anys

Una delegació de CGT visita Algèria i reforça les relacions amb el sindicalisme autònom

Col·lectiu Catalunya

Una delegació de la CGT formada pel secretari de Relacions Internacionals Àngel Bosqued i per membres de les Federacions d'Administració Pública i Ensenyament de la CGT, va visitar Algeria del 9 al 12 d'abril, amb la intenció de consolidar les relacions que es mantenen des de fa més de dos anys amb diverses organitzacions sindicals independents, principalment amb el SNAPAP (Sindicat Nacional Autònom de Treballadors i Treballadores de l'Administració Pública), un sindicat que ja manté relacions amb la CNT francesa, però també amb altres sindicats de treballadors de l'administració pública. Aquesta organització i els altres sindicats sectorials independents intenten trencar el monopoli sindical 'de facto' que exerceix la central sindical UGT-A, que funciona com una mena de sindicat únic que ho controla tot i que té una clara vinculació amb el govern algerià.

Cal tenir present la realitat social i laboral algeriana, amb una precarietat molt gran, uns salaris molt baixos, un control estatal molt fort de la societat i un procés de privatitzacions en marxa, una societat on la globalització neoliberal està suposant una important degradació de les condicions de treball i de vida.

Amb aquesta visita s'ha volgut consolidar les nostres relacions amb aquests sindicats, que comencen a planejar per a un futur proper la creació d'una Confederació Algeriana de Sindicats Autònoms. La visita de la CGT cal inserir-la en el context d'un marc global polític i social on es mou el sindicalisme autònom en una societat com l'algeriana, i en base a una estratègia de prioritzar la relació amb aquelles realitats sindicals que comparteixin amb nosaltres la lluita contra el neoliberalisme, l'antiburocratisme i la independència respecte a partits polítics, estats i estructures religioses.

A més de les reunions amb el SNAPAP i altres sindicats (tècnics de manteniment d'avions, mariners, veterinaris, professors, metges,...), la delegació de la CGT es va reunir amb associacions de la societat civil de la regió de la Kabilia i amb la Secretaria de la Dona del SNAPAP, i va visitar els principals periòdics independents i progressistes ("El Khabar" i "El Watan"). Cal destacar les reunions a la Kabilia amb el Congrés Mundial Amazigh (CMA), amb el Moviment Autonomista de la Kabilia (MAC), amb el sindicat autònom del sector de l'ensenyament superior CNES i amb grups de joves, d'ecologistes i de dones.

El principal resultat de la visita va ser la signatura d'una declaració conjunta amb el SNAPAP, que a més d'una crítica general contra el capitalisme neoliberal i la voluntat d'un treball comú contra el neoliberalisme i els seus efectes a nivell social i laboral, inclou entre altres acords:

- iniciar el procés de creació d'una xarxa europea i magrebí del sindicalisme alternatiu i autònom,a través d'un procés participatiu, democràtic i basat en el suport mutu;
- la lluita conjunta en defensa de la llibertat sindical a Algèria i contra la repressió;
- la lluita en defensa dels serveis públics i contra les privatitzacions;
- la lluita contra la precarietat, la flexibilitat i la degradació de les condicions de treball;
- la defensa dels drets dels treballadors i treballadores immigrants a Europa;
- l'intercanvi periòdic d'informació i publicacions;
- la realització de cursos de formació sindical a Algèria per part de la CGT, que serien una bona eina per difondre les idees i pràctiques de l'anarcosindicalisme; algun d'aquests possibles cursos hauria d'anar destinat específicament a les dones.

Existeix un web en francès, fruit de les relacions del SNAPAP amb la CNT francesa, on es pot trobar informació sobre el sindicalisme autònom algerià i l'actualitat sindical i social: http://appelalgerie.africa-web.org

Amb la visita, es volen consolidar les relacions internacionals amb els sindicats de la resta de la Mediterrània

La importància de lligar la lluita contra l'explotació multinacional a Amèrica amb les polítiques a Europa

La lluita per l'aigua serà una de les prioritàries dels propers anys

BALA PERDUDA

L'imperialisme dels míssils

Fernando Hernández Holgado (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Els i les alumnes d'història contemporània, de polítiques i, fins i tot, de periodisme estan d'enhorabona si paren atenció a l'actual projecte Bush de desplegar un escut antimíssils a l'Europa Oriental. La idea és establir bases de míssils a tota la frontera est -Bulgària, Romania- capaços d'interceptar d'altres de tipus intercontinental llençats pel govern d'Iran. Si no per als actuals estudiants, per a qui ja obríem els diaris als vuitanta el projecte recorda massa al dels famosos Euromíssils, per a dissuadir un hipotètic "atac preventiu de la URSS" amb armes atòmiques: potser aquesta cançó sí que els sona, com a conseqüència del revival musical d'aquells temps que estem patint.

Els ingredients d'ambdós projectes són els mateixos i així, en comparar-los, els nostres alumnes tindran una oportunitat immillorable per a entendre de què anava allò dels Euromíssils en l'assignatura corresponent de la "guerra freda". Primer, un enemic convenientment demonitzat: abans el comunisme soviètic, ara l'Iran terrorista-islamista. Segon, una mentida gegantina construïda per la CIA i el Complex Militar-Industrial. Cap novetat, sobretot després del que ha passat amb les armes de destrucció massiva d'Iraq. Si durant la guerra freda la URSS es reservava milions de soldats per atacar Europa Occidental -després es va veure que prou en tenia amb reprimir els seus satèl·lits-, ara Ahmadineyan prepara el conegut atac nuclear contra Europa Oriental.

I tercer i fonamental, l'objectiu del muntatge: del que es tracta no és en realitat de combatre l'espantall, sigui aquest roig comunista o verd islàmic, sinó d'utilitzar-lo com a pretext per a controlar políticament el presumpte aliat de torn. Abans, als vuitanta, tocava Gran Bretanya, els Països Baixos i Alemanya, amb els primers vagits de la Unió Europea. Ara és el moment dels antics satèl·lits, la Nova Europa. D'aquesta manera podem extreure la conclusió per als nostres estudiants: rere l'armamentisme i la indústria militar s'amaga sempre la política exterior manipuladora, impositiva, intervencionista imperialista? Ens atrevirem a rescatar aquesta paraulota dels manuals d'estudi?

Denúncia contra les polítiques de Repsol

Campanya "Repsol 2006, Contrajunta d'Afectats"



Es nacionalitzen els hidrocarburs a Bolívia, i les transnacionals com Repsol YPF temen per les seves inversions. I si parléssim de la seva irresponsabilitat social corporativa?

L'anunci de nacionalització dels hidrocarburs a Bolívia ha generat gran preocupació tant en les empreses petroleres que exerceixen activitats en aquest país com en els governs europeus, entre ells l'espanyol. No obstant això, les mesures preses per a la recuperació de Bolívia dels seus recursos naturals, realitzades amb l'esperança de millorar les condicions de vida de la població, se sustenten en l'estricte respecte de la Constitució Boliviana, i operen un canvi important en els contractes amb les empreses petroleres que violaven la legislació d'aquest país.

Per altra banda, no només s'han de considerar les inversions d'empreses com Repsol YPF a Bolívia, sinó també els impactes ambientals, socials i culturals que han provocat en espais naturals protegits i comunitats indígenes, que constitueixen un deute ecològic de l'empresa amb Bolívia. Repsol YPF ha generat impactes similars a Equador, Argentina, Colòmbia i altres països on es troba activa.

Així, som testimonis d'una actitud d'irresponsabilitat social corporativa per part d'aquesta empresa. Conscients de la falta d'informació de l'opinió pública a l'Estat espanyol, i sobretot dels propis accionistes de Repsol YPF, diversos col·lectius de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol van llençar la Campanya "Repsol 2006 - Contrajunta d'afectats", amb l'objectiu de visibilitzar els impactes socials, ambientals i culturals de l'empresa, amb tot un seguit d'accions prèvies a la Junta d'Accionistes de Repsol YPF que s'havia de realitzar a Madrid el 16 de juny.

La Campanya aspirava també a generar una reflexió col·lectiva sobre un model energètic sustentat en el petroli, els impactes del qual porten actualment al planeta a una situació de col·lapse ambiental, i enfront d'aquesta insostenibilitat hem de qüestionar la nostra manera de viure i de consum. En el marc d'aquesta campanya, els diferents col·lectius que li donaven suport, es proposaren realitzar una Contrajunta d'Afectats paral·lela a la Junta d'Accionistes de Repsol YPF, a la qual convidarem a afectats de diferents països d'Amèrica Llatina, Canàries, Puertollano i Tarragona.

Dins els actes realitzats, a nivell de Catalunya, les Campanyes "Qui deu a qui?" i "Repsol 2006. Contrajunta d'Afectats" van organitzar el Seminari "Impactes socials i ambientals de Repsol YPF en el Nord i el Sud" que va tenir lloc el dissabte 13 de maig en la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona, comptant amb la participació de 75 persones. Després de dues presentacions sobre la vinculació de Repsol YPF amb el Deute Ecològic, la Crisi Energètica i la corrosió de la Sobirania dels Pobles, representants de l'Assemblea del Poble Guaraní – Itika Guasu (APG, Bolívia) van ressaltar els impactes socials, ambientals i culturals que han generat les activitats de la petroliera en el seu territori. Van destacar en particular que la presència de Repsol YPF en les seves comunitats no ha implicat desenvolupament, i que al contrari, ha representat un greu dany a les seves tradicions i condicions de vida, així com greus perjudicis per a la salut dels habitants.

Posteriorment es va realitzar un teatre-acció en l'Avinguda Diagonal, que va simbolitzar els diferents tipus d'agressió que ha protagonitzat Repsol YPF en els països del Sud i del Nord.

Per altra banda, el diumenge 14 de maig, conjuntament amb els representants indígenes bolivians, més de 60 persones es van reunir a Tarragona, van realitzar una roda de premsa i van iniciar una Marxa Popular des de Constantí cap a la petroquímica de Repsol YPF amb l'objectiu de fer visible davant la població local la "irresponsabilitat social corporativa" que caracteritza a l'empresa. Van lliurar als empleats de la planta l'informe "Impactes ambientals, socials i culturals de Repsol YPF en territoris indígenes de Bolívia" elaborat per la APG-Itika Guasu.

Més informació: http://www.repsolmata.info i repsolmata@moviments.net

Tres de Gràcia: cas arxivat!

Alerta Solidària



L'Audiencia Nacional ha confirmat el que els més optimistes pronosticaven: la por a fer el ridícul ha deixat per fi els Tres de Gràcia sense judici!

Considerem aquest fet com una victòria crucial aconseguida pel conjunt de l'Esquerra Independentista, que no ha dubtat mai a tancar files en la defensa de tres companys que durant 4 anys han estat amenaçats per una trama policial de ficció que perseguia en el seu moment desactivar la capacitat de lluita de l'Assemblea de Joves de Gràcia.

No ho van aconseguir. Ara, més fortes que 4 anys enrere, l'AJG, i com ella, tots els altres col·lectius populars i revolucionaris del barri de Gràcia, afronten els nous reptes del dia a dia amb més serietat, capacitat, eficàcia i credibilitat que mai.

Als Tres de Gràcia, a les seves famílies, als companys i a les companyes, a tots i a totes les que ho heu fet possible... Felicitats!

Sabem que aquesta notícia és fruit d'un esforç col·lectiu molt important. És moment de celebració, però també per prendre consciència de la necessitat d'emprendre amb ambició, diàriament, projectes que superin definitivament els marcs polítics i econòmics que fan possible operacions de càstig contra aquells qui, enfrontant-se sense por a la seva injustícia, ho donen tot per a oferir solucions per a tots i totes.

Una vegada més, una reflexió: Unitat!

Fins la destrucció dels seus Estats!

Vegeu-ne la nota informativa a la web dels Tres de Gràcia: www.tresdegracia.net

Sobre la nacionalització dels hidrocarburs a Bolívia

Vicent Boix

Bolívia

En l'índex de desenvolupament del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (1), Bolívia ocupava el lloc 113 a l'any 2005. L'Estat espanyol el 21. L'esperança de vida era de poc més de 64 anys. L'Estat espanyol sobrepassava els 79. L'analfabetisme en adults afectava al 13,5% de la població del país sud-americà, mentre no arribava al 3% a l'Estat espanyol. El nombre de metges per cada 100.000 habitants era de 73 a Bolívia, front als 320 de l'Estat espanyol, el 549 d'Estats Units o els 591 de Cuba. El parts atesos per personal mèdic suposava el 65% del total a Bolívia, el 99% a Estats Units i Argentina, i el 100% a Cuba, Uruguai i Xile. La desnutrició afectava el 21% de la població boliviana entre els anys 2000-2002, mentre que aquest percentatge era del 5% a Mèxic i 4% a Costa Rica. La taxa de mortaldat infantil a Bolívia era de 53 xiquets morts per cada 1.000 naixements a l'any 2003, front als 4 de l'Estat espanyol, els 6 de Cuba i els 7 d'Estats Units.

L'informe "Panorama Social" (2) de 2005, de la Comissió Econòmica per Amèrica Llatina (CEPAL), descobria amb dades de l'any 2002 que, entre un 20 i un 30% de la població boliviana no gaudia d'una font adequada d'aigua. Aquest mateix percentatge era aplicable entre els joves de més de 18 anys, però amb menys de 5 d'estudis. Més del 40% de la societat patia amuntegament, no posseïa un sistema adequat d'eliminació d'excrements i el sòl de les seves cases era de terra. Entre els infants de 7 a 12 anys, més del 40% no acudien a cap establiment educatiu. I entre el 30 i el 40% de la societat boliviana no tenia servei sanitari ni electricitat.

A l'any 2002 i segons la mateixa font (3), el 62,4% de la població estava per sota de la línia de la pobresa i un 37,1% era indigent, mentre la mitja al continent era d'un 44 i un 19,4% respectivament.

Les dades del Banc Central de Bolívia (4) mostraven que, el deute extern l'any 2005 era de 4.961,6 milions de dòlars. 300 milions més que en 1996. El PIB per a 2004 era de 8.758 milions de dòlars segons l'Institut Nacional d'Estadístiques (5). Amb dades de 2004, el deute extern suposava més del 57% del PIB.

Aquesta caòtica i desigual situació s'ha traduït en nombroses mobilitzacions que van acabar amb els governs de Sanchéz de Lozada l'any 2003 i Carlos Mesa el 2005. En esta conjuntura, Evo Morales guanya les eleccions el desembre de 2005 amb un 54% dels vots.

Repsol - YPF

En informació obtinguda en la seva pàgina web (6), la multinacional hispanoargentina va obtenir uns beneficis nets de 3.120 milions d'euros al 2005, gràcies en part, a la pujada dels preus del petroli. Això va representar un increment d'un 29,4% respecte al 2004.

Segons un informe d'Intermon-Oxfam (7), des de les privatitzacions i capitalitzacions de 1996, les empreses establertes a Bolívia han reportat al govern regalies per valor del 18%, en aquells camps que no estigueren en producció abans d'aquell any (el 95% de les reserves actualment). Aquest tribut és el més baix de la regió i segons el Ministeri de Desenvolupament Econòmic, les condicions excessivament favorables per a les empreses impedirà a l'estat l'ingrés de 3.152 milions de dòlars entre 1996-2006. Quantitat equivalent al 63,5% del deute extern. De fet, sols les reserves de gas existents permetrien pagar 13 vegades el deute extern i 130 la inversió pública anual.

Abans de 1996, la empresa estatal YPFB aportava a l'estat una mitjana de 400 milions de dòlars a l'any, és a dir, més del 30% de la recaptació del Tresor General Nacional (TGN). El 2001 aquesta xifra va baixar a menys de 200 milions i a un 12% dels ingressos del TGN, a pesar de l'increment de la producció experimentat. A nivell de Repsol i segons "La Razón", la contribució en 2002 de la major empresa propietat de la multinacional va ser del 0,14% del TGN. De 2001 al 2002 aquest valor va caure en més d'un 76%.

José María Vera Villacián, director d'Estudis de Intermon-Oxfam, afirma en un article en "Cinco días" que Repsol té una posició dominant al mercat dels hidrocarburs bolivians amb un 30% del total del sector a l'any 2001. Indica que directius de l'empresa han manifestat que per cada dòlar invertit a Bolívia s'han guanyat 10, quan la rendibilitat òptima en aquest sector pot ser d'1 a 5 i fins i tot d'1 a 3. A més, les privatitzacions començades el 1996 a favor d'empreses estrangeres, han prioritzat les exportacions per la qual cosa la ciutadania s'ha vist obligada a comprar el gas a preus internacionals, que en molts casos ha resultat prohibitiu per al sector més pobre de la societat.

Segons aquest article, els llocs de treball creats són mínims i les activitats d'exploració i explotació han generat nombrosos i greus impactes ambientals i socials, al desenvolupar-se en parcs naturals i terres habitades per poblacions indígenes. La compensació a les comunitats locals pel dany infringit -en paraules de Vera Villacián- ha sigut "…voluntària, econòmicament irrellevant, i els primers anàlisis sobre la qualitat de l'aigua en aquestes zones donen resultats preocupants sobre el seu impacte en la salut" (9).



És tant l'oblit al medi ambient, que Intermon-Oxfam ha denunciat que un Estudi d'Avaluació d'Impacte Ambiental, sobre una activitat dins d'un parc natural, estava format únicament per 4 fulls. En un altre lloc, l'estudi el va fer una consultora nord-americana copiant paràgrafs idèntics a altres avaluacions (9). L'escassa preocupació en tot allò aliè al pur procés productiu també ha derivat en conseqüències tràgiques. Les organitzacions Equipo Nizkor i Derechos Human Rights van informar, en juny de 2005, sobre la mort de dos persones que es van cremar a les rodalies d'un pou de Repsol amb possibles fugides de gas (10). Totes aquestes dades, unides al descobriment d'un presumpte cas de contraban de petroli, donen una idea mínima de la fosca i còmoda trajectòria empresarial a Bolívia de Repsol i altres transnacionals.

Esclata el galliner

En juliol de 2004, més del 89% del la ciutadania va donar suport a la nacionalització dels hidrocarburs mitjançant referèndum. El govern de Mesa va mirar a un altre costat i la decisió no va quallar mai. En maig de 2005, una nova llei va pujar els diferents impostos a les empreses privades, del 18% d'abans al 50% i no en tots els camps. Aquesta postura va resultar insuficient per a la societat civil, a pesar que l'estat va obtenir 460 milions de dòlars aquell any.

La denominada nacionalització iniciada per Morales, pretén aconseguir per a l'estat el 82% de les utilitats en dos pous gegants. La resta de camps continuarien en el 50% existent. A banda ha nacionalitzat algunes accions per recuperar el control sobre algunes empreses capitalitzades 10 anys arrere. Totes aquestes mesures estan sotmeses a possibles negociacions entre les parts. En paraules del vicepresident Álvaro García Linera, amb aquesta nova llei es pretén recaptar 300 milions de dòlars extres, per sumar un total de 780 anuals (11).

Mentre això passava a Bolívia, en altres països saltava l'alarma. L'Estat espanyol ha encapçalat un vergonyós, gelat i tergiversat atac a nivell polític i mediàtic. Hem vist i llegit a polítics de tots els colors, articulistes i tertulians de migdia, criticar a Morales en nom dels interessos d'Espanya, quan REPSOL és una empresa privada, que al igual que altres, bons beneficis ha obtingut gràcies a l'alçada del preu internacional del petroli. La majoria s'estreny el cinturó i ells s'omplin les butxaques. REPSOL està formada per accionistes nacionals i estrangers, i en tot cas, el govern està defensant els interessos d'un microscòpic percentatge d'espanyols.

Que trist ha estat escoltar a Zapatero, Moratinos, Solana, Rajoy o algunes veus de l'emissora de la Conferència Episcopal. Socialistes uns i catòlics els altres. Immunes a la tragèdia del poble bolivià. Complaents amb l'espoli dels recursos. Agressius davant l'exercici de sobirania i justícia d'un poble massacrat, empobrit i famolenc. Poques vegades se'ls ha vist assenyalar i despullar la greu desigualtat i el comportament de les empreses transnacionals. Contràriament titllen de populista a Morales i afirmen que arruïnarà al país, com si el país no estigués ja arruïnat. Curiós país Espanya, que acusa a Morales mentre premia a la duquessa d'Alba o al Bill Gates.

La CEPAL deia al seu informe "Panorama Social" de l'any 2004 que "Millorar la distribució de l'ingrés és un imperatiu ètic que, a més, permetria incrementar la taxa de creixement. La dolenta distribució de l'ingrés i, sobretot, la dolenta distribució de la riquesa tenen conseqüències negatives…"(12) Morales ha donat el primer pas i el temps dirà la resta.

Notes:

(1) http://hdr.undp.org/reports/global/2005/espanol/pdf/HDR05_sp_HDI.pdf

(2) http://www.eclac.cl/publicaciones/DesarrolloSocial/8/LCG2288PE/PSE2005_Sintesis_Lanzamiento.pdf

(3) http://www.eclac.cl/publicaciones/DesarrolloSocial/8/LCG2288PE/PSE2005_AnexoEstadistico.pdf

(4) http://www.bcb.gov.bo/deudaexterna/documentos/general/doc_1-6-1__4813.pdf

(5) http://www.ine.gov.bo/asp/indicadores.asp?TI=2

(6) http://www.repsolypf.com/Comunes/Archivos/4T05_NOTA_RDOS_esp_mod__158228.pdf

(7) "Repsol YPF en Bolivia: una isla de prosperidad en medio de la pobreza", maig de 2004, a http://www.intermonoxfam.org/unidadesinformacion/anexos/2988/0_2988_150704_Repsol_Bolivia.pdf

(8) VERA, J.M.: "Repsol y Bolivia, matrimonio de conveniencia", a "Cinco días", Madrid, Espanya, 1 d'abril de 2006, a http://www.cincodias.com/articulo/opinion/Repsol/Bolivia/matrimonio/conveniencia/cdscdi/20060401cdscdiopi_4/Tes/

(9) "Repsol YPF en Bolivia: una isla de prosperidad en medio de la pobreza", maig de 2004, a http://www.intermonoxfam.org/unidadesinformacion/anexos/2988/0_2988_150704_Repsol_Bolivia.pdf

(10) http://www.derechos.org/nizkor/bolivia/doc/surubi.html

(11) ABI: "García Linera pide a los bolivianos defender la nacionalización de los hidrocarburos", a "Los Tiempos", La Paz, Bolivia, 1 de maig de 2006, en http://www.lostiempos.com/noticias/30-04-06/01_05_06_ultimas11.php

(12) http://www.eclac.cl/publicaciones/DesarrolloSocial/0/LCL2220PE/PSE2004_Cap1_Pobreza.pdf

SALUT I ANARQUISMES

La Rosa de Foc peta de debò!

Josep Cara Rincón (Berga)

Durant aquests darrers anys, es parla de la "memòria històrica". Ara sí que toca, però amb condicions, és clar. Es pot fer "memòria històrica" i fins i tot viure d'això fent propaganda de qui pagui millor, això sí, cal que la història de què es parli estigui morta. Morta i enterrada en algun museu o qualsevol altra institució de les que certifiquen la mort. Morta, manipulada i al servei del sistema.

Republicans de nom i antics psuqueros enverdits es barallen per repartir-se el pastís de la memòria. Mentre, els llibertaris fem petites coses que difícilment es visibilitzen (la Marxa-Homenatge als Maquis des de 1999 per exemple) o simplement no fem res, ens dediquem a barallar-nos entre nosaltres que sempre ve de gust.

En el darrer any, Turisme Tàctic ha fet per Barcelona una "Ruta de l'anarquisme" en què hem assistit un bon nombre de "freakis llibertaris" de totes les espècies. De la ruta n'he sentit crítiques bones i dolentes i jo mateix n'he parlat bé i malament, com cal. Just un dels errors més greus és presentar l'anarquisme com a quelcom mort. Només morts i antigues bombes. Però més val això que res, no?

Mentre, els polítics i els seus servidors de les universitats catalanes fan calés i construeixen una història semblant als pamflets amb què ens omplen les bústies cada quatre anys i ens acusen als "altres historiadors" de practicar una història militant acrítica i plena de ressentiments. Acrítica no, però de ressentiment cap al vostre món tant com vulgueu. De l'anarquisme no se'n parla o se'n parla a mitges, adaptant-lo, "democratitzant-lo", com si es tractés de quelcom mort. Això, però, no és cert. L'anarquisme és viu i la Rosa de Foc no és morta, perquè mentre hi hagi injustícia hi haurà anarquistes. És viva i és tan incòmoda com el passat que es vol negar. I és que, per exemple, mentre hi hagi presons i explotadors de presos que se salten qualsevol dret humà, hi haurà lluita. I no és que combregui amb la sopa d'all inventada per volguts teòrics italians, però és que no cal. La cosa és senzilla. Per sentir el sentiment de justícia i llibertat al cor, no cal llegir massa. Cal, per tant, recuperar la memòria històrica de l'anarquisme, amb tota la seva complexitat, amb totes les seves contradiccions, però sense buidar de contingut aquesta història que encara no s'ha acabat. La millor manera d'acabar aquest precipitat text: prou repressió a l'anarquisme, llibertat a les preses i amunt les que lluiten!

Privatització dels serveis de l'aigua: el negoci del futur

Ecologistes en Acció

Les xifres que ofereixen els organismes internacionals (OMS, UNESCO, FAO) sobre la disponibilitat d'aigua actual i futura són preocupants. Si 28 països van sofrir escassetat d'aigua el 1998, es preveu que el 2025 siguin 56 països -que comprendran el 47% de la població mundial- els que no tinguin accés a una aigua de qualitat imprescindible per a la vida.

L'anàlisi de les causes d'aquestes xifres realitzada per institucions com el Fons Monetari Internacional (FMI), el Banc Mundial (BM), o la Unió Europea (UE) es refereixen exclusivament a la qüestió de l'augment de demanda d'aigua pel creixement demogràfic, o com a factor imprescindible per a l'augment de la productivitat.

La solució que proposen per a gestionar correctament aquest bé és considerar-lo com un recurs econòmic, subjecte a les lleis del mercat. El mercat regularà com se'n distribueix l'accés en funció de l'oferta i la demanda. En altres paraules, aquestes institucions promouen i donen suport la privatització del proveïment i sanejament de l'aigua com a solució als problemes del sector.

L'eina que utilitza la UE per a impulsar la privatització dels serveis de l'aigua és iniciada per l'Acord General de Comerç de Serveis dins de l'Organització Mundial del Comerç. Aquest acord



facilitarà la privatització dels serveis, inclosos aquells fonamentals per a la vida, com l'aigua.

L'Estat espanyol no s'escapa d'aquesta dinàmica. Actualment s'està produint un procés de privatització, que intenten justificar argumentant que es produiria un increment de l'eficàcia en la prestació dels serveis com a conseqüència d'una major competitivitat. Només el 2004 la ciutadania de l'Estat espanyol es va gastar 1.750 milions d'euros en aigua mineral.

La privatització de l'aigua en l'Estat?

Segons dades de l'Associació Espanyola de Proveïment i Sanejament, el 52% del proveïment d'aigua a les poblacions està en mans del sector públic, el 36% en mans privades, l'11% en mans d'empreses mixtes i l'1% restant té altres sistemes de gestió.

Realment es poden obtenir els beneficis d'eficiència i qualitat en la gestió privada d'un servei de primera necessitat com és el proveïment urbà? Quines conseqüències té la seva privatització?

-Sorgeixen monopolis en els quals participen grans inversors que, per les seves estructures empresarials, no poden ser controlats. Aquesta situació es reflecteix en l'Estat espanyol on dos grups empresarials, Aigües de Barcelona i FCC -a través d'Aqualia-, controlen el 80% del negoci privat de l'aigua.

-Les autoritats locals perden el control dels serveis urbans.

-Debilitament dels organismes públics responsables de regular i controlar la planificació dels serveis de l'aigua per la subcontractació dels serveis i funcions.

-La subcontractació dels serveis tècnics té com a conseqüència l'abaratiment de les inversions, el que afavoreix el manteniment d'una plantilla de treballadors/es molt reduïda en condicions laborals precàries, amb la qual cosa minva la qualitat del servei

-Els beneficis no es reinverteixen en una millora de la qualitat del servei o amb qualsevol altre objectiu d'interès social.

-Pèrdua de qualitat de l'aigua, fonamentalment en paràmetres difícilment qualificables com és el sabor i l'olor.

-Falta de transparència en la gestió.

-Increment dels preus amb l'única fi d'augmentar els beneficis empresarials. Sense consideracions socials sobre les persones sense recursos, la manca de l'accés en barris més desafavorits, el nivell de responsabilitat en el consum, etc.

-No es tenen en compte qüestions mediambientals com la protecció de les aigües subterrànies o d'ecosistemes fluvials.

-Qualsevol política d'estalvi, fonamental per a un ús racional de l'aigua, xoca amb els interessos de l'empresa privada. A més consum, més beneficis.

Atenes, escenari d'una nova trobada del Fòrum Social Europeu

Col·lectiu Catalunya

L'Assemblea de Moviments Socials del diumenge 7 de maig va posar el punt i final a la celebració de la 4a edició del Fòrum Social Europeu (FSE), que va tenir lloc a Atenes (Grècia) del 3 al 7 de maig. En una sala plena a vessar, més de mil persones d'organitzacions i xarxes de tota Europa van aprovar un calendari de protesta per als pròxims mesos.

Les diferents xarxes temàtiques van presentar el seu programa de treball, així com les dates de respectives de mobilització. El moviment contra la guerra va aprovar la convocatòria d'una setmana d'accions, del 23 al 30 de setembre, per a denunciar l'ocupació a l'Iraq i Palestina i l'amenaça de guerra a l'Iran. Per la seva banda, les xarxes de suport als col·lectius d'immigrants van acordar convocar una jornada de mobilització europea a favor dels drets dels immigrants i per exigir el tancament dels centres d'internament el dia 7 d'octubre.

Una assemblea de dones va donar lloc a la trobada entre dones de l'oest d'Europa (veteranes en els FSE) i les seves companyes de l'est, de països com Macedònia, Sèrbia, Montenegro, Albània... que per primera vegada participaven en l'esdeveniment. L'assemblea va permetre posar en comú les conclusions dels vuit seminaris realitzats, en el marc del FSE, des d'una perspectiva feminista. D'aquí en van sortir propostes unitàries de mobilització com la crida a una jornada internacional contra les violències exercides en les dones, que es realitzarà el 25 de novembre, a proposta de la Marxa Mundial de Dones.

Per la seva banda, les dones joves van proposar llançar una campana comuna amb motiu de la celebració de la Copa del Món de Futbol a Alemanya, al juny del 2006, on es preveu l'arribada al país d'unes 40.000 prostitutes que seran situades en macroprostíbuls a prop dels estadis de futbol.

Altres dades que caldria destacar són les mobilitzacions previstes amb motiu de la celebració de la cimera del G8 a Sant Petesburg, al juliol d'aquest any, i l'organització del pròxim Fòrum Social Mundial, al gener del 2007, a Nairobi (Kenya). L'agenda de mobilitzacions aprovada a l'Assemblea de Moviments Socials es tancava amb una crida a l'acció per la cimera del G8 a Alemanya, al juny del 2007. La propera edició del FSE es celebrarà d'aquí a dos anys, per alternar la realització dels fòrums socials regionals amb la dels fòrums mundials, i la ciutat d'acollida es decidirà en l'assemblea preparatòria del FSE al setembre.

El FSE tancava amb una participació d'unes 35.000 persones. Els convocants grecs van fer una valoració molt positiva tant de l'esdeveniment en si com de la massiva manifestació final del Fòrum Social Europeu, que va tenir lloc el dissabte dia 6 pel centre de la ciutat amb unes 100.000 persones al carrer. El repte consisteix a donar continuïtat a la protesta més enllà d'esdeveniments i marxes puntuals, tant a Grècia com a la resta del continent. Els fòrums socials reuneixen milers de persones allà on s'organitzen i la tasca pendent és sempre com canalitzar la protesta i mantenir el 'tempo' de la mobilització.

Una de les principals aportacions d'aquesta 4a edició ha estat l'obertura del procés del FSE als països de l'Est.

Més informació:
www.athens.fse-esf.org
www.fse-esf.org
<http://www.revoltaglobal.net>

OPINIÓ: Prostitutes, les dones com a subjectes de decisió

Evitem la falsa moral

Isa Garnika, Sanitat Barcelona; Araceli Prieto, Activitats Diverses Sabadell; i Carme Álvarez, Administració Pública-Generalitat Barcelona

Dones Lliures, organització afí a la CNT en els anys 30, defensava el dret de les dones a l'educació, la salut, el divorci, l'avortament. No obstant això, va mantenir sobre les prostitutes una actitud compassiva com si fossin eternes menors d'edat, incapaces de constituir-se en subjectes de decisió. Significatiu d'això va ser el famós cartell en el qual apareix una prostituta tuberculosa a la qual DL fa una crida per a "lliurar-se de la xacra de la prostitució".

Molt de temps ha passat des de llavors, però en no existir un debat a la CGT sobre les treballadores del sexe, tenim actituds tan diverses que van des de la compassió per les prostitutes fins a la realització d'una xerrada, convocada per la Federació Local de Barcelona, amb una potent empresària del sexe.

Per tot això, les autores d'aquest article hem considerat important fer nostre el document de LICIT, agrupació formada per grups de dones que treballen amb les emigrants treballadores del sexe a Barcelona.

Aquest grup està liderat, entre d'altres, per dones tan reconegudes com Dolores Juliano, antropòloga coneguda i reconeguda per molts i moltes de l'afiliació de CGT.



Document de LICIT sobre les persones inserides en la indústria del sexe.

Propostes urgents per garantir la seguretat i l'exercici dels seus drets humans de les dones que treballen en el sector del sexe, especialment aquelles que es troben en situació d'irregularitat:

Totes les polítiques han de tenir en compte la multiplicitat de factors que incideixen en el fenomen del sexe de pagament a escala local i transnacional.

S'han de deixar de banda els discursos de caire moralista respecte del sexe de pagament i la visió victimista respecte de les dones, així com desfer els conceptes que neguen l'enorme diversitat i complexitat del fenomen.

La tendència moralista ajuda a la criminalització del col·lectiu i augmenta la desprotecció i exposició a multitud de discriminacions i violències.

Defensem el dret a treballar en el sector del sexe amb garanties de seguretat i bones condicions de treball.(...)

Els gestors polítics han de treballar per garantir l'eficàcia en la lluita contra les xarxes delictives que atempten contra la llibertat i la integritat de les dones, així com resoldre la indecent falta de recursos, estructura i mecanismes adequats per acollir les dones que denuncien tràfic i violència en l'experiència migratòria.

Modificació de la Llei d'Estrangeria i el Dret Laboral amb perspectiva de gènere i per la igualtat i contra la discriminació i la violència contra les dones, així com aprofundir en el reconeixement social i polític de totes les dones com a subjectes autònoms.

Cal prioritzar la protecció de les dones en situació d'explotació sexual i violència en el projecte migratori.

Recursos laborals i socials per a les dones que busquin altres alternatives i la realització professional en altres àmbits.

Autoorganització per a la defensa dels drets socials i laborals entre les dones i transexuals treballadores del sexe.

Exercici real d'una democràcia de gènere, representativa i participativa.

S'ha d'abordar, entre d'altres, la vulneració de drets de les dones emigrants sobre la responsabilitat individual i col·lectiva en el fenomen de la prostitució i l'augment de la precarització de la vida de les dones.

La modificació de la legislació i la creació de mecanismes eficaços perquè els empresaris compleixin tots els requisits de garantia de drets de les persones que treballen en locals tancats. S'ha de donar suport a la col·lectivització, autonomia laboral i organització empresarial de les treballadores del sexe en la gestió d'espais i maneres del treball sexual.

OPINIÓ: Jóvens, entre l'entrompada i la reivindicació

Antonio Pérez Collado,
secretari general de la
CGT del País Valencià

En molt poc temps el consum massiu i col·lectiu d'alcohol per part d'amplis sectors de la joventut, l'anomentat 'botellón' o entrompada, ha estat elevat per l'opinió publica i pels mitjans de formació de masses que la sustenten a la categoria de fenomen social. S'ha moralitzat molt sobre aquest fet i fins i tot feia la sensació que alguns mitjans de comunicació difonien insistixen-tement les convocatòries per després lleçar-se contra els seus organitzadors, ratllant-los de consumistes i irresponsables. Eixa actitud contrasta clarament amb el silenci que eixos mateixos creadors d'opinió van guardar davant de la convocatòria de concentracions en els principals ciutats espanyoles per denunciar la precarietat que afecta els jóvens i els alts preus de la vivenda, que van tenir lloc el mes de maig, i en les quals hi van participar diversos milers de jóvens.

Encara que el costum d'ingerir grans dosis d'alcohol, generalment de poca qualitat, en elles places i parcs dels nostres inhòspites ciutats, comença a ser un problema preocupant -no sols pels sorolls i la brutícia que representa per al veïnat dels zones afectades, sinó especialment pel que de símptoma d'una crisi social latent poden tenir aquestes borratxeres generalitzades dels nostres jóvens i adolescents-, convindria recordar (abans de parlar contra els xavals adeptes a eixe ritual de bufa general) que tots hem estat jóvens, i que la majoria dels qui ens pentinem els cabells blancs vam ser seguidors i partíceps d'altres modes tan poc compreses pels nostres pares com ho és ara la del 'botellón'.

En èpoques anteriors han estat el rock and roll, el cabell llarg, la minifaldilla, els porros, les discoteques o qualsevol altra moda el que ha anat deslligant les ires successives de generacions de pares oblidadissos dels seus propis excessos juvenils. Acceptat, per tant, que la joventut pot ser una malaltia que es guareix amb el temps, interessaria molt mes vore si en els hàbits dels jóvens del tercer mil·lenni hi ha quelcom que no hagen tingut altres fornades de xics i xiques amb ganyes de passar-ho bé, estar amb els seus amics i descobrir eixe món dels majors que tants disgustos i desenganys ha de proporcionar-los en no massa temps.

Aquesta del 'botellón' i la 'litrona' és una generació que s'ha criat dins de la societat de consum i el neoliberalisme econòmic, que ho ha tingut tot; tot menys uns pares i/o una escola que els orientara, informara i interessara respecte a altres valors molts mes ètics i solidaris que el consumisme, les marques, el futbol, la velocitat o la teleescombraria en què han crescut al costat d'uns progenitors cecs pel diners, les propietats i l'èxit fàcil.

Però, com en tot, no és bo ni just generalitzar, ja que no tots els jóvens viuen exclusivament per al 'botellón'.

En qualsevol manifestació, en la majoria de les mobilitzacions socials, en les organitzacions solidàries, etc. els jóvens solen ser sempre majoria i participar-hi amb més entusiasme. Per a comprovar-ho no cal anar-se'n a França, encara que allí la joventut acaba de donarnos algunes lliçons magistrals. Els jóvens necessiten espais per relacionar-se i aquesta societat no li'ls ofereix, llevat que vulguem per als nostres fills les zones comercials, els parcs temàtics, les discoteques de luxe o els bars de copes on qualsevol consumició els pot costar el sou d'un dia (i això als afortunats que tenen algun treball-fem). Seria molt més positiu intentar canviar aquest model de societat que, sincerament, no ens agrada.

ALGUNA COSA ES MOU

SMS, Som Moviments Socials

Carlus Jové
(contact@carlusjove.net)

És urgent que tot/a activista busqui la millor oferta de telefonia mòbil i de connexió a Internet abans que sigui massa tard. Les excuses per no entrar a l'era digital i intentar esquivar la modernitat tecnològica ja no valen. Estar "connectat" és un deure militant tant o més important que estar subscrit a la publicació del teu sindicat o portar a la cartera el carnet del partit. Qui no ho estigui, es perdrà les convocatòries informals i espontànies que cada cop més proliferen dins els moviments socials i populars.

Bé, tampoc és per alarmar-se, però és sorprenent l'abast de les crides via correu electrònic que han estat capaces de convocar milers de persones, ja sigui per divertir-se a base de calimotxo o per reivindicar un habitatge digne. Els moviments socials, o més apropiat en aquest cas, els moviments tecnosocials ja ens van demostrar les seves possibilitats aquell memorable 13 de març, data en què he de reconèixer haver ajudat a Vodafone a enriquir-se una mica més.

Aquest tipus de cites, especialment la de l'habitatge digne, ens recorden que tot sovint la iniciativa anònima i informal aconsegueix allò que l'esquerra organitzada "de tota la vida" no ha estat capaç d'organitzar. Lluny de desanimar, el fet ens mostra que les possibilitats existeixen, i que potser el que convé és reflexionar a fons sobre el canal i les formes de treball, que sovint limiten l'abast de les nostres propostes.

És innegable que tant la convocatòria de l'habitatge com la del 'botellón' no haurien estat les mateixes sense la transcendència mediàtica de què van gaudir. Però al marge de consideracions, el substrat existeix i és important saber treballar amb ell. Per experiència històrica, sabem que les iniciatives populars espontànies que sorgeixen del no-res van diluint-se a poc a poc si no hi ha un impuls per part de l'esquerra organitzada. I que quedi clar que impuls no significa intrusió, sinó tot el contrari.

La primera convocatòria per un habitatge digne fou impressionant. La segona ja fou un pèl més fluixa. Ara caldrà veure què passa amb la tercera i la quarta, si és que n'hi ha. En certa manera, tindrà molt a veure amb com responguem els "organitzats", ja que podem aportar tot allò que un moviment d'aquestes característiques no té: canals de difusió propis, sales de reunió, connexió amb els llocs de treball...

> EL FAR

Poetes en temps de guerra i revolució: 1) 70 aniversari de l'assassinat de Federico García Lorca

Ferran Aisa

Durant la Segona República els actes culturals i els recitals poètics van tenir un gran pes específic, un dels escenaris predilectes eren els ateneus, però també els teatres s'omplien de gom a gom. Precisament fou l'Ateneu Enciclopèdic Popular (AEP) qui va organitzar, el 6 d'octubre de 1935, un gran recital de Federico García Lorca i Margarida Xirgu, al Teatre Barcelona. L'acte s'emmarcava dins de l'homenatge als miners d'Astúries un any després dels fets revolucionaris.

La popularitat del poeta va fer petit el Teatre de Barcelona i es van haver de posar altaveus a la Rambla de Catalunya, L'acte va ser presentat pel president de l'AEP, Víctor Colomer, que va lloar l'obra del poeta i la va lligar a la causa popular. García Lorca va mostrar la seva sensibilitat: "Yo nunca he leído mis versos delante de tantos espectadores, no porque no sea capaz, puesto que lo voy a hacer ahora, sino porque es indudable que la poesía requiere cuatro paredes blancas, unos pocos amigos ligados por una armonía de amistad y un dulce silencio donde gime o cante la voz del poeta. Un recital de poemas es un espectáculo con todas las bellezas y agravantes del espectáculo. Una lectura de versos por el propio poeta es un acto íntimo, sin relieve, donde el poeta se desnuda y deja libre su propia voz. Sean mi pudor, mi sinceridad y vuestra buena fe los tres elementos que formen el aire íntimo y claro donde se pierdan los poemas y ojalá sirvan para elevar y afirmar el ánimo de los que me oyen".

García Lorca va llegir poemes dels seus llibres "Poema del Cante Jondo", "Canciones" i "Romancero Gitano", i del "Poeta en Nueva York", "Oda al Rey de Harlem" i "Son de negros". Un dels poemes que va ser més celebrat pel públic fou el "Romance de la Guardia Civil Española"; mentre el recitava el públic exclamà: "Visca el poeta del poble".

Margarida Xirgu, a continuació, va llegir "La monja gitana" i "Llanto por la muerte de Ignacio Sánchez Mejías". García Lorca va tornar per darrera vegada a Barcelona el desembre de 1935, on participà en un homenatge al músic Isaac Albéniz, llegint un sonet a la seva tomba del cementiri de Montjuïc.

García Lorca, uns mesos més tard, era assassinat pels feixistes. El primer homenatge al poeta de Granada es va celebrar, el 13 de setembre de 1936, al Teatre Principal Palace de Barcelona, era un acte organitzat pel POUM. No seria el darrer homenatge a García Lorca, n'hi hagué d'altres, entre els quals destaca el celebrat al Palau de la Música Catalana, el 11 de juliol de 1937, dins dels actes del II Congrés Internacional d'Escriptors Antifeixistes.

Dinamita de cervell

LES CGT DEL CAMP DE TARRAGONA I DEL BAIX CAMP-PRIORAT HAN ORGANITZAT DUES EDICIONS DEL CURS D'AUTODEFENSA DES D'UNA PERSPECTIVA FEMINISTA QUE IMPARTEIX KARIN KONKLE

L'autodefensa i l'agenda feminista

Karin Konkle

Quan explico que dono una classe d'autodefensa, moltes vegades sorgeix una curiositat gairebé morbosa: què és això? com es fa? per què es fa? M'agradaria contestar aquestes preguntes, però en ordre invers. Ensenyo autodefensa a les dones perquè sóc feminista i crec que mitjançant l'aprenentatge i la difusió de l'autodefensa es poden assolir algunes de les fites del feminisme, o com a mínim avançar cap a assolir-les.

Què volem les feministes i totes les dones que practiquen l'autodefensa?

El dret de sentir-nos segures a dins i fora de casa.

El dret de mantenir relacions sexuals només quan hi hagi un acord mutu entre adults, siguem heterosexuals o homosexuals.

El dret que se'ns respectin els límits que marquem.

El dret de deixar una relació sense por que ens ataquin, violin o assassinin en el procés.

El dret de vestir-nos com vulguem, sense que es fiquin amb nosaltres.

El dret de gaudir del nostre cos i de notar-lo capaç i fort.

El dret de sentir-nos lliures i sense por.

Aquestes fites són ben senzilles. Si ara mateix i de manera automàtica encara no són una realitat per a tothom, podem aprendre autodefensa per fer respectar aquests drets fins allà on puguem. Com més capacitats tinguem, millor podrem protegir els nostres drets nosaltres mateixes, com a part d'un moviment més general per a assegurar aquests drets per a tothom.

El feminisme va néixer amb la idea de canviar l'ordre social, que no garantia aquests drets per a les dones en general, un ordre que se sostenia en dos punts principals: el concepte de les diferències entre els homes i les dones, i el concepte de la feminitat, que se suposa que les dones havien d'encarnar. Aquests conceptes segueixen vius encara. En termes molt generals, postulen que els homes han de ser forts, grans, agressius i que han de mostrar confiança en ells mateixos. Han de ser capaços físicament,



"L'autodefensa no ha de ser necessàriament una violència afegida en un món que ja és massa violent. Pot ser una eina per a impedir la violència i protegir la calma i la pau"

però no han de controlar els seus instints sexuals ni les seves passions. De totes maneres, són ells que han de protegir les seves dones, ja que són més forts i capaços.

Les dones, en canvi, sols són premiades quan mostren un comportament "femení": agradable, servicial, suau, vulnerable (els talons de les sabates i la roba ajustada dificulten el moviment) i de disponibilitat sexual per als homes. No han de ser gaire capaces físicament, ni tampoc fortes ni agressives. S'espera que han d'evitar coses que les deixin suades, brutes, malgirbades, plenes de blaus o massa musculades. Així doncs, la suposada diferència entre els homes i les dones atorga un paper a cadascú i els lliga tots dos a un rol i una relació determinats.

El feminisme ja fa anys que intenta canviar aquests papers i aquestes relacions. Tant si es defineixen com a feministes o no, les dones que vénen als meus cursos solen dir que fan el curs per sentir-se més segures i que, si es troben amb la necessitat de protegir-se d'un agressor, podran fer alguna cosa. Moltes també comenten que, en general, després d'haver-hi participat, en surten amb més confiança. Algunes afegeixen que l'experiència les ha ajudades a millorar la relació amb el seu cos i a sentir-s'hi més còmodes.

Com és el curs?

El curs que imparteixo es basa en el treball sobre la connexió entre el cos i la ment per millorar la capacitat de defensar-se. Com a base del nostre treball, busquem potenciar les habilitats següents:

Mantenir la calma (fins i tot en les situacions difícils).

Percebre correctament el que succeeix al voltant nostre.

Escoltar la intuïció.

Marcar i posar límits (amb la veu i amb el cos).

Organitzar el nostre espai físic.

Alliberar-nos de les preses i agafades.

Concentrar i projectar la potència física.

Contraatacar.

No existeix el treball teòric sense el treball pràctic i físic. Es tracta que el cos aprengui a funcionar junt amb la ment per protegir-nos, que adoptem nous costums físics, emocionals i intel·lectuals per millorar la nostra seguretat i la capacitat d'evitar que ens facin mal. Treballem amb els nostres conceptes, amb la mirada, la veu, la postura, com moure el cos, com utilitzar-lo més eficaçment, com mantenir la calma, com ocupar l'espai, com colpejar, com clavar puntades de peu, com deslliurar-nos de les diverses agafades...

L'autodefensa no ha de ser necessàriament una violència afegida en un món que ja és massa violent. Pot ser una eina per a impedir la violència i protegir la calma i la pau.

Karin Konkle (EUA, 1969) és llicenciada en Estudis del Gènere (Women's Studies) per la Universitat de Colúmbia (Nova York) i en Medicina Tradicional Xinesa per l'Escola Superior d'MTC (Barcelona), a més d'estar formada en teràpia de polaritat (Associació Espanyola de Teràpia de Polaritat). És 2n Dan d'Aikido de la Ki No Ken Kyu Kai International Association (Yoshigasaki Shihan) i professora d'autodefensa per a dones; porta 18 anys practicant arts marcials (sobretot aikido i tai txi) i 10 anys practicant meditació.

Comencen els actes de la IX Marxa dels Maquis

Josep Cara Rincón (Berga)

Des de 1998, es fa la Marxa-Homenatge als Maquis. Durant vuit edicions (enguany passem per la novena), s'ha recordat els guerrillers llibertaris que van actuar a Catalunya, el poble que els donà suport i les víctimes de la repressió. Aquesta recuperació de la memòria dels exclosos, ha estat possible per mitjà de xerrades diverses, projeccions de vídeo, col·locació de plaques, realització de murals, concerts, concentracions, dinars, marxes a peu per bases guerrilleres i la celebració del primer Congrés d'història de la guerrilla, dedicat a homenatjar Antonio Téllez –llavors encara viu. Tot plegat per fer justícia als qui van donar la cara des del primer dia de l'aixecament franquista i que han estat injuriats pels feixistes d'ahir i els demòcrates d'avui. Persones que han estat indignament exclosos de la història per les esquerres oportunistes que després de diverses traïcions que culminen amb la mal anomenada transició democràtica, encara tenen massa accions i inaccions compromeses per oblidar i un passat de lluita per inventar. I és que sota l'etiqueta "memòria històrica" tan potenciada darrerament per l'extripartit, s'hi pot trobar de tot: des d'iniciatives molt dignes, algunes petites i mantingudes amb escassetat de mitjans de manera autogestionària fins a l'embutxacament de diner públic més descarat per als amics i en favor de la tergiversació històrica més descarada.



Tornant a la Marxa cal destacar, per exemple, que durant la tercera edició es va dignificar la tomba de Ramon Vila i es feren uns actes en record seu a Sallent i Castellnou de Bages i que a la primera marxa recordava el 35è aniversari de la mort d'aquest lluitador anarquista. Igualment són destacables les plaques col·locades a Peguera (Berguedà) en la primera edició de la marxa o les col·locades al Vallès Oriental i a Vilada (Berguedà) no exemptes de reiterats atacs feixistes, o la de Marcel·lí Massana a Berga col·locada per nosaltres amb l'oposició de CiU i el silenci de la resta de polítics locals.

La Marxa-Homenatge als Maquis té un funcionament totalment horitzontal, federal i autogestionari. Cada persona o col·lectiu que vol muntar alguna cosa ho fa i l'únic que centralitzem és l'elaboració del calendari per tal de no fer actes el mateix dia a diferents punts de Catalunya o França. Fem un cartell comú a part dels cartells que cada col·lectiu elabora per fer propaganda dels seus actes.

En definitiva, un munt d'actes en favor d'una història viva i compromesa, sense edulcorants i combativa. Volem transmetre la memòria d'aquells fets que protagonitzaren les lluitadores llibertàries però també les seves idees, perquè sinó res no s'entén i perquè també són les nostres idees. Salut i anarquia!

Per més informació: http://www.marxa-maquis.tk/

El programa d'actes d'enguany: http://marxa-maquis.blogspot.com/

Resum de bona part dels actes de la Marxa-Homenatge als Maquis

Comissió Organitzadora de la VIII Marxa-Homenatge als Maquis 2005

· Divendres 9 de juny a Vilanova i la Geltrú (Garraf): xerrades.
· Dissabte 10 de juny a Vilanova i la Geltrú: Jornada al carrer d'homenatge a la resistència llibertària "Dels maquis al present" amb projeccions, concert, berenar, recital poètic i paradeta. Organitza: Lluna Negra.
· Dissabte 1 de juliol a Montcortès (Pallars Sobirà): taules rodones sobre Memòria Històrica.
· Divendres 14 de juliol al CSO La Gàbia a Lleida (Segrià) a les 20.30h, xerrada sobre el maquis anarquista a càrrec de Ferran Sánchez Agustí (escriptor i historiador) que presentarà el seu darrer llibre "El Maquis Anarquista", Dolors Marín Silvestre (doctora en Història) que presentarà també el seu últim llibre "Ministros anarquistas" i Pep Cara (membre Marxa-Homenatge als Maquis).
-A les 22h, sopar popular (4 euros), cal apuntar-se al CSO La Gàbia o al correu: okupeslleida@moviments.net.
-A les 23h, II Maquis Rock: amb Comandante Rock & De Revolution duo (Anarco-Poesia i Punk-Folk).
· Dissabte 15 juliol als baixos de l'Ajuntament de Tolba (Ribagorça Oriental). A les 16.30h, passi del documental "Francisco Ponzan, el resistent oblidat".
-A les 17h, xerrada sobre el maquis anarquista a càrrec de Dolors Marín Silvestre (doctora en Història) que presentarà també el seu últim llibre "Ministros anarquistas" i Pep Cara (membre de la Marxa-Homenatge als Maquis).
-A les 20h, sopar a la Casa Refugi Minairons de Baro (Pallars Sobirà)
-A les 22h, actuació del grup de música-teatre El Gall Roig. Places limitades. Informació: alestrinx@yahoo.es.
· Diumenge 16 de juliol, a la Pobla de Segur (Pallars Jussà) a les 8h, trobada davant de l'Ajuntament per anar a fer la caminada-comentada a l'arquitectura militar de la guerra del 1936 a la vall de Carreu a càrrec de l'historiador Ferran Sánchez Agustí (més info: www.alestrin.tk).
· Dissabte 22 de juliol, al Casal Carrasclet de Navarcles (Bages) les 19h, projecció del documental "Marcel·lí Massana el maqui més buscat" i després, col·loqui.
· Diumenge dia 23 de juliol a les 16h, excursió "La ruta del Maquis", sortida des de Castellnou de Bages, (ens trobarem al Carrasclet a les 15h per anar cap allà).
· Divendres 28 de juliol, 19h, cra. vella de Vilada (Berguedà): Homenatge a Joan Vilella, Josep Puertas i Josep Bertobillo.
-A les 22.30h. Concert a la plaça Rivera de Berga (més info: www.berguedallibertari.org).
· Dissabte 29 de juliol a Berga (Berguedà) a les 8h, caminada comentada per les bases guerrilleres properes als canals de Sant Miquel (es sortirà des del Pont de Pedret).
A les 14h, dinar a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat (cal apuntar-s'hi abans a l'Ateneu o al correu actll@berguedallibertari.org).
A les 17h, a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat, projecció de "Muerte en el Valle".
· Dissabte 26 i 27 d'agost: Marxa a peu (Travessa de muntanya). Sortida: Mas Grabudella (La Preste-França) base de Quico Sabaté. Arribada: Setcases. Per apuntar-s'hi: marxa-maquis@sindominio.net
· Dimecres 30 d'agost a les 20h a Barcelona. Trobada al lloc on van assassinar el company Josep Lluís Facerías, al Passeig Verdum cantonada amb el carrer Doctor Pi i Molist.
· Diumenge 17 de setembre a Sallent (Bages). Caminada popular a Castellnou de Bages, on es troba la tomba de Ramon Vila Capdevila, darrer maqui anarquista català mort en combat. Sortida: 9h a la rotonda entrada a Sallent Sud (Barri de l'Estació). Recorregut: Sallent-Can Rocaus (base del maquis)-Sequia-Creu del Perelló-Castellnou de Bages. A Castellnou, visitarem el museu i la tomba de Ramon Vila i a les 14h es farà un dinar comunitari (cadascú aporta el que pugui).
· Dijous 5 d'octubre a Barcelona (Barcelonès) a les 20h a l'Espai Obert, xerrada-col·loqui sobre "El MIL i les lluites anticapitalistes dels anys setanta" a càrrec d'exmembres del MIL.
· Dijous 5 de gener 2006 a les 12h, trobada al cementiri de Sant Celoni (Vallès Oriental) en record del company Quico Sabaté.

Per saber amb detall tots els actes, adreces i horaris mireu les dades més actualitzades a: http://www.sindominio.net/marxa-maquis també a www.alestrin.tk i www.berguedallibertari.org

> RACÓ TRANSVERSAL

Elogi del (bon) documental

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Una de les coses bones que en el ram dels espectadors (actius) ens ha ofert el cinema ha estat la revalorització del gènere documental.

Un dels que més m'ha apassionat per motius propis (que no perquè sigui el millor) ha estat "CSA: The Confederate State of Amèrica" (EUA, 2003), expressió excelsa d'un subgènere que es podria anomenar rigorosament com a fals documental encara que es podria dir allò que El Roto fa respondre a una mare a la pregunta del seu fill sobre si els Reis Mags eren de debò: "Clar que sí, com tots!".

Escrita i dirigida per Kevin Wilmott, parteix d'una hipòtesi en absolut desgavellada: què hauria succeït si la Confederació, els sudistes antiabolicionistes haguessin derrotat a la Unió en aquesta Guerra Civil nord-americana que tan bé coneixem pel cinema? Aquesta és la gran qüestió formulada, i en la seva resposta aquest documental (fals com els altres) juga amb imatges d'arxiu més o menys manipulades que demostren que sense guanyar els sudistes ja van "poder gaudir" del KKK mentre que les víctimes ni tan sols van poder associar-se, no fóra que es molestessin tant com molestaria ara una Associació de Víctimes de la Llei d'Estrangeria. I les conjuga amb entrevistes amb suposats testimonis (que no tenen massa que inventar), així com reconstruccions de velles pel·lícules, d'aquelles en què els sudistes són cavallers amb tan bons costums com John Carradine a "La diligència" o Alan Ladd a "El rebel orgullós"... Les hipòtesis són múltiples: Lincoln ha d'escapar gràcies a una disfressa de negre i acabarà finalment exiliat a Mont-real com un vulgar desertor, i sense necessitat de recórrer a Linberg i altres "führers" coneguts, es dóna una classe dirigent que signa un pacte de no agressió amb Hitler per convertir als jueus en esclaus.

Kevin Willmott és un director que sap de què parla i que ha pogut fer la seva pel·lícula gràcies al suport de Spike Lee, al qual es pot recordar en aquesta mostra de les venes obertes de la (no tan) minoria afronord-americana. Encara que orientada cap al públic essencialment ianqui (que bona falta li fa), als cinèfils que ens agrada conèixer la història nord-americana llegint per exemple "La otra historia de los Estados Unidos", de Howard Zinn (Argitaletze, Hondarribia, 1999), no s'escapen alguns dels matisos d'una història que planteja nombroses qüestions. Per exemple, que després de segles i segles d'esclavisme van ser les revolucions democràtiques les que van acabar amb ell, o millor dit van començar a fer-ho perquè encara cueja, per exemple, que el capitalisme es va fer i es va beneficiar de l'esclavisme o, per exemple, que els abolicionistes van ser tractats d'extremistes... Què no hauríem donat en aquells temps de cine-fòrum per tenir un film com aquest? "Mandingo" de Richard Fleischer, també servia.

FINS AL 8 D'OCTUBRE, ES POT VISITAR UNA EXPOSICIÓ SOBRE EL DESASTRE NUCLEAR AL CCCB

Hi havia una vegada Txernòbil

En ocasió del vintè aniversari de Txernòbil, la pitjor catàstrofe industrial de la història de la humanitat, el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona presenta l'exposició 'Hi havia una vegada Txernòbil', que es podrà veure fins al 8 d'octubre.

Ígor Kostin. Primera imatge del reactor destruït la tarda del 26 d'abril del 1986. Corbis Sygma.



Ígor Kostin. Dos liquidadors vestits amb una protecció artesanal de làmines de plom baixant del terrat.L'estada màxima al terrat podia ser de dos minuts. Corbis Sygma.

L'exposició intenta trobar respostes a les següents preguntes:

Per què la direcció soviètica decidí apostar per l'energia nuclear, tot i que disposava de grans reserves de petroli i de gas natural? ¿Què va succeir exactament a la central durant la fatídica nit del 26 d'abril de 1986? Com es va gestionar la "liquidació de les conseqüències de l'accident de Txernòbil" (terme oficial)? Com es va desenvolupar la "batalla de Txernòbil", on van participar prop d'un milió de persones? Què se n'ha fet d'aquells herois que van salvar Europa? De quina manera la realitat de Txernòbil es va convertir en una prova temible per a la política de glasnost (obertura) impulsada per Mikhaïl Gorbatxov? Per què es van haver d'evacuar prop de 600 localitats i reallotjar de manera permanent 350.000 persones? Què els va passar als animals i les plantes a les zones evacuades, indrets, a partir d'aquell moment, deshabitats per l'home? Com es viu als territoris fortament contaminats de "Txernòbil-land", els quals ocupen una superfície de 160.000 km2? Quins són els problemes de salut i les perspectives a llarg termini per a aquestes poblacions ucraïneses, bielorusses, russes, la majoria de les quals són rurals? Com un equip d'investigadors que fa "etnografia extrema" intenta salvar la cultura de Polèsia, una regió que s'estén entre Ucraïna i Bielorússia?

Gàlia Ackerman, comissària de la mostra, ha cercat fotògrafs que van ser testimonis de la catàstrofe, seqüències d'arxius de les televisions de l'Estat, objectes com medalles, uniformes o diplomes d'honor dels "liquidadors", retalls de premsa i publicacions de l'època, mapes, dibuixos de nens, i molts altres testimonis de la història recent, que encara no estan confinats en els museus.

Temps i espai en l'era postindustrial

Però, a més d'explicar una història, l'exposicó ens encara amb els veritables problemes del món contemporani. Txernòbil ha canviat per sempre la nostra percepció del temps, que ja no és lineal: tan aviat es mesura en segons (en només alguns segons el reactor va passar a ser incontrolable, només van caldre alguns segons perquè un liquidador "rebés" una dosi límit, és a dir mortal, de radioactivitat), com transcorre a una escala geològica i es mesura en mil·lennis, ja que alguns isòtops radioactius tenen una vida molt llarga, com el plutoni-239 que va contaminar la moderna ciutat de Pripiat on s'allotjava el personal de la central. El període de vida d'aquest plutoni (mitja vida) és de 24.110 anys, el que vol dir que d'aquí a 24.000 anys Pripiat tindrà la meitat de la quantitat actual d'aquest element altament tòxic que no existeix a la natura (és fruit de l'enriquiment de l'urani per l'home).

La nostra percepció de l'espai, de la distància, també es veu afectada. En només alguns dies el conegut "núvol de Txernòbil" va fer la volta al món i va fregar al seu pas prop d'un milió d'éssers humans, molts dels quals viuen en països on no existeixen les centrals nuclears. No sabrem mai amb certesa quants d'ells patiran càncers o altres malalties relacionades amb el pas d'aquest núvol. Simplement, com diu el gran expert ucraïnès Dimitri Grodzinski, han jugat sense saber-ho a una "loteria negativa". L'extensió geogràfica de les zones directament contaminades és també colpidora. El sarcòfag està envoltat de zones maleïdes amb límits confosos i irregulars com arenes movedisses: "Txernòbil-land" és un gran país (un tercera part d'Espanya) habitat per uns nou milions de persones, dels quals dos milions són nens.

Dates: fins al 8 d'octubre

Horaris
Dimarts, dijous i divendres: d'11 a 14 i de 16 a 20 h
Dimecres i dissabtes: d'11 a 20 h
Diumenges i festius: d'11 a 19 h
Tancat: dilluns no festius

Visites comentades a les exposicions
De dimarts a divendres, a les 18 h, i dissabtes, diumenges i festius, a les 11.30 h.

Cronologia

1970-1983
Construcció dels quatre reactors de la central nuclear de Txernòbil, la més potent de la URSS i una de les més potents del món.

26 d'abril de 1986.
A la 1 h 23 min 40 seg, el quart reactor i la seva sala de màquines exploten. És la catàstrofe industrial més gran de la història de la humanitat.

26 d'abril – 10 de maig de 1986
Segons les dades oficials, prop de 50 mCi de matèria radioactiva es van alliberar a l'atmosfera, fins a una altitud de 2 km, la qual cosa equivaldria a unes quantes desenes de bombes d'Hiroshima. S'han registrat pluges radioactives a més de 2.000 km de distància del lloc de l'accident. Almenys 20 països n'han patit les conseqüències.



27 d'abril de 1986
Evacuació de Pripiat, ciutat de residència del personal de la central. Els seus 47.000 habitants deixen la ciutat, per dos o tres dies, sense efectes personals. Ja no hi tornaran mai més.

3-5 de maig de 1986
Evacuació de la ciutat de Txernòbil (15.000 habitants) i d'unes quantes desenes de pobles. En total, 116.000 persones van ser evacuades el 1986, 135.000 entre el 1987 i el 1990, i 100.000 entre el 1991 i el 1992. Es van abandonar 600 localitats, algunes de les quals van ser enterrades.

Abril - novembre del 1986
Els "liquidadors" netegen les instal·lacions de la central, excaven un túnel sota el reactor danyat per aïllar-lo de terra, construeixen una capa protectora de formigó damunt seu, descontaminen desenes de milers de quilòmetres quadrats de superfície i realitzen obres gegantines de protecció aquàtica. El primer i el segon reactor es tornen a engegar.

Desembre del 1986 – desembre del 1987
Continuen les obres a les instal·lacions de la central i la descontaminació del territori. Es torna a engegar el tercer reactor i es construeix la ciutat de Slavutitx, a tan sols 38 km de la central.

1987-1989
Les protestes multitudinàries per la situació als territoris contaminats i la manca de seguiment dels liquidadors són cada vegada més importants. El 1989 es revela el secret que envolta Txernòbil.

2006
Nou milions de persones, de les quals més de dos milions són infants, viuen als territoris contaminats, que inclouen més de 13.000 localitats. La zona afectada per la catàstrofe de Txernòbil ocupa una superfície de 160.000 km2.

EN EL 20È ANIVERSARI DE L'ACCIDENT DE TXERNÒBIL

Tanquem les centrals nuclears

Ecologistes en Acció

En el vintè aniversari de l'accident nuclear més greu de tots els temps, demanem el tancament de totes les centrals, començant per les més insegures i antigues. A més, sol·licitem que es tanquin immediatament tots els reactors tipus BRMK, com el de Txernòbil, i VVER, igualment perillosos.

Encara queden en el món nombrosos reactors com el de Txernòbil, o de models igualment perillosos, en funcionament. A més del perillós disseny d'aquests reactors, cal tenir en compte la degradació de la seguretat nuclear que s'ha produït en alguns dels països que els alberguen, el que fa que augmenti el risc d'accident. En concret, funcionen 13 reactors del tipus RBMK-1000, el mateix que va sofrir l'accident el 1986, que estan situats a Lituània (2 a la central d'Ignalia) i a Rússia (4 a Sosnovi Bor, 4 a Kurks i 3 a Smolensk). A més, funcionen 11 reactors de la primera generació del tipus VVER (els VVER-440-230), d'aigua a pressió, que van ser qualificats com a molt perillosos per la pròpia OIEA a principis dels 90. En aquestes condicions, podem dir que hi ha el risc d'un nou accident.

Sempre s'ha argumentat des de la indústria nuclear que les centrals occidentals són d'un disseny més segur, el que fa molt improbable un accident com el de Txernòbil. No obstant això, hem assistit recentment a l'Estat espanyol a episodis en què la seguretat nuclear ha estat molt degradada per la deixadesa de l'organisme regulador, el Consell de Seguretat Nuclear (CSN), i per la falta de cultura de seguretat dels explotadors de les centrals. Exemples d'això són els successos de Vandellòs II (Tarragona), Zorita (Guadalajara) -que, afortunadament, es tanca el dia 30 d'abril del 2006- i Garoña (Burgos), el circuit primari de la qual conté peces afectades per una corrosió severa. Igualment podríem parlar dels problemes d'Almaraz (Càceres) o dels detectats a Coflents per una avaluació entre parells, així com de les anomalies de disseny que es van trobar a la central de Trillo (Guadalajara) a mitjan dels 90.

I encara que la probabilitat que es produeixi un accident com aquell sigui molt petita, les conseqüències de l'accident de Txernòbil van ser tan catastròfiques que fan urgent el tancament de les nuclears i obliguen a prescindir de l'ús d'aquesta perillosa energia. El nombre de persones afectades supera ja els 7,5 milions. Les terres contaminades severament són uns 160.000 km2, com la tercera part de l'Estat peninsular, distribuïts entre Rússia, Ucraïna i Bielorússia, república que es va emportar la pitjor part del núvol radioactiu, perquè el vent va bufar al principi cap al nord. El núvol


Soldats de les tropes de transmissió es preparen per partir cap a la central. Museu Nacional, Txernòbil, Ucraïna.


Víktor Maruchenco. Una multitud de persones evaquades marxen amb no res lluny decasa seva.


Robert Polidori. Quiròfan de l'Hoapital número 126, Pripyat, zona d'exclusió. Propietat de l'artista.

radioactiu integrat per substàncies més volàtils com el cesi va sobrevolar la major part d'Europa i va arribar fins a França i Itàlia. Encara és possible trobar quantitats apreciables del cesi de Txernòbil als Alps. Les conseqüències sanitàries d'aquest núvol radioactiu estan encara per determinar, però és segur que han fet augmentar la probabilitat de sofrir malalties relacionades amb la radioactivitat entre la població. Un cercle de 30 quilòmetres de radi va ser evacuat i és inhabitable, on s'hi troben uns 800 magatzems de residus radioactius sense cap control, amb un volum de materials contaminats que multiplica per sis la capacitat del cementiri nuclear del Cabril (Còrdova). Es pot veure un impressionant reportatge fotogràfic elaborat per Elena Filatova a http://www.angelfire.com/extremi4/kiddofspeed/cherlinks.html.

La situació del reactor continua sent penosa, ja que està cobert per un sarcòfag amb més de 200 m2 d'esquerdes que deixen escapar la radioactivitat que emana de les aproximadament 100 tones de combustible gastat i els 400 kg de Pu que encara es conserven en el nucli del reactor.

El cost econòmic va ser terrible, especialment per a Ucraïna i Bielorússia, al que es va sumar la crisi econòmica després de la caiguda del mur. Les estimacions independents xifren el cost en uns 38 bilions de pessetes del 1996, uns 300.000 milions d'euros. A més de la crisi econòmica, cal assenyalar la profunda crisi de moral i, sobretot, sanitària, que es viu a les zones afectades. Les conseqüències sanitàries s'han deixat ja sentir per exemple en un augment molt virulent dels càncers de tiroides, la incidència dels quals es va multiplicar per 100 en els nens i nenes menors de 14 anys, per un factor 60 en els i les adolescents i per 10 en els adults/es. A més, en hospitals especialitzats com el de Mogilev (Bielorússia) s'ha detectat un elevat nombre de mutacions en les cèl·lules sanguínies de les persones que viuen a les zones més contaminades, el que fa témer malformacions congènites en el futur. L'estat de la salut d'aquesta república està francament degradat. S'ha discutit molt sobre el nombre total de víctimes i és, sens dubte, molt difícil d'estimar. Cal tenir en compte les dificultats per a distingir les persones mortes per causa de la radioactivitat a les que ho fan per altres causes, sobretot en lapses tan llargs de temps. Van des de la ridícula xifra que utilitza l'OIEA, d'entre 2.500 i 4.000 morts, passant pels 50.000 o 60.000 que citen els Verds, fins als 100.000, segons una informació publicada per la companyia d'assegurances SWISS RE, una de les més grans del món, en el número de febrer del 2000 de la seva revista "Sigma". Això converteix l'accident en el pitjor incident causat pels éssers humans. Seria molt important, per respecte a les víctimes i per a avançar en el coneixement dels efectes de la radioactivitat, fer una investigació exhaustiva dels efectes de l'accident sobre les persones.

No hem d'esperar que passi un altre accident com aquell. Ajudem a tancar les insegures centrals tipus BRMK o VVER que encara funcionen i tanquem també les nostres centrals de forma escalonada com més aviat millor. És perfectament possible i hem de fer-ho abans que ho lamentem.

Des d'Ecologistes en Acció de Catalunya demanem el tancament progressiu de totes les centrals, començant per les més insegures i antigues i, des de la nostra participació a la campanya unitària "Tanquem les nuclears", responem a la pregunta ja clàssica "Nuclears?" amb una resposta contundent: "Tancament sí, gràcies".

> CONTRAINFORMACIÓ

La Fàbrica, un web que es defineix com a espai de producció i reproducció d'idees des de l'anticapitalisme



Equip impulsor de La Fàbrica

Us presentem un projecte comunicatiu que el passat 1 de maig, dia internacional dels treballadors i les treballadores, va començar a caminar en fase de proves. Un nou espai de producció i reproducció d'idees: La Fàbrica.

En l'era d'Internet s'han multiplicat, centuplicat, els espais de dissidència a la xarxa. La nostra llengua ha mostrat la seva vitalitat expressant a través de nous mitjans les crítiques al sistema establert, les propostes alternatives, les iniciatives que arreu del nostre país i del món s'estan construint.

La xarxa ha estat un revulsiu i un pas significatiu per democratitzar l'accés i la difusió de la informació. Qualsevol persona que disposi d'un ordinador pot llançar les seves propostes, projectes, crítiques. Però en aquesta xarxa diversa i lliure també s'estan construint espais de trobada, de rebuda i de redifusió de textos.

Un grup de persones de l'esquerra anticapitalista dels Països Catalans, de tendències i pràctiques molt diverses, trobàvem a faltar a la xarxa un espai comú per aturar-nos i analitzar la realitat que ens envolta.

Per tal de reflexionar sobre les causes de l'explotació laboral, de la destrucció del territori, de l'ocupació i esquarterament dels Països Catalans, de la repressió política, de la persecució i discriminació dels nouvinguts i nouvingudes, de les desigualtats de gènere, de l'especulació urbanística, de la minorització de la llengua catalana, de l'exclusió social. I per donar veu a propostes alternatives, rupturistes, que transformin una realitat construïda sobre la injustícia.

La Fàbrica vol sumar-se a les propostes que ja existeixen i construir un nou espai de trobada, de debat entres les esquerres rupturistes catalanes, projectat al món i obert a les propostes que des de qualsevol racó contribueixin a teixir la xarxa de la resistència.

Esperem que vosaltres també trobeu interessant la proposta i que puguem esdevenir una eina útil per a la transformació política i social. Esperem, lògicament, la vostra participació, les vostres propostes i textos.

Ens podeu trobar, provisionalment, a: http://lafabrica.milnou.net

Durant les properes setmanes farem els ajustaments tècnics necessaris per posar La Fàbrica a punt i obtindrem un nou domini a Internet. Ens trobem a la xarxa!

Catalunya balla

Joan-Tomàs Sabaté i Torrents



El dissabte 22 d'octubre passat vaig anar a la presentació de la publicació "Directa", 'setmanari de comunicació' a Sants i en vaig sortir amb l'encàrrec de comentar els esdeveniments dansístics que volgués per a la secció 'Dinamita de cervell' de la revista "Catalunya". D'aquesta proposta en diré que és un projecte que tenia entre mans i que no acabava d'endegar perquè em veia incapaç de relacionar, ordenar i arxivar tots els esdeveniments a què assistia o d'altres mitjans que consultava o em trobava relacionats amb el tema.

Finalment, poc d'aquest material he seleccionat i arxivat però les ganes de parlar-ne han prevalgut per damunt del "miratge" que les idees vénen de l'"ordre".

Així que la invitació de comentar els esdeveniments dansístics al "Catalunya" m'ha plantejat un dilema, i gran: participar com a actor, vull dir actiu, presentant text, omplint-lo per dins de contingut, en un mitjà de comunicació de què jo havia decidit excloure'm com a públic lector, oïdor o oïdor-observador (segons fos el cas de premsa, ràdio o televisió) des que vaig participar en la Trobada per la Humanitat i contra el Neoliberalisme l'estiu del 1997 al Priorat, Andalusia i Madrid. És un dels efectes que em va produir el contacte amb gent que havia endegat l'experiència en les seves pròpies persones i que manifestava una tranquil·litat i alliberament que no tenien abans de ferho.

Elles -perquè qui m'ho va transmetre eren dues dones- cercaven altres vies d'informació, entre elles les noves tecnologies com la xarxa internacional. Jo vaig voler ser més agosarat i vaig decidir, algun temps més tard, que no consultaria mitjans massius, entre ells els telemàtics, que jo no pogués assumir.

És a dir, que em sobrepassessin com a conseqüència de la força del mitjà, vull dir: la seducció de la imatge, la rapidesa del seu muntatge (la planificació seqüencial, de plans) i l'embalum absorvent i irreflexiu del seu so. Em refereixo tant a les seves qualitats com a les seves quantitats. El mateix amb el text: massa dens, llarg, alienant o avorrit.

Així com amb la dificultat que suposés emprar-los, com ha estat el cas de les diferents vegades que m'he intentat introduir en la informàtica de casa.

Diguem: de casa.

Agraeixo, doncs, als meus companys que em van proposar la ferina perquè m'han remogut el cap i el cos per tal de decidir què acabava fent.

I el què se'm presentava com un conflicte gran, ara em sembla percebre-ho com una obertura.

Parlaré dels esdeveniments dansístics de la ciutat de Barcelona, ja que va ser la ciutat que me la va fer descobrir, la dansa, que generà un moviment com no es veia enlloc ni abans. I que va ser capaç de congriar l'esforç que es feia a diferents indrets del món: Europa, els Estats Units d'Amèrica -sobretot a Nova York-, els països de l'Àfrica amb els ciutadans que han vingut a viure aquí entre nosaltres. I darrerament, amb el canvi de govern al Principat i, per tant, amb l'aflorament d'una menera de pensar, sentir, fer i voler social dels habitants d'aquest país del món, les experiències d'intercanvi i convivència entre ballarins i ballarines o persones interessades d'ací i de països en conflicte manifest, com Israel i Palestina o Colòmbia. Abans ja es feia amb Eslovènia i no sé segur si amb els altres països del que antany era Iugoslàvia.

Òbviament, ha vingut gent d'altres països com el Brasil, l'Argentina i Cuba. I els que em deixo perquè no recordo o no he vist o ni me n'he assabentat que han vingut i ballat o conviscut amb ciutadans o ciutadanes d'aquí.

El que volia dir és que aquest fenomen és conseqüència del que s'ha volgut fer amb les persones, enteses com a objectes socials, concretament al Principat i a totes les altres terres dels Països Catalans (País Valencià, Ses Illes i la Catalunya del Nord), a totes les terres de l'Estat espanyol i a les que no hi volen pertànyer i a això que en diuen Unió Europea.

No oblidem que aquesta idea amaga, o ni tan sols ho fa, el motiu inicial pel qual es va fundar: una Comunitat Econòmia Europea. No se'ls va acudir fer una Comunitat Social o Solidària o Justa d'Europa o Europea. O darrerament: Unió de Països, Poblers o Nacions d'Europa. No, no. Ells i elles, a la seva!


La companyia de Sol Picó ha renovat el llenguatge de la dansa a Catalunya.

I què s'ha volgut fer amb nosaltres, doncs?

Buidar de contingut el nostres passat. Desvirtuar els nostres precedents i generar una realitat creada a ulls i interessos dels poders fàctics. Desmuntar les nacions sense estat. Les altres, fer-les ens controladors. I posar "quatre" bolets estratègicament situats en l'orografia econòmica, que són les macrociutats, que no són altra cosa que grans acumulacions de gent a la qual una vegada se li ha venut o llogat el pis a preus difícils se li demana que s'organitzi per sobreviure. I que (volen els fàctics aquests i aquestes) siguin els ens que dotin d'identitat les persones que viuen en les grans zones que les envolten, només enteses com a extenses regions econòmiques que a l'ensems les nodreixen.

I què ha passat amb la dansa?

El mateix. Se l'ha dotat de contingut formal i ara li manca contingut de fons.

Com a part d'aquest sistema que he descrit, ha assumit la funció de buidatge de contingut del passat substituint-lo per un contingut formal del present que s'aguanta per la pròpia experiència de l'esforç i la p`rova. És amb el que topen els lloables i bonísims intens de reflexió, crítica i aportació prèviament inexistent que de forma ocasional sorgeixen.

Com ha nodrit Catalunya, doncs, des de Guardamar fins al Conflent i des de Fraga fins a Maó, aquest moviment?

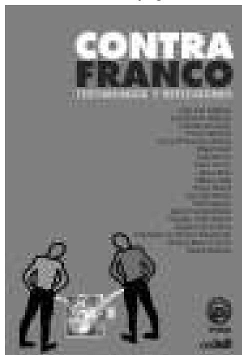
Llibres

"Contra Franco. Testimoniatges i reflexions"

Madrid: Vosa, 2006.
DIVERSES AUTORES

Cedall

Historiadors, escriptors, militants antifranquistes, periodistes, familiars d'assassinats, jutges, feminis-



tes, professors d'institut, d'universitat... aporten els seus valuosos testimonis, els seus records, les seves anàlisis i els seves experiències per conformar un dels llibres més interessants sobre el tema.

Són ja 30 anys des de la mort del gos i estem moltes ja cansades –i fastiguejades diria jo- que de forma habitual és deixi de banda aquell negre període per tal de no posar en qüestió dubtoses legitimitats, però gens democràtiques, a l'Espanya d'avui. Quan depurarà i sotmetrà aquest territori la seva història als normes internacionals sobre la qüestió?

Visitarem amb aquest llibre un important lapsus de temps de la nostra història recent i segur que la seva lectura ajudarà a fer-la és transparent.

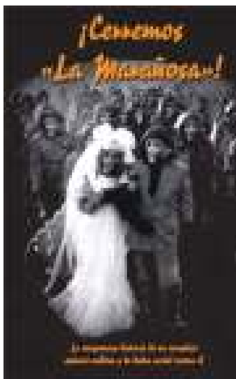
En un llibre col·lectiu com aquest el resultat pot resultar a estones irregular pel difícil exercici que representa trobar la forma del fil conductor per a les aportacions individuals -i aquest llibre no està exempt d'algun d'aquests moments- no obstant això el resultat de "Contra Franco..." és molt meritori i altament alliçonador en els seus contrastos. Un llibre saludable que estic segur que assoleix oferir bona part d'allò que persegui: informació per fer créixer la curiositat de qui la conservi i dades per a la investigació per a qui vulguin aprofundir en l'estudi.

Si les seves disset col·laboracions són valuoses per si mateixes encara ho són més en la seva síntesi i si segur que aconseguir un grup de solidàries col·laboradores no va ser fàcil, haver assolit donar cos únic a aquest llibre amb tots aquests diversos articles sens dubte haurà estat millor. Però ha merescut la pena. Seria aquest no obstant això "altre llibre més sobre el franquisme" si no fos a més parteix del projecte general de documentació i investigació que impulsa el Cedall i que com observem en aquest nou treball, té una base ferma.

Aquest llibre ajudarà a desvetllar part de la nostra història i serà una altra eina amb què contribuir a l'esforç comú de tantes organitzacions i gent que estan avui treballant per deixar més clarament al descobert la misèria moral que s'oculta després d'eufemismes com el "període preconstitucional" o el "règim anterior" amb què ens delecta contínuament la veu d'aquest altre règim "concedit" i prorrogat amb la inestimable ajuda de gent que va oblidar el que havien de recordar, que era que aquell criminal sistema tenia en l'eliminació de tota dissidència el seu objectiu declarat, mentre recordaven quelcom que mai no va ser, que la monarquia espanyola fos democràtica.

Des d'aquí la nostra salutació i simpatia a tots els col·laboradors i amics del Cedall que han fet possible aquesta petita joia de la memòria històrica. Més informació sobre el llibre i altres activitats del Cedall a la pàgina web http://www-cedall.org/Actualitat/Catala/cedall104.htm

"Cerremos La Marañosa. La vergonzosa historia de un complejo químico-militar y la lucha social contra él"



PLATAFORMA CONTRA EL COMPLEJO QUÍMICO-MILITAR DE LA MARAÑOSA

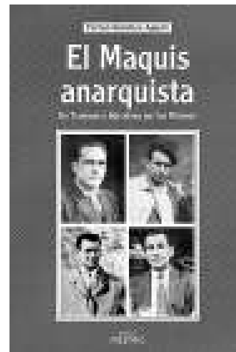
www.bajo-cero.org

La Fàbrica Nacional de "La Marañosa" es troba en una finca situada en el municipi madrileny de San Martín de la Vega, amb una extensió total de 706 ha i un perímetre de 16'8 km. L'espai està ocupat per una Comandància Militar.

La Fàbrica de La Marañosa va ser creada en 1923 per a produir armes químiques que es van usar contra la població civil del Rif en la guerra del Marroc. L'exèrcit espanyol va ser el primer del món a usar armes químiques contra població civil. Vuitanta-tres anys després, reconvertida en un modern centre d'investigació i desenvolupament d'armament nuclear, biològic, químic i radiològic, i col·laborant amb l'OTAN, la UEO i diverses organitzacions militars, segueix sent un punt de referència del militarisme internacional. Des de 1993, gent diversa de col·lectius antimilitaristes del Sud madrileny van començar a realitzar un treball de denúncia contra aquest complex. Al març de 2004 es crea la Plataforma contra el Complex Químic Militar de La Marañosa. Els beneficis obtinguts per la venda d'aquest llibre serviran per a finançar la Plataforma.

El llibre es pot descarregar a la pàgina web www.bajo-cero.org ja que està realitzat sota llicència Creative Commons.

"El Maquis anarquista"



Editorial Milenio
FERARAN SÁNCHEZ

Josep Llunas

"El Maquis anarquista" és un document la publicació del qual marcarà un punt d'inflexió en la història de la resistència antifranquista armana catalana. La ratlla dels Pirineus es va familiaritzar amb aquells grups confederals que sortien de Tolosa amb l'esperança d'un imminent acuació aliada contra Franco. Aquests lluitadors, però, no només eren antifranquistes sinó, en bona part, anarquistes, primer de la CNT i després fins i tot al marge de la Confederació. Ells van mantenir el combat al sud de l'Albera entre els anys 1946 i 1951. Paga la pena de no oblidar-los.

Revistes



PIMIENTO VERDE
Revista ecologista de lluites, idees i reflexions, extra sobre Energia, web: www.moviments.net/pimiento verde pimientoverde@moviments.net



METRO DE PAPER
Butlletí de la Secció Sindical de CGT al Metro de Barcelona, Rosselló, 43, Estació Entença, 08029 Barcelona, cgtmetrobcn@yahoo.es



HILO NEGRO
Butlletí mensual de la CGT de Burgos, informació i activitats, ja van pel número 113, CGT, Calera 12, 09002 Burgos.



LA ROSA DELS VENTS
Publicació de debat llibertari als Països Catalans, CSA Can Vies, Jocs Florals 42, 08014 Barcelona, rosadelsvents@gmail.com

> IMATGES QUE PARLEN



El forat de la vergonya

Josep Estivill

Chema Falconetti ha realitzat amb "El forat (el agujero)" (2004) un documental de denúncia sobre el barri de la Rivera de Barcelona on explica l'especulació immobiliària que sotraga el barri i expulsa els veïns i veïnes al no-res. Entrem a l'interior miserable d'alguns habitatges, descuidats en la seva conservació pels propietaris (que no volen invertir en edificis amb lloguer de renda antiga) i abandonades -a la força- pels llogaters, víctimes del desànim, l'assetjament i -per què no dir-ho?- la pobresa.

El documental ens mostra els canvis poblacionals al barri: desapareix la gent de tota la vida (la classe obrera) i és substituïda per classes més benestants que hi construeixen immobles de renda alta, botigues de disseny, bars-terrasses en carrers per a vianants plens de comerços, edificis readaptats... D'aquesta política se'n responsabilitza l'Ajuntament de Barcelona i, en particular l'alcalde Clos, contra el qual apareixen nombroses pintades.

El documental, segurament, és poc plural, en el sentit que no hi trobem un "30 minuts" asèptic amb entrevistes als uns i els altres perquè l'espectador se'n faci una composició de lloc, sinó més aviat un pamflet, un pamflet on els tècnics de l'Ajuntament (i sobretot, l'alcalde Clos) són vistos com els grans enemics del poble, més encara, gairebé, que no pas les immobiliàries o les constructores, les pràctiques especulatives de les quals són presentades en un discret segon pla.

Més curiós resulta el tractament lingüístic del documental: tots els veïns i veïnes parlen en castellà (fins i tot alguns als que s'intueix accent català) i totes les cançons de fons (boleros i rumbes, crec), també. I quan es vol mostrar la riquesa i diversitat cultural del barri hi surten infants o adults que s'intueixen de procedència africana o asiàtica. Pel contrari, la llengua catalana surt només parlada pels tecnòcrates municipals quan inspeccionen els solars, en una acta de desnonament enganxada en un edifici o en una xerrada de l'arquitecte quan es justifica davant dels veïns dient més o menys que ell fa el que li manen. El català convertit en llengua del poder i l'opressió. És curiós.

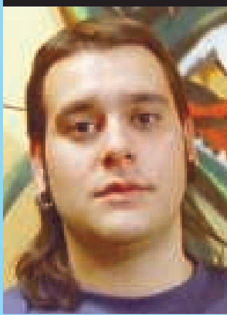
La part que més en agrada és el propi rodatge amateur del film amb una càmera digital domèstica, un procediment que permet a qualsevol persona llançar un crit públic de denúncia sobre totes les especulacions immobiliàries.

ROGER, DEL CENTRE SOCIAL AUTOGESTIONAT CAN VIES

'Més enllà de discursos ens defineixen els mètodes'

A Can Vies les relacions són horitzontals: totes les que hi participem tenim la mateixa veu

> LA FRASE...



"Només per les maneres de fer les coses ja qüestionem els valors del sistema capitalista"



"Que els col·lectius ens doni suport fins el punt d'entrar en el procés judicial ens omple d'alegria i ens fa tenir molta més força a tots els nivells per a lluitar pel CSA".

Text: **Col·lectiu Catalunya;**
fotos: **Albert Garcia.**

Ara fa més de 9 anys, que un grup de joves del barri de Sants van decidir donar un ús social a un antic immoble propietat de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) que feia anys que estava abandonat. Des de llavors, l'anomenat Centre Social Autogestionat Can Vies ha demostrat una gran vitalitat, allí s'han realitzat multitud de reunions, xerrades i altres tipus d'actes, ha estat i és la seu de diversos col·lectius com el diari "La Burxa", Negres Tempestes, la Colla Bastonera de Sants o la Plataforma de Solidaritat amb Pedro Àlvarez .

Ara, TMB ha posat una demanda per tal que el jutge dicti ordre de desallotjament contra el CSA. Immediatament, diverses associacions, o entitats com la CAL, el Centre Social de Sants, l'Ass. de veïns/es del barri o nosaltres mateixos, la CGT de Catalunya, s'han posat al costat de Can Vies per evitar aquest desallotjament. Roger és un dels membres de l'Assemblea del CSA Can Vies.

-Què és i com neix Can Vies?

-Can Vies com a espai físic neix el 10 de maig de 1997 després d'un cercavila antiespeculatiu pel barri que va finalitzar amb l'okupació de l'immoble, però el projecte neix mesos abans quan el grup de joves que pren la iniciativa comença a preparar el terreny xerrant amb la gent del Centre Social de Sants i l'Associació de Veïns i preparant unes jornades sobre habitatge i la manca d'espais per al jovent del barri. A partir d'aquest moment, es comença a rehabilitar l'espai i se li comença a donar vida amb tot un reguitzell de col·lectius ja existents i d'altres de nova creació que es fan seu l'espai i hi desenvolupen les seves assemblees i activitats.

El Centre Social Autogestionat és molt més que un espai físic on desenvolupar-hi activitats, és un espai on existeixen un altre tipus de relacions entre les persones diferents a les que imperen en la nostra societat, és a dir, a Can Vies no hi ha ni gerents,ni juntes, ni conserges, ni professionals de l'oci com en els Centres Cívics, és una alternativa a tot aquest model; a Can Vies les relacions són horitzontals totes les que hi participem tenim la mateixa veu, la responsabilitat de tot el que fem és col·lectiva, les decisions es prenen per consens i la gent que utilitza l'espai és qui el gestiona i en regula el funcionament.

-Quina ha estat la resposta de les veïnes i veïns de Sants a la presència de Can Vies al barri?

Doncs com et comentava, ja abans de l'okupació física de l'immoble es tenia contacte amb l'AV i el Centre Social de Sants, amb els quals mantenim una relació molt estreta perquè tots formem part juntament amb d'altres col·lectius i entitats de l'Assemblea de Barri de Sants, que és l'espai on treballem plegats els temes de barri i des d'on muntem les Festes Alternatives que aquest any celebren el 12è aniversari i on el tema principal serà la campanya de suport al CSA Can Vies i el soterrament de les vies de tren. També col·laborem amb la Plataforma pel Soterrament de les Vies. I a nivell més pròxim sempre hi ha algun veí del nostre carrer que a voltes es queixa de si fem una festa o si algú pinta una paret, però també n'hi ha que ens donen mobles o llits quan se'ls canvien i veuen amb bons ulls les activitats que fem al Centre Social.

-Quin és el paper de l'okupació en la lluita contra l'especulació i en el qüestionament dels valors del sistema capitalista com la propietat privada?

-És un paper de visibilitzar el conflicte, és a dir, el fet que mitjançant l'acció directa un grup de persones entri en un edifici abandonat sense demanar permís a ningú, fora de la llei, i se'l faci seu entra en contradicció amb com està muntat tot el sistema de democràcia representativa en el que vivim, on tot ha d'estar controlat per l'administració i entra en contradicció amb el fet que algú pugui tenir un edifici durant anys sense ús, esperant a que es revaloritzi en el preu de mercat per a fer-hi negoci mentre hi ha una manca d'espais per a la lliure creatività del jovent i una manca d'accés a l'habitatge brutal.

Només per les maneres de fer les coses ja qüestionem els valors del sistema capitalista, nosaltres sempre diem que el que ens defineix més enllà de discursos són els nostres mètodes alhora de relacionar-nos i de treballar al dia a dia. I segur que molestam, perquè tot just avui surt a la premsa oficial que una coneguda empresa asseguradora ha fet una assegurança contra "okupes".

-Sobre Can Vies ja ha pesat una amenaça de desallotjament que s'ha aconseguit aturar en anteriors ocasions, que suposa aquesta nova demanda?

-Si, de fet en el primer any de l'okupació l'Ajuntament ens va posar la demanda, però feia molt poc de la "setmana tràgica", en que es van desallotjar el CSO la Vakeria de l'-Hospitalet i tres cases okupades més al barri, això va provocar molta mobilització al carrer i durs enfrontaments amb la policia pels carrers del barri després de les manifestacions de protesta, així doncs, l'Ajuntament la va retirar per pressió política al carrer. I ara hi tornen, aquesta nova demanda suposa un perill real pel CSA, ja que aprofitant les obres per l'arribada del TGV l'Ajuntament ha fet un Pla de reordenació urbanística en l'entorn de les vies amb el qual pretenen tirar a terra a part del CSA Can Vies, les dues cases baixes del nostre costat, i tot un tros de carrer de l'altra banda de les vies on també hi ha cases baixes, en els dos trams de carrer està previst fer habitatge privat de nova construcció, és a dir que estem parlant d'una operació que generarà molts diners per unes poques butxaques.

-Ara, un cop us han posat la demanda, quines són les accions que penseu dur a terme per lluitar contra el desallotjament?

-Primer de tot hem hagut de córrer moltíssim i ara una sèrie de col·lectius i entitats legals que han utilitzat, utilitzen o senten afinitat pel projecte del CSAs'han autoinculpat en el procés judicial.

El judici és el 14 de juny i hem convocat una manifestació el dissabte 10 a les 18h a la Pl. Sants que pretenem que sigui molt gran i on hi haurà diferents expressions de cultura popular, etc.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Diàleg

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

No parlar és negar la nostra condició humana, és a dir racional, animal i comunicacional. Perquè és mentida que aquestes tres paraules anteriors es contradiguin o s'excloguin, just tot el contrari. I parlar, dialogar, conversar, contradir—se, admetre, negar, afirmar, assimilar, entendre i dir són característiques humanes de primera línia, diria jo. Característiques que reuneixen el nostre vessant més salvatge, que demana que ens expressem, amb el nostre més racional, que ens dota de significants i significats més o menys complexos però inserits, tots ells, en la cultura, el nostre màxim allunyament de l'animalitat. Rellegint el que he escrit, se'm fa evident —i deixo anar un somriure— que la racionalitat em domina i em nega l'animalitat. Potser per això mateix aposto pel diàleg.

En la transformació del nostre voltant que ens hem posat com a tasca principal de les nostres existències, no pel final que trobarem sinó pel camí que estem fent, el diàleg també se'ns dibuixa com a eina eficaç i imprescindible per rebaixar tensions, establir ponts, crear complicitats, unir interessos col•lectius... amb qui vulgui dialogar, esclar.

I qui no ho vulgui fer, doncs bon vent i barca nova, que deia l'Ovidi, sense contemplacions. Quan els blocs dialogants els tinguem més o menys establerts, quan els voltants que tant de temps hem vist com a inexpugnables i impossibles ens els fem nostres, anirem més endavant per encabir-hi fins i tot els nostres enemics, que també en tenim. Però és amb aquests amb qui hem de dialogar més per tal de desactivar-los. Quan tinguem el gran bloc revolucionari constituït (quines paraules tan grans que surten d'aquest petit teclat, potser massa, no?, en fi...), anirem guanyant espais i llocs, gent i camins, per tal que els fastigosos siguin cada cop menys. I els convencerem a totes i a tots... els i les que es deixin, sense pressions ni imposicions. Els milers de milions que no convencerem —o no tants— ens miraran amb odi i ens diran que no tenim raó; i nosaltres a ells i a elles. Però no deixarem de parlar, no deixarem de fer junts, no deixarem de compartir carrers i bars. Si no ho féssim així hauríem de guanyar treva, diàleg i pau. I això ja ho tenim, no ens cal guanyar-ho. Construirem un món obert, damunt el pacte i el diàleg davant del conflicte, fet de travesses més que de muralles. I no tindrà fronteres aquest món, ni exèrcits, ni fabricarem foteses, ni perdrem el temps barallantnos amb qui tenim al costat. Hi dialogarem, que ja ho diuen que el diàleg és la millor medecina contra baralles, les guerres i els assassinats.

I mentre xerrem i xerrem, intentarem que el que diem, amb solta i volta, ens mantingui en la bellesa de les paraules desarrenglerades que no se sotmeten a la mesura dels versos medits.